

PARDUBICE

22.9.

2012

IVA ADAMCOVÁ

Iva Adamcová – Pardubice 22. 9. 2012

1. část

Dobrý den, všechny vás tu vítám. I vás, kteří sedíte v sále, i paní Ivu Adamcovou. A já bych chtěla říct, paní Adamcová, že jsme se na vás moc těšili. Díváme se na vaše videa a nasáváme jako houby a cítíme se jako vaši blízcí přátelé a my si moc užíváme, že mezi námi není jen ta vnitřní blízkost, ale i ta fyzická.

Chci vám poděkovat, houbičky moje, protože i já jsem se těšila. A opravdu jsem se těšila, protože vždycky to setkání je krásné. Když vás mám tak blízko, je to samozřejmě jiné, než třeba po telefonu nebo po Skype, i když i to platí. Nejdůležitější je to povídání.

Víra tvá tě uzdraví. Ano, to jsou velmi moudrá slova, když je někde čtete a přicházejí k vám, jsou pravdivá. Akorát spoustu let, dá se říci staletí, lidé nevěděli a vysvětlovali si je jinak. A vysvětlovali si je tak, když si stále představuji, ať jsem zdravý a pořád si to drmolím sám pro sebe, ono se to stane. Prosím vás, tak to není. Víra učí skutečně žít toho, že já nebudu druhým lidem dělat to, co nechci, aby mi dělali druhí. To je skutečná víra. To stačí. Jednoduché. Nic jiného nemusíte dělat. Slyšíte? Nic nemusíš, ale můžeš. To je to, co jsem říkala na základních šesti přednáškách, které byly uvedeny na YouTube. A pokud se budete držet toho základního systému, bez negativních emocí, které vytváří váš egoismus, tehdy budete žít skutečně jenom morálně, čistě, v jednotě. A tato jednota znamená otevření vašeho čakerního systému. Napřed dochází ještě k čištění starých zádrhelů, což vůbec nic není. Nic si z toho nedělejte, když přijde nějaký zdravotní zádrhel. On zmizí velice rychle. I teď, když budu mluvit a budete cítit takové to jemné brnění, kdy se vaše čakry budou otevírat, občas někde projede v ruce něco, brnk, takhle projede tělem nebo třeba na trojce něco projede a zmizí to. To už je výdej vašich starých bloků a propojování se s jednotou. S vaším původním Božstvím. Ono to je opravdu skutečně velice jednoduché, akorát to stačí pochopit a začít to žít. Věřte mi, že vše je nastavené a napsali jste si to vy jako Bůh sami, když jste přišli zahrát své osudy.

Teď se budeme věnovat těm dvěma postavám. Já jsem minulý týden odjížděla z Brna domů a říkala jsem si: „Pane Bože, co já budu zase za týden povídat.“ A to mám ještě tolik přednášek každý týden. Už jsem o tom mluvila, mám pořád pocit, že mluvím o jednom a tom samém, přitom vy to nevnímáte. Lidé říkají: „To je vždycky jiné.“ Pro mě je to vždycky stejné. A vždycky jenom čekám: „Ježíšmarja, to není možné, kdy je to přestane bavit.“ Ale po cestě domů, když jsem si tak povídala s tím Božstvím, jsem se musela začít smát. On přišel a říká mi: „Neboj se, já to všechno zařídím“. A v noci, když jsem spala, tak jsem viděla tuto tabuli. Ano, takhle jsem vám to ještě neřekla. Já tady odhalím dvě fáze. To je třetí dimenze, to je pátá dimenze a tady je všechno temnota, věci, na které se mě lidé ptají a které neumí řešit. Dnes vám rozdílily třetí dimenze předložím vždycky v jedné otázce, v jednom tématu, abyste si uměli všechno vybavit. Samozřejmě, musím pohovořit o tématu, co tady je napsán červeným písmem, to znamená téma léčitelství a duchovního učitelství.

Prosím vás, duchovní učitelství je téma páté dimenze, protože duchovní učitel ví, že nikoho neléčí, což ve třetí dimenzi lidé nevnímají. Oni ho vidí jako léčitele, ale tak to není, prosím vás. Duchovní učitel je samozřejmě i léčitel v tom smyslu, že vám se uleví. Bloky se odstraní. Ale prosím vás, vy to děláte, on jenom mluví. Vidíte, jaká mi narostla mluvidla proto, že skutečně já jsem nesmírně upovídaná a byla jsem od začátku svého života. Protože to povídání je pro vás to nejdůležitější, co vám mám nabídnout. Podle toho, jak dnes pochopíte. Každá přednáška, i kterou si posloucháte neustále dokola, vám pomáhá k tomu, abyste pochopili, a věřte mi, jsou stavy, kdy byli lidi se mnou na Skype třeba na čtyřech sezeních v minulosti, tři sezení se nezbavili ničeho, to se týkalo jedné paní, a najednou po čtvrtém sezení jí to došlo. Ona mi pak napsala: „Ivanko, všechno je jinak, já jsem zavřela počítač a najednou to umím. Najednou mi to jde.“ Ano, prosím vás, ale i ten čas, kdy vám to dojde, je připravený, protože vy ještě nabíráte zkušenosti, a to vaše Nadjá ví, že vám ještě něco chybí. A to je strašně důležité.

Tak vidíte, že nic, co se vám děje, nemáte odmítat. Je to zkušenost, kterou jste si připravili. A je jedno, čeho se týká, jestli partnerství nebo vztahu k dětem a věřte mi, že všichni jste někdy zažili situaci, kdy vy sami jste udělali něco, nad čím jste zamrkali očima a řekli jste si: „Jak jsem mohl udělat takovou blbost?“ Ale pozor, ta blbost byla pro toho, kdo žije vedle vás, jestli to umí přijmout nebo ne. Vy se vzájemně vyučujete. A vůbec si to neuvědomujete. Je to kouzelná spolupráce a věřte mi, že stačí jenom jedno jediné přijetí všeho, co se děje.

Já vám budu vyprávět kouzelný příběh, který se mi stal, když mi bylo čtrnáct let. Já jsem vždycky toho Boha vnímala, slyšela, jsem, že mluví z každého člověka, který chodí okolo mě a že mluví z každé situace, která přichází, a vždycky jsem to uměla přijmout. Ano, jenom totiž to přijetí je potvrzení vaší cesty a nemusí se člověk urazit. Když mi bylo čtrnáct, tak jsem byla s mými rodiči jako jedináček na přehradě a našla jsem si kamarádku, s kterou jsme šly na pláž. Naši jeli tenkrát nakupovat a já jsem nechtěla jet s nimi, ve čtrnácti letech už s člověkem puberta mlátí. My jsme si lehly na pláž na deku a vedle nás byla vytažená loď, nějaká plachetnice, na břeh a nějaký plavčík na ni něco montoval, jestli natíral něco nebo šrouboval, nevím, upravoval si ji tam. A my jsme s tou kamarádkou brebentily, brebentily, pak jsme si lehly, opalovaly jsme. Já jsem nespala, já jsem jenom měla zavřené oči, jak se opalujete, vnímáte ty zvuky, jak chodí okolo a najednou k tomu plavčíkovi přišel nějaký jiný jeho kámoš a začali si povídat. A on mu najednou říká: „Ty vole, tady ta holka vedle, co leží na té dece, víš, ta s těmi modrýma plavkami...“, to jsem byla já. „Já jsem si říkal, tak ošklivou holku jsem v životě neviděl.“

A teď to moje Nadjá tak jako se zaměřilo a čekala jsem, co bude, s těma zavřenýma očima. A on pokračoval a říkal: „No jo, jenže pak se probrala a s tou vedlejší si začala povídat. A jak se usmála, ona je hezká. To ti je divné.“ Vidíte to. Já jsem se mohla naštvat, mohla jsem se urazit. Ne, pro mě to byla dobrá informace. Ne, já jsem věděla, že kdykoliv se budu smát, tak se budu lidem líbit. Ten Bůh vás připravuje na všechno, co máte dělat. A uvědomte si, že i vám se líbí lidi, kteří se usmívají, ti načurení se vám nelíbí a už proti nim něco máte. Už vám na nich něco vadí nebo se na ně zlobíte. Ne, to je zbytečné. Stačí všechno přijmout. Úplně lehce. Druhého člověka by to zablokovalo a

měl by trauma celý život z jedné události. Ne, musíte všechno zpracovat ve svůj prospěch. To je absolutní optimismus.

A pozor, první čakra, prosím vás, je nejdůležitější. Vy jste se totiž jako Bůh narodili do těla. To vaše tělo je domeček, ve kterém bydlíte, a je důležité udržovat svůj dům v pohodě. Protože už víte, že jediná přítomnost je spokojenost, čas a prostor neexistuje. To znamená, jestliže nebudete spokojení, už pracují a zatahují se další čakry, které pak ten člověk neumí. Když jste spokojení, budete vidět všechno dobré. Když jste spokojení, tak jo, všechno klapě. Nevidíte nic negativního. Jestliže jste spokojení, nic vám nevadí. Nezlobíte se. Proč byste se zlobili, když jste spokojení. Žádné lítosti. Žádné nenávisti. Žádná kritika a přijetí všeho. Jedině optimismem se dostanete nahoru. Ale jakmile už cítíte jemnou nespokojenost s tím, jak se něco nevyvíjí, jak byste měli nespokojenost třeba i se situací, už vám to vadí na dvojce. Nebo neumíte trojku. Zablokujete se zlostí. Že to tak je. Nebo to zkritizujete: „Do prčic, takový život.“ To jsou všechno vyjádření, kdy vnímáte takové ty pocity. Ale pozor, já klidně můžu říct: „Do prčic, teď jsem se polila.“ Ale já to neprožiju. Tady záleží ještě na vašem prožitku. Víte, člověk může prožít jakýkoliv osud, ale jenom když ho přijme, zůstane čistý a bez bloků. A věřte mi, jakmile jste spojení, už se vám nestane nikdy nic. Dojdete hladce do bodu B, protože tehdy už tvoříte konáním.

Já jsem dneska ráno vyprávěla Elišce, jak skutečně člověk splyne s tím skutečným Božstvím a co se pak děje. Kdy pak děláte věci a zíráte, že jste zvedl nohu a začal jste brzdit. Já jsem kdysi dávno byla vyučována proto, aby ten Bůh, to Božství mi řeklo, že je skutečně všechno dané a napsané a neexistuje výjimka.

Jednou jsem jela autem a říkám mu: „Ty mě dovedeš, já vím, ty mě dovedeš, ale teď mi řekni, jak to uděláš?“ A on mi říká: „Podívej, ty ani nevnímáš, třeba aby si nepíchla, když jedeš kolem nějakého hřebíku nebo kolem nějaké díry, jak jemně ruka otočí volantem. Neboj, já tě vždycky dovedu.“ A je pravda, že velice krátce potom se stala událost, kdy jsem jela od nás z Teplic směrem do Duchcova něco vyřídit. Já bydlím na výpadovcě směrem na Duchcov, zabočuji vždycky doprava dolů ke sklárně a na poslední křižovatce sjedu dolů doleva a jsem doma, ale tenkrát jsem projížděla tou křižovatkou a to bylo v době, kdy se ještě jezdilo šedesátkou. A já jsem tou šedesátkou jela a ta výpadovka je směrem jakoby na západ a byl večer, zapadalo slunce a tak ostře svítilo. Já jsem sklopila ten kryt, aby mě to neoslňovalo, a najednou v té šedesátce, když jsem projížděla křižovatkou, vnímám, jak najednou jsem dala nohu z plynu a začínám brzdit, ale bez důvodu. Já nevěděla proč. Říkám: „Co dělám, proč brzdím?“ Jenže v protisměru na chodníku parkovalo auto. Tam se zajíždí, tam se špatně parkuje, proto najedou až na chodník a pak někteří jedou dovnitř, do svých vrat. A tam byl mladý kluk, který zařadil zpátečku a hodně silně vyjel na plyn. A pozor, zase to byl záměr, jeho Božství to udělalo. Ten musel být vyděšený, byl taky zatažený do této hry, aby mi to Božství ukázalo, co se děje. On vystartoval, vyjel zpátečkou a vjel až do protisměru do dalšího pruhu. Kdybych bývala jela rychle tou šedesátkou a nebrzdila, tak jsme skutečně do sebe nabourali. Takže Božství mi to ukázalo. Předvedlo mi to v plné parádě.

Jestliže splynete, nemáte žádnou karmu a netvoříte ty své obranné mechanismy v každé situaci. Dennodenně prožíváte stovky situací, které jste schopni nějakým pocitem odmítnout. Je to zbytečné. Vy sami jste tvůrci všech situací a stačí jenom je prožít. Někdo má strach, že vás nutím být paňácou. Tak to není. Vidíte na mě paňácu? Že jsem úplně apatická? Ne, já jenom přijmu nitrem, co se děje. Jsem ráda, že se to stalo, protože si z toho vytáhnu tu šťávu. Tu pozitivitu.

Člověk ve třetí dimenzi skutečně jenom odmítá. Podmínky znáte. Chování člověka ve třetí dimenzi je v těchto fázích, které jsem malovala, a to je na každé čakře až nahoru. On vlastně neumí vůbec zůstat ve svém těle. Vy jste Bohové a to Božství zůstane ve vás, jestliže je každá čakra otevřená. To znamená, vytváříte endorfin, optimismus. Jestliže ale někde odmítáte svůj život takový, jaký je, v té oblasti, která je zasažená v čakerním systému, tehdy toho Boha, kterým vy jste, to je vaše skutečná realita, tam nepustíte. Vy sami sobě zavíráte dveře do těla a pak to tělo bolí. Tam, kde chybí Bůh, je bolest. Za čas přijde i osudová komplikace, někomu rychleji, někomu pomaleji, ale přijde vždycky. To už víte, protože vy jako Bůh jste si naplánovali se to naučit. Jediné, co se po vás chce, je dovolit vašemu skutečnému Božství, kterým jste, aby žilo ve vašem těle.

Ano, vy jste Bohové, Kristus to říkal správně a dobře. A teď přichází doba, kdy Nebe sejde na zem. Ano, je to i v proroctví. Je to pravda, ale neznámá to, že sem spadne klenba nebeská. Ne, to Božství sem přijde žít přes vás, jakmile se přestanete bránit ve vašich osudech. Proto se vám dějí vaše osudové zádrhele. Musíte být prozkoušení úplně ve všem. Někdo má osud hodně drsný, ale věřte mi, že jediným protivníkem, který existuje, jste vy, protože se bráníte to přijmout. Nebraňte se. Všechno zmizí. Jakmile to přijmete, všechno zmizí. Nepřijdete o svou vlastní vůli, o svou identitu. Naopak, začnete volně plout bez problémů životem. Tehdy se stáváte chodícím Bohem, protože to Božství je volné. I pránické dýchání, které si vůbec neuvědomujete, ve vás může pracovat. Prosvětluje si tělo a budete pořád zdravější a zdravější.

První chování je ve třetí dimenzi odpor k tomu, co se děje, na různé čakře. Základem je nespokojenost. Pak se to tlačí v těch negativních emocích. To znamená, vadí vám to. Tady je posuzování dobrý – špatný. Ne, vše je dobré, třetí dimenze totiž má dualitní vidění, kdy posuzujete dobré a špatné věci. Ono to zmizí, ale zmizí to až pochopením. A proto Otec mě připravil jako bytost a co jediného to bylo, než že jsem byla šílený optimista. Ano, abych byla schopná prohlédnout tyto věci a mohla je předávat dále svými mluvidly stvořenými pro vás, protože jediné, co dokonale umím, je mluvit. To je pravda. A tento človíček už se nebrání. Už zažil osudové zvraty, které byly hodně těžké. Byl prozkoušen, že neublíží druhému člověku, cokoliv se stane. Ano. Pak ani toho Boha nenapadne, aby vám něco udělal.

Víte, já už nevím, co jsem kde povídala, nepovídala. Toho je už tolik a ještě těch sezení s každým člověkem dvě až tři hodiny. Některé návštěvy trvaly deset hodin. To už ani nevím. Prosím vás, omlouvám se vám dopředu, kdybyste něco slyšeli podruhé nebo potřetí, tak mi to promiňte.

Jako šestnáctiletá holka jsem chodila v noci pěšky z brigády, vždycky v pátek jsem byla na brigádě. V půl druhé jsem přijela vlakem ze školy z Ústí. Ve dvě mi začínala směna

ve sklárně, kde se dělaly lékovky, my jsme je balily do krabic. Odpolední směna končila v deset a potom už nejel žádný autobus. Teplice jsou velké město a já jsem bydlela úplně na druhém konci. Takže jsem šla v noci pěšky. A chodívala jsem co nejrychleji, chtěla jsem brzo spát, protože druhý den ráno jsem vstávala v pět a od šesti jsem měla ranní do dvou, abych si něco přivydělala. A kdybych bývala šla oklikou, kolem zámecké zahrady, která je fakt nádherná, rozlehlá, trvalo by to dlouho. Ale i ve dne tam můžou někoho přepadnout, protože je obrovská. A taky se to děje samozřejmě. Já jsem věděla, že když půjdu okolo, než to obejdu, budu o půl hodiny později v posteli. A tak jsem stála u toho vchodu, tam jsou takové opičky. Tomu se říká u opiček. Koukala jsem dovnitř a říkám si: „Mám, nemám?“ A vždycky se ozvalo: „Běž.“ Tak jsem šla. Pamatuji si poprvé, když jsem šla s důvěrou, já jsem slyšela: „Běž!“, tak jsem šla. A přišla jsem na křižovatku, tam se protínají cesty a já jsem se rozhodla, že půjdu doleva. Tam to nešlo. Já jsem narážela na neviditelnou bránu, která byla zavřená. Teď mi začalo tlouct srdce. Já jsem nevěděla, co se děje, jestli jsem se zbláznila nebo ne. Snažila jsem se prorazit, ale to nešlo. Říkám: „Já tady budu muset snad si lehnout na zem a spát.“ A pak mě napadlo, že půjdu rovně. A tam to šlo.

Později mi došlo, že tam byl někdo, kdo by mi možná mohl ublížit a z horních energetických center by měli hodně starostí, aby ho otočili, a to bylo zbytečné. Navíc mi chtěli ukázat skutečnou realitu, že se opravdu nemusím ničeho bát. Protože mé myšlení od dětství bylo tak čisté, že jsem neuměla ani myšlenkou druhému člověku ublížit. Já jsem velice ráda vždycky žertovala, ale i při tom žertování jsem dávala pozor. Vždycky jsem vycítila, jestli je druhý člověk schopen skousnout můj žert nebo jestli ho to zablokuje. I to už je vlastně pokora, kterou vyvíjíte k druhým lidem. Takže stačí přijímat.

Teď se dívejte. Smrt. Člověk ve třetí dimenzi se smrti bojí. Ten ještě zapojuje strach, protože je oddělený. Všechny uzávěry na těchto čakerních soustavách, které tady jsou, to znamená do situací, do duchovna a do hmoty směrem k lidem, ty bloky vás oddělují od celku. Od těch druhých lidí. Od světa. Od přírody, od všeho, protože vy nevnímáte ten svět jako sebe. Tam je takové oddělení, že se fakt ten člověk bojí všeho. Zbytečně. Sám sebe odděluje. Ale pozor, i to je nastavené, protože míra oddělenosti je nám daná. A v současné době je mnoho lidí, kteří mají už odžitou míru té oddělenosti a jsou připravení. Zkuste si jenom představit, kdybych to před deseti lety někde povídala. Možná, že by tady byli jeden, dva lidé. Ostatní ne. Za těch posledních deset let jste se hodně připravili, protože to Božství se vám ukázalo těmi cestičkami, tím utrpením a odmítáním, co jste si prožili. Někdo zažije třeba autonehodu a najednou se mu změní úplně hodnoty, myšlení. Nebo zažije v rodině nějakou událost, kdy se bojuje s vážnou chorobou. Také mu to změní hodnoty. Všechno jste si naplánovali a už když jste se narodili, tak jste měli domluveno se svými muži, že se s nimi rozvedete. Věřte mi, všechno. Se svými dětmi, že onemocní, i s vaším kontaktem, sami se sebou, máte někdy problém, protože pozor, říká se: „Hledám sám sebe.“

Ano, vy jste Bůh. V těch oddělených emocích se skutečně oddělujete sami od sebe, protože je iluze vašeho těla a jména, to je iluzorní stav. Vy nejste Hanky a Lenky a Josefové a Ivanové, vy jste všichni Bůh. A to Božství je nastavené, to pochopení.

Uvědomte si, že buňka, která je tady na dlani u mě a jste to vy, pokud se něčemu bráníte, jedinou emocí, ještě nemůžete žít celé tělo. Nemůžete se sjednotit s tím tělem, protože něco odmítáte. Ano, manžel onemocněl, je velmi vážně nemocný. Musíte to přijmout jako realitu. Tehdy můžete pracovat. Budu se svým manželem, budu mu pomáhat, budu ho posilovat. Udělám všechno proto, aby se uzdravil. Samozřejmě, vy už také víte, že se jedná o přehodnocení věcí. Ale je jedno, jestli ten člověk skutečně odejde nebo neodejde, protože jeho bod B je nastavený. Pozor, zvolil si to on sám. Bůh, který si přišel zahrát toho nemocného člověka. To je sjednocení. Tady pozor, už v tom bránění máte pocit, že jste osamocení, a taháte ty lidi k sobě. Chráníte je. Perete se. Odmítáte, že to mají, jenže oni tu nemoc mají, protože něco nepochopili a přišli se něco naučit. Takže i pro ně je to nesmírně důležité. A i kdyby vám to bylo jenom líto, jinak jste to jako by přijali, i tou lítostí, i kdybyste o tom nemluvili, se ještě máte co učit a musíte prožívat ty stavy dál a bohužel i toho člověka udržujete v té nemoci. Je to paradoxní. Tady ten čas je nastavený.

Mám čtyři vnuky a jednu vnučku. Já si pamatuji, jak můj zeť a tatínek vnučky Francesky, Paolo, své děti má rád úplně všechny stejně, protože mají dva kluky Italové a holčičku. Ale přece jenom mi říkal: „Já je mám rád stejně, ale kluky vychovávám tak jako drsně, chlapsky a k holčičce se choval jinak. Ale on se o ni začal bát. To bylo velmi „negativní“. Vy můžete svému dítěti vysvětlit: „Tohle neděj, přecházej, rozhlídni se,“ všechny věci potřebné. Jakmile se ale o něj bojíte, tomu dítěti se pořád bude něco dít, protože i vy se učíte. A jestliže vy se učíte, a přesto se pořád bojíte o dítě, tak to dítě bude využívané proto, aby bylo vaším učitelem neboli abyste se přes něj učili. Takže vy jste důvodem toho, že se mu něco děje. Je to směšné, ale je to tak. I to dítě je na vás napojené a ono vás miluje. Jestliže podvědomě cítí, že se o něj strachujete, tak se bojí, aby si něco neudělalo a netýralo vás. To je všechno v podvědomí, máte společného Boha. Viděli jste na obrázku té vlnovky, že jste spojení s tím druhým Bohem, to znamená, že ten Bůh v té Francesce věděl, že Bůh zkrátka v tátovi odmítá, tak se každý den něco dělo. Samé odřeniny, ale byly třeba přes celou nohu, on se úplně klepal, jel do lékárny, přivezl takovou tu ohromnou náplast na celou nohu, až jsem říkala: „Hele, pojď sem, my si promluvíme.“

Sedli jsme si v kuchyni. Mluvili jsme asi tři hodinky, ale pak jsme se strašně nasmáli. On všechno pustil. Říkal: „Já jsem blbej. Máš pravdu. Já se budu snažit.“ Říkám: „Hele, přijde zkouška. Fakt přijde zkouška. Musíš to vydržet. Vezmi si, že je blbost se bát. To je vymístění. To je Egoismus. Snaha prosadit vůli Paola, aby se Francesce něco nestalo. Myslíš si, že ti to bude něco platné?“ On: „No, nebude.“ Říkám: „Demoluješ se a ještě ji uvádíš do těch stavů, abys byl znovu prozkoušen. Je to zbytečné.“ My jsme herci na jevišti života. A když si uvědomíte, že je vlastně všechno napsané, odpadne z vás to vaše snažení, které je také egoismus. I snažení je pocit člověka, že on sám něco tady zmůže. Já vás nechci šokovat, ale nezmůžete vůbec nic. A pozor, když odložíte vlastní vůli, dokážete úplně všechno. Jenom tím, že vám to nevadí. Uklidíte kolem sebe obrovský prostor, protože není zapotřebí vyučovat. Tím už ale chráníte své okolí, svou pozitivitou, příkladem. Můžete hodně pro ten svět udělat ve smyslu toho klidu, protože nepřidáváte do světa, do Božího těla, negativní emoci. A buňka, která se ocitne ve svém skutečném realitním stavu, je pro tělo velmi důležitá, neboť už se probudila. Ta už ví,

že nikdy nemůže umřít, protože to nitro s ní komunikuje. Ten člověk tvoří jenom tím, že někam přijde. Vytváří pohodu svou přítomností, i kdyby mlčel, seděl v koutku. Vzpomeňte si na pana doktora Tomáše. Tak se lidi uvolňují. Jenom tím, že toho člověka vidí. To je ono.

Já si pamatuji, zažila jsem zvláštní věc. Je to dva roky zpátky. Já jsem byla předvádět šperky na takovém sezení, kde bylo asi deset žen. Bylo to před Vánoci, chtěly si něco koupit, oslovily mě. A já jsem nemluvila nikdy na toto téma k lidem, dokud jsem nebyla vyvedená, jenom ti, co chodili ke mně, se to dozvěděli takovými zvláštními cestíčkami. To Božství je ke mně dovedlo. Ale jinak ne. Na setkání bylo docela dost dobrých žen. Všechny byly fajn, ale došly v povídání na tom sezení k nějaké události, která se stala v bance. Nějací lidé se pohádali nebo se dělo něco nečestného. Já už si přesně nepamatuji konkrétní podmínky. A ty ženy štěbetaly, štěbetaly a vlastně kritizovaly. Jestliže je kritika a posuzování na těch mluvidlech, ten člověk má ještě duchovní pýchu, aniž by to věděl. On vlastně poukazuje: „Hele, oni to dělají, já už to nedělám.“ V tom smyslu, jako že o tom mluví. To je blbost. Každý člověk umí, co umí. A on vždycky umí a v tom stavu je nejlepší, jaký kdy byl.

A já jsem tam nemohla takhle začít mluvit, mlčela jsem. Popíjela jsem kafičko, poslouchala, jak si povídaly. A byla tam jedna žena, ona kdysi dávno žila v Kanadě. Je to Češka, která se vrátila, byla hodně dobrá. Já tak si popíjím, míchám to kafe, olízla jsem lžičku, položila jsem ji a ona najednou do mě zapíchla oči a říká mi: „My jsme hrozné, co?“ Já jsem se vlastně úplně vzdálila. Jenom jsem byla ticho. Ona to vycítila. Skutečně to člověk vycítí. A já říkám: „Nenene, dobrý...“ A ona: „Ženský, už přestaneme. To je blbost.“ Ona to skutečně vycítila. Ano, prosím vás, tady už dáváte najevo, že je zbytečné to posuzovat. To se stalo někde támhle jako divadlo, proběhlo to. Stejně si každý přítomný z této situace vezme, co potřebuje. Já bych ji neviděla. Já bych tuto situaci vůbec neviděla, mně by nebyla nepříjemná. Já bych viděla, že ti lidé se učí, že to dělat musí, musí to proběhnout, protože i lidé okolo té situace se zachytí svým vlastním egoismem. A je to vždycky tak.

Já jsem loni na Štědrý den jela ráno ještě do Billy. Měla jsem tady francouzskou rodinu. A ten Štědrý den je vždycky jiný, všichni se těší, jak podarují své bližní. A už to je v tom dni znát od rána, je jiný zkrátka. Takový slavnostní. Já přijdu do té Billy a tam se strhla obrovská scéna u zeleniny kvůli pytlíku, kvůli nějakým odpadkům ze zeleniny. Mladá žena tam měla dítě, a to dítě něco zahodilo a druhá žena starší strašně vystartovala a padala taková drsná slova. To já jsem sprosták, ale to neřeknu zaboha. Scéna skutečně jako z filmu a mně bylo dobře. Já jsem se jen tak otočila, stála jsem u jogurtů a vedle mě stála žena, která byla na hraně. Těm ostatním to vadilo: „Hele, podívej se, to je hrozné, co dělají“, ale ona ne. Ona byla už na hraně, byla duchovně docela daleko. Já jsem stála, proti nám ty jogurty a ona vedle mě. Já jsem se na ni usmála a říkám: „Přeji vám krásný Štědrý den.“ A ona se začala smát, pochopila to. Byla tak jako na hraně. Jo, jo nám bylo dobře a odešly jsme. Ti druzí s posudkem už si odnášely nějaký balík někde na sobě.

Všechno, co prožíváte, nepřijmete to, tak si odnesete dáreček, a to vás přiblíží podobným situacím někde v budoucnosti. Prosím vás, nechte tam ty dárečky. Odejdete

čistí. Stojí to za to, věřte mi. Přestanete vidět tyto věci. Vůbec se ani nestanou někdy. Tak vidíte, tady jsme vyřešili smrt. Tady pro toho člověka existuje. Navazuje se na strach. Pozor, on ten člověk neví, že je de facto mrtvý v tom oddělení. On je skutečně mrtvý. Z mrtvýchvstání tady ukazoval Ježíš, je to skutečná pravda, protože vy se proberete. Poznáte skutečnou realitu. Lidé ve třetí dimenzi musí odložit svůj egoismus po dlouhých životech a dobrovolně a bez toho, aniž by o těchto věcech věděli. Oni musí odložit veškeré negativní reakce. V určité míře začnou mít samozřejmě styk s Božstvím, takže oni vědí.

A to je úžasné, pan šéf tohoto kulturního domu mi tady dal nabídku. Tady bude Ezoterika. Nemůžu se jí účastnit, protože bude v listopadu a já do konce roku mám už naplánované přednášky. Ale bylo to úžasné. Božství chtělo, abych k vám mluvila. Prosím vás, sice vám vysvětluji, že vše je dobré, ano, vše je dobré, ale také jsem vám vysvětlovala, abyste se vyhýbali ve vaší úrovni různým jiným záležitostem. Tady je jich spousta. Ale člověk, který se začíná vymaňovat ze své nevědomosti, musí hledat a hledá důkazy o tom, aby se nespálil. Aby nešel do nejistoty. Aby věděl, že tedy opravdu něco existuje.

Proto ti lidé ze zvědavosti, což je taky egoismus, to je prosazování vůle toho člověka, musí projít stavem, kdy si vyzkouší třeba hlubinnou terapii, regresi nebo numerologii, šambalu, různé jiné věci, které tam jakoby jdou. Pozor, většinou se stává, že za to něčím zaplatíte, protože většinou u té hlubinné terapie se může stát, že se něco neuzavře, tak jak by se mělo a ono vás to pak tady obtěžuje. Třeba nějaká výčitka z minulosti. Víte, naše zapomnění je strašně důležité. Zkuste si představit, že byste někomu nechtěně ublížili v tomto životě, odejdete a v dalším životě už o tom nebudete vědět. Ale když si představíte, že najednou to víte, to ne. Vaše Nadjá je dokonalé, to znamená, když ono ví, že dneska už mi ty věci nic neříkají, může mi ukázat cokoli z minulosti. Já to nechávám skutečně na něm. Není zapotřebí šťourat do minulosti, když víte, že tady a teď jste nejlepší, jací jste kdy byli. A to vždycky jste. To je, jako kdybyste se u promoce šťourali v počítání do sta. To je blbost. Vy to máte všechno tak vzdálené, je vám to cizí. Nepotřebujete to vědět.

Ale probouzení se u toho člověka je nutné, protože člověk potřebuje vědět, že jakoby nejde špatně. Vy nemůžete jít špatně. Vlastně je dobré, že i zabloudíte, abyste si něco ověřili. Nabíráte zkušenosti. A jestliže se sem chodíme učit a nabíráme zkušenosti, pak je skutečně vše dobré. Lidé píší, že po přenáškách zjistili, co všechno dělali a nedělali dobře. Já říkám: „Výčitky nejsou na místě.“ Už byste si blokovali výčitkou dvojku. Nebo měli na sebe vztek nebo kritizovali. To není pravda. Nabrali jste si všechnu minulost a všechny ty věci, abyste mi dnes více porozuměli a konečně to odložili. Využijte toho. Opravdu je všechno dobré, není nic špatné. Jenom samozřejmě budete nějakým způsobem opravovat drobné zkoušky, které vám došly, aby vaše Nadjá vidělo, že to umíte v té přítomnosti udělat. A to je ono. To je perfektní.

Psala mi mladá žena, že tady bude s maminkou a že má téma na modlitbu. Proto jsem tam zařadila i modlitbu a přání. Já už jsem o tom mluvila, ale možná, že to s vámi s některými zatřese, připravte se.

Víte, třetí dimenze je prosazování vůle jednotlivce, tj. odděleného člověka. Ten člověk se ještě modlí a je dobře, že se modlí, protože v těch mizériích života, které tady máte, se obracíte na nějakého pomyslného Boha, kterého vnímáte odděleného v sobě pocitem. Vy nevíte, že jste ten Bůh. Říkám, že je ve vás a už jste to dávno zapomněli, je to uzavřené. Tak se k němu modlíte, představujete si různě jednoho bělovlasého dědečka s vousy nebo nějakou jenom imaginární energii ve vesmíru, to je jedno, ale modlíte se. Modlíte se, protože prosazujete vůli jedince s tváří a tvarem, který si myslí, že je sám. Ano, je to taková berlička, která je dobrá ve třetí dimenzi. Ale přechod do páté dimenze je o něčem jiném. Člověk odloží své nevědomí a přestane dělat negativní emoce. Přestane se bránit jménem a tělem. Vzpomene si. Skutečně začnete zažívat stavy, kdy najednou víte, že ten Bůh je ve vašem těle. Že tam brní. On se ozývá stále častěji a častěji a vidíte věci. Hýbe se vám hadí síla. Hýbe se sama, ne vaší vlastní vůlí. To je důležité, protože váš vývoj je nastavený. Vy nemusíte dělat vůbec nic. To je to, co vám přicházím říct a chci vám říct.

Já jsem tento týden dostala velice krátký dopis. Já jí říkám Pidlucha. To je jenom zkratka pro e-mailovou adresu. A mně se to líbí. A tady ta Pidlucha mi napsala: „Ježíšmarja, Ivanko, já ti to musím hned napsat. Mně to dneska došlo. Mně dneska došlo, že já nemusím dělat vůbec nic. Vždyť já mám všechno nastavené. Já jsem si zvolila ty kotrmelce a věci. Takže se nemusím štourat v minulosti, nemusím si nic vyčítat, nemusím se bát budoucnosti. Před dvěma dny se mi rozbila pračka. Ono to nějak dopadne. Já vím, že se to vyřeší, protože všechny moje věci se v minulosti vyřešily. Já se můžu jenom krásně ze všeho radovat.“

Jo, když se budete radovat, Božství vám to samo pošle. Dejme tomu přijde vám nečekaná složenka. Najednou prd, šest tisíc nedoplatek se někde vyvrbí. Vy si neuvědomujete, když budete úplně v křeči, jste v pytli. Ne, vy si můžete, i když ty peníze nemáte, zavolat tam, zůstat v klidu, domluvit se třeba na splátkách po pěti stovkách. Neřešit to, jen konat svým tělem, jak se dá, ale zůstat v klidu. Když to dokážete, třeba za čtrnáct dnů vám peníze přesně v této hodnotě odněkud přijdou. Pozor, když si budete říkat: „Do prdele, mohl jsem mít víc!“, už jste v pytli. Vnímáte, že jste je vlastně dostali od toho Božství. Vám nic nepatří, všechno tu necháte. Necháte tady pyžamo, barák. Necháte tady své tělo, to vám taky nepatří. To patří prvkům světa. Prostě necháte tu úplně všechno. Trička, ponožky, peníze, pozemky a odejdete si odpočinout a pak se vrátíte do jiné role, kterou jste ještě nehráli, když to bude zapotřebí. Když ne, pokračujete dál ve vyšších rovinách.

Tam se zase budete učit něco úplně jiného, protože Bůh by se nudil, kdybyste nic nedělali. Vy jste ten Bůh, bylo by vám smutno. To je úžasná hra. Když to pochopíte, všechno pro vás bude lehké, všechno odpadne. A věřte mi, co tady necháte, je jenom prostředek, ale pozor, jsou věci, které vidíte a které nevidíte. Ani ty vám nepatří, ale děláte si z nich starosti. Já jsem někde nedávno vyprávěla, že jsem si před třemi roky konečně splnila koupelnu k mým padesátinám. A léta jsem na ni nemohla našetřit. Pak mi řekli, kolik to asi bude stát, bylo to sto tisíc. Souhlasila jsem. Konečně jsem našetřila sto tisíc, jenže ty práce přibývaly, znáte to. Kluci fakt byli super, pak se muselo měnit ještě lino v kuchyni, odpady a kdesi cosi a prd a šedesát tisíc navíc. Naštěstí jsem si

mohla půjčit od Petrušky. Péťa nechtěla žádné úroky, říká: „Mami, ty peníze jsou, tak si je vezmi a splať si je, kdy chceš.“ Já jsem asi za rok a půl doplatila splátky, ale ten den, co dělníci odešli, já si to pamatuji, to bylo 12. června, jsem seděla ráno u jídla, už bylo všechno vymalované, uklizené, udělala jsem si zeleninu s pohankou. Tak mi to chutnalo. Říkám: „Ježíš, to je dobré. Teď budu mít často takové jednoduché jídlo, ale fakt mi chutná.“ Peněženka sice měla ještě nějaké peníze vevnitř, ale když mám dluh, mám pocit, že ty peníze mi nepatří. Žiju na dluh. Tak se snažím, abych to neměla na svých bedrech. V klídku se pustím do toho jídla a říkám: „Chutná mi to. Teď to budu mít často, když mám ten dluh.“ Ozvalo se: „Buď v klidu, ani ten dluh ti nepatří.“

Úplně mi vypadla vidlička z ruky. Říkám: „No, to je super.“ Prosím vás, já jsem to už minulý týden říkala, to není, že vás navádím, abyste neplatili své dluhy. Vy je platit musíte, samozřejmě. Ale víte, to je součástí hry. To znamená, ať jste v mínusu nebo v plusu, ať máte našetřené milióny nebo obrovské dluhy, všechno se děje kvůli vaší skutečné vytríbenosti, co se potřebujete tady naučit. Co potřebujete doladit, to je jedno, co ten člověk prožívá. Má to nastavené tak, že zrovna teď to musí řešit. A musí se to stát. Je to kouzelné, věřte mi. A když se na to koukáte z výšky jenom jako na hru, všechno se hladce vyvíjí. Nejsou žádné zádrhele. Všechno zmizí. Přijde vám pomoc, protože když budete spokojení, budou k vám ti druzí přitahováni. Vy nebudete za těmi čakrami oddělení. Přijde vám pomoc od druhého člověka, aniž byste to čekali. Stejně jako vy jste přitahováni k usměvavému člověku a ne k tomu zamračenému, který se fakt jenom mračí a řeší všechno negativně. Ten člověk neví, že si od sebe odstrkuje okolí. Ale já jsem odběhla od tématu.

Třetí dimenze je tady proto, aby lidi drmolili ta svá přání, protože i modlitba je přání. Teď trochu šokuji Tomášovce, pan doktor Tomáš je moje srdeční záležitost, přesto Buddhismus a všechny ostatní filozofie jsou přežité. Třetí dimenze měla všechny ty věci a byly dobré se svými jednotlivými boji v různých církvích a vším, co se tam dělo. Protože někdy se narodíte tam a jindy tam a prožijete si fanatismus toho oddělení. To všechno je v pořádku. To je naplánované tady pro třetí dimenzi. Ale teď, protože se blíží pátá dimenze, musíte si uvědomit, že se sjednotíte s Božstvím, když přijmete svůj osud takový, jaký je se vším všudy na planetě, ano, protože všichni jsou tam, kde potřebuji. Ti, co jsou agresivní, jsou v oblasti válek. Ti, co ubližovali, nastavili si svůj osud třeba na osud dítěte, které bude týrané. Víte, nemusíte sedět u televize a brečet. Stejný Bůh jako je ve vás, je i v druhém člověku i v ostatních okolo něj. Vy můžete pomoci jenom lidem okolo sebe. Pokud tomu člověku má být pomozeno, tak mu bude pomozeno Bohem vedle něj. Takový ten pocit: „Zachránil bych celý svět, ale nemůžu,“ to vás úplně roztrhá. Hodte to za hlavu. Vy máte svůj dosah, kam zasáhnete. Tady se budete vynořovat a vynořovat, neustále se učíte přijímat, cokoliv se děje.

Začnou se vám vybavovat věci, začnete se spojovat, ten Bůh vám bude radit. Jestliže k tomu dojdete, budete vědět, že je zbytečné říkat i: „Ať jsou všechny bytosti šťastné.“ Protože ony jsou. Vy jste zakletí Bohové do hmoty a ve svých utrpeních, která prožíváte, se učíte, jsou pro vás dobrá. Nevíte, že ten Bůh, který ve vás žije, je šťastný, že vám navolil tento krok. Vy de facto už šťastní jste, ale nevíte o tom, protože jste na to zapomněli. Tak vidíte, že modlitba a přání jsou nesmyslné. Uvědomte si, co to je přání?

I to „Ať jsou všechny bytosti šťastné,“ je přání pro všechny. Lidé, kteří pochopí, odloží dualitu myšlení, sjednotí se se svým Božstvím, vědí, že každý je šťastný a že může být šťastný ve všem, co má. Stačí, když se mu změní pohled z dualitního na jednotný. Ano, je dobře, že mě někdo nakopl do zadku, protože já vím, že jsem si to zasloužil, především jsem udělal to a to a je super, že se to stalo tak brzo. To jsou věci, které zkrátka člověk musí odložit. A to, co se týká páté dimenze nebo transformace, je jenom změna vašeho Vědomí, nic jiného. Děje se to automaticky. Nemusíte dělat vůbec nic. Každé snažení vám dá na frak. I to je vůle jednotlivce. Zlatá střední cesta. Vy máte dělat jenom to, co vám život přináší. Jakmile se budete hrabat někam, strašně vás to nafackuje.

Já jsem někde kdysi dávno vyprávěla příběh chlapce, který mě navštívil. Je to asi dva roky zpátky. Jednou zazvonil telefon a ozvalo se: „Dobrý den, prosím vás, dala mi na vás kontakt jedna sestřička z Ústí z nemocnice, abyste mi pomohla. Já mám velký zdravotní problém. Už to trvá dva roky a ona řekla, že mi určitě pomůžete.“ A já říkám: „Prosím vás, ale já mám podmínku. Slyšel jste moje přednášky?“ A on: „Ne, já žádné přednášky nepotřebuji.“ A já zas říkám: „Do prčic, no dobře. Když mi ho sem posíláš, Otče, tak jo.“ Souhlasila jsem a za tři týdny to bylo možné, on přišel a říkám: „Ale mám jenom hodinu, je pátek a pak odjíždím.“ A on: „Jojojo, já vás nezdržím dlouho.“ Přišel chlapec, velmi zvláštní. Víte, i schránka, kterou si přinášíte sem, má své opodstatnění, je to úkol pro toho člověka. Přišlo takové začarované ošklivé káčátko. Víte, jak to myslím, to neříkám záměrně a neposuzuji. Takové dítě, které bylo jakoby obtížné pro své rodiče, to vidíte. To je úkolem toho člověka. Narodil se tak, aby se třeba nikomu nelíbil. Pozor, to je ohromný úkol. A on říká: „Tak mi pomozte.“ Já říkám: „Počkejte, počkejte, počkejte, abych vám mohla pomoci, vy jste sice neslyšel přednášky, já nebudu nic vytahovat, já se podívám, co máte v uších, jenom na zápisy. A velmi rychle.“

Musím uznat, že byl fakt dobrý. Jak mu pomohla životní role toho ošklivého káčátka. Měl sice starý zápis v levé noze směrem do hmoty, tam si o někom myslel, že je špatný. On říkal: „Jojo, mí rodiče se v dětství ke mně chovali, jak se chovali. Oni mě neměli rádi.“ Ale pozor, on byl úžasný v tom, že se je naučil milovat. Tam to bylo čisté. Bylo tam trošku duchovní lítosti, ale jinak dobré. Měl trošku zlosti na trojce situační, kdy odtlačoval nějaké situace a dvojka byla dobrá celkem. Ale pozor, měl obrovský zápis v duchovní kritice. V hlavě si brblal. On si myslel, že když to neřekne nahlas, je slušný a hodný, ale Bůh vás slyší. Už víte, že on nerozumí tomu, co říkáte, rozumí hormonálnímu systému. To znamená, hormon, který uzavře po prožitku příslušnou čakru. Tak si bláhově myslel, když si bude v sobě nadávat a nikdo to neuvidí, že je čistý jako sluníčko. Našla jsem tyto věci, říkám mu to a on říká: „A teď mi pomozte.“ Já říkám: „Počkejte, vy si sedněte a řekněte mi svůj problém.“ Dobře poslouchajte! „No víte, já jsem si před dvěma lety speciálním cvičením stahoval pánevní dno a vyhnal hadí sílu nad hlavu.“

Pozor, pouze člověku, který jde morálně a přestane dělat tyto uzavěry, se otevře kanál a hadí síla sama od sebe vyjede. Pak máte božský pocit, ale nádherný, protože nikde neděláte křivolakou cestu. Ale člověk, který to uzavírá, je zablokovaný. Když máte třeba trojku zablokovanou a ta hadí síla je vytlačena nějakou speciální, magickou vůlí, je to

vaše vůle v oddělenosti člověka, toho Jardy nebo té Moniky. Kdybyste to dělali, je to vaše prosazování. Nic víc. Když neumíte nedělat bloky, hadí síla, která má vyjet tady rovně a spojit vás s vaším Božstvím, vyjede jinde a zdemoluje vám tělo. A pozor, nemáte krásné pocity, máte strašné pocity. Hodně lidí v minulosti za mnou přišlo a měli neuvěřitelné zdravotní potíže a nikdo ve zdravotnictví si s nimi nevěděl rady. Tento chlapec dopadl tak, že odsud potud necítil nic. On tím tělem mohl naštěstí hýbat, ale neměl chuť. Cokoliv jedl dva roky, to bylo bláto. Ať to bylo sladké, slané, kyselé, hořké, on nevěděl nic. Absolutně žádný pocit tam neměl. Byl úplně bez energie jako vyždímaný hadr.

A teď pozor. V bodě A až B, který vy znáte, který jste si navolili, tam je i doba, kdy má hadí síla vyjet sama. Vy nemusíte dělat vůbec nic. Všechny zkoušky jsou ve vás přesně seřazené ve vašem osudu, i kdybyste žili úplně obyčejný osud a řekli si: „Pff, je to nudné.“ No, tak je to nudné. Je to moje. Nehrabat se někde pro nějaké jiné zkušenosti. To je zbytečné, tady pro vás tohle je důležité. Ale ten člověk vzal svou vůli toho Dominika do svých rukou a já mu říkám: „Ale jediný, kdo vám může pomoci, jste vy sám. A to je vždycky, já nikdy nepomáhám lidem, jenom tím, že jim to vysvětluji.“ Až se naučíte všechny své bloky, které tam máte a o kterých jsem vám říkala, že tam jsou, odbourat na třech vašich čakrách, pak vaše tělo dohoní tu hadí sílu, odblokuje se. Může to být za pět let, deset let, dvacet let, to záleží jenom na vašem Božství, až uzná, že teď jste si dal konečně skutečně na prdel, až jste na dně. Teď už je to jenom na vás. Prosazovat to své konání: „Teď, určitě hned to musím udělat,“ se nevyplácí, vy máte své povinnosti. Starejte se o své bližní tam, kam patříte, s láskou, bez netrpělivosti, to se po vás jenom chce, žít úplně normální obyčejný život. Tehdy se všechno vyřeší.

Zapomeňte na přání, modlitby a kontakty s Anděly, to ta mladá žena také psala, takže prosím vás, maminko, sestro, vy jí to vyřídíte. Ano, spoustu knížek vás k tomu navádí a je to dobře, že člověk projde třeba i těmito stavy. Ale uvědomte si, když ještě vidíte nad sebou Anděly a oni vás kontaktují, protože vaše Nadjá ví, že to mu věříte, to se stává, tak to Božství ještě je od vás oddělené. Zkuste si představit, když se modlím, tak se modlím k něčemu nahoře. To znamená, že jsem oddělená. Ještě máte pocit, že vaše tělo je oddělené. Proto ještě nepřišlo Božství na Zem. Vy jste ten Bůh, který patří nahoru, i vy jste ten Anděl, což nevnímáte. A ti Andělé teď přicházejí velmi často proto, abyste si tu realitu přetvořili do jiného stavu. A je jedno, jestli prosíte své Anděly přímo nebo jestli prosíte své Anděly, aby šli za jinými Anděly a prosili za ně. Prosím vás, prosba o ochranu rodinných příslušníků je také ještě přání. To je prosazování vůle člověka. Každý máme ten osud nastavený ve své rodině. Jestli bude dvacet příslušníků vaší rodiny, všichni svůj osud mají nastavený a Bůh v nich ví, co mají prožít. Pokud se ještě za ně modlíte, tak si přejete něco jiného, než si původní Bohové v jejich tělech přáli. To je to, co musíte pochopit. Pokud s tím nebudete souhlasit, je to zase správné, protože nejste na to připraveni. Já vám nabízím jenom pochopení. A záleží na vás, co přijmete a co ne. Vy k tomu stejně jednou dojdete, ale ještě musíte mít nějaké zkušenosti, které vám to osvětlí. A musí přijít přes vás. To je strašně důležité.

Vidíte, člověk, který dělá uzávěry, je osamocený. On je oddělený. To Božství zůstává tady nahoře, protože nemůže projít tím kanálem přes vaše bloky, které tam děláte. Vy

jste všechno, na co se podíváte. To jsem vám ukázala už mnohokrát na těchto obrázcích. To znamená, jestliže někoho začnete kritizovat, tam je blok a už jste oddělení od toho celku. Už ten Bůh do vás nemůže přijít. Ten váš Bůh totiž, kterým jste vy, je stejný Bůh v tom druhém člověku, který vedle vás je a uvádí vás do těch vašich kritických stavů. Vy se spolu učíte. Vy jste si ho sami navolili. Je zapotřebí skutečně přijmout úplně všechno. Jakmile to přijmete, přijde ohromné osvobození. Víte, že druhý člověk cokoliv říká, že to říkat musí, vám to nevádí. On se učí. A třeba ho učí i to, že jste neteční a poprvé mu můžete ukázat, že vlastně vám nemůže ublížit. Ano, tady začínáte být v páté dimenzi živoucím, chodícím Bohem. Tehdy vaše tělo se začne extrémně čistit krátce předtím, což se teď děje opravdu hodně lidem. Velice rychle dochází skutečně k rozhybání, prosím vás, stačí málo. A pozor, i to je naplánované. Je to geniálně nastavené, já tomu říkám lžička, která zamíchá situací.

Zkuste si představit, že jste žena. Seznámila jste se s mužem kdysi dávno. Pak jste se vzali. Pak proběhly nějaké věci nehezké, kdy jste se rozvedli a nesete si sebou vztahovku. Máte ji tak hezky na levé ledvině. Nevíte o tom, ale tíží vás to. Protože vám neustále vadí, kdykoliv si na toho muže vzpomenete, co udělal, jak to udělal, furt si to sebou vlečete. Pozor, nezáleží na tom, co ten muž cítí. Jemu to může být skutečně jedno. On vám to třeba odpustil. Tady se jedná vždycky jenom o vás. Prosím vás, váš vztah ke světu neboli k Bohu je nejdůležitější. Je jedno, co dělají druzí lidé. Uvědomte si, že každý z nás má stejné podmínky. Je celek neboli jste vy oddělení od toho celku vaši čakerní soustavou, systémem. To znamená, že vy jste zodpovědní za komunikaci se vším, co je okolo vás. S Frantou, s Pepou, s Monikou, se zvířaty, se vším, co tady je a existuje. I s věcmi, jak s nimi zacházíte. I to je Božství, ale v jiné fázi vibrační roviny. A teď si představte, když jste zodpovědní sami za sebe, to je jediná realita, která existuje, a jste čistí, super. Potom můj vztah k Bohu je čistý. Jakmile ale budete posuzovat: „Hele, on dělá to a to nebo lže mi, nelže mi.“ To je jedno, jestli druhý člověk lže. On lže svému Bohu. To znamená svému zbytku světa, já do něj patřím. On si to zaplatí. Když ho budete posuzovat, už máte zádrhel ve svém Božství. Už nějakého svého druhého Boha neskousnete takového, jaký je. Už ho podezříváte. Ne, jestli mě má v plánu natáhnout nebo mi něco udělat, je to jeho záležitost. Ale pokud zůstanete čistí, pak to budete vědět. Protože on to má v plánu a vy se stáváte jím, mezi vámi a zbytkem světa jsou všechny čakry systému otevřené. To znamená, že budete vědět, že ten člověk nemá správné úmysly a jenom s úsměvem se vymaníte z kontaktu s ním: „Nezlob se, já nemůžu,“ nebo „To nechci udělat.“ Ale zase s úsměvem. Vy totiž jste on. Samozřejmě jsou ještě hladiny, kdy můžete něco předvádět druhým lidem.

Já si pamatuji, jak jsem jednou klepala v zubní čekárně na ordinaci paní doktorce, abych si vzala otisky, a vedle dveří seděl pán. Viděla jsem, jak byl načuřený, že já klepu, nechodím v bílém, já tam chodím v civilu a byla to veliká chodba, tam sedělo několik lidí, čekali tam i k různým jiným dveřím, k jiným doktorům, a já jsem viděla, jak ho to nadzvedává, že já asi předbíhám. Tak jsem se usmála a říkám mu: „Víte, já pro ně pracuji.“ A on: „To by mohl říct každý.“ Já říkám: „Ježíš, to mě mrzí, že vám to vadí, ale já s tím nic neudělám.“ A on říká: „A nemám rád ženské.“ Já jsem se začala smát. Mezitím Ivanka, ta sestřička otevřela. Já jsem vlezla dovnitř a říkám si: „Hehehe, tam seděl pán, chudák, ten se teď zaškrtil.“ Nicméně já jsem se jen jako zamyslela, proč se

to stalo, pro mě to bylo hezké. Já jsem se bavila celou dobu. A najednou mi to Božství ozářilo. Já jsem tam možná poprvé předvedla těm sedmi dalším lidem, že to jde udělat jinak. Oni tam byli přesně dovedení, aby seděli v té čekárně.

A víte, co bylo nádherné? Já jsem vzala ty otisky, odešla jsem a za hodinu mě volala jiná paní doktorka na tu polikliniku. Před poliklinikou je taková široká cesta, která vede k hlavnímu vchodu, a teď já tam jdu zase za hodinu zpátky a ten pán opouštěl polikliniku, mával na mě a říkal: „Dobrý den!“ Já říkám: „Ježíšmarja, asi nejsem ženská. Vy jste říkal, že nemáte rád ženské.“ A on říká: „Ale jo, ale jo.“ My dva jsme vlastně předvedli hereckou etudu zbylým lidem, co tam byli, a bylo to kouzelné. Jo, to už je vlastně spolupráce. Ať chcete nebo nechcete, ty své hry hrajete pro pouční své i druhých lidí. Ono to zkrátka běží, tak to nechte běžet. Přijde ohromné uvolnění. Ohromný stav takové volnosti. Tak pozor! Tvorba je pro člověka iluzí, pro toho, co je pod těmi bloky, ten se bude bránit všemu. A iluzí je proto, že on si myslí, že tvoří ten život svým rozhodnutím. Jestliže jeho rozhodnutí je plné bránění se, nechtění, nepřijetí, on tvoří, ale jenom samé komplikace. On to neví. Ale ta skutečná tvorba tam ještě nemůže nastat. Skutečná tvorba nastává v páté dimenzi, kdy já jdu životem a dostanu přesně to, co potřebuju. A věřte mi, přijde to přesně a dokonale.

Jestli jste viděli Brněnské přednášky, já jsem tam vyprávěla, co se mi stalo. Je to čtrnáct dnů nebo tři týdny zpátky, kdy mě moje dcera poprosila, jestli budu dělat bramboračku. Já jsem měla strašně moc práce a říkám: „Ježíš, já nemám doma majoránku, to je hrozné. Můžu na ni zapomenout.“ Tak jsem vběhla do Sparu a ještě si říkám: „No, když zapomenou, tak jsem blbá, tak sem budu muset ještě jednou autem, ale oni jsou tu za dvě hodiny. To už musím tedy začít vařit.“ Přiběhnu do Sparu a tam jsou vozíky, co se tahají za sebou po zemi. Já ty veliké moc neberu, jak jsem sama, tak moc velké nákupy nedělám. A ty vozíky tam nebyly, já jsem běžela ke kasám, protože jsem pospíchala, a u první nebyl, u druhé nebyl, až asi u páté, u šesté. Já se do toho košíku nahnu a tam ležel pytlík majoránky. Když jsem tam běžela po tom pásu, co se tam najíždí, říkala jsem si: „Určitě zapomenou.“ A ozvalo se: „Nezapomeneš.“ Říkám: „Jojo, to se ti říká.“

Stejný Bůh jako já mi ho tam nechal už v košíčku připravený. Nevyndal si ho na ten pás. Tímto se omlouvám Bohu v Teplicích, který domů přišel a bědoval, že nemá majoránku. Ale zkrátka mělo to tak být. Vy pak dostanete úplně všechno. Oblečení, boty, co potřebujete. Vy už nemáte totiž chtění, máte potřeby. A nebojte se. Já taky řeknu: „Chci udělat tohle.“ Ale já nemám takový ten třes, že to teď musím mít a musím to chtít. Ne. Teď to potřebuji a běžně říct tohle slovo, to také Bůh neslyší. On slyší skutečně, co cítíte. Buď jste v křeči, nebo ne. Všechno dostane takový lehký spád. Všechno probíhá lehce. Hladce. Volají vám telefony, které najednou vám doplní to, co nemáte. Tehdy už ten člověk je odevzdaný, slyšíte to? Odevzdaný? Víte, co je to, odevzdat se? Ráno vím, že jsem boží buňka. Že jsem se probudila v tomto těle a odevzdávám svoje tělo jemu, protože ono mi nepatří. A vím, že všechno, co ten den přijde, i lidé i situace, které se vytvoří, že jsou přesně a mnou naplánované. A pozor, já mám samozřejmě i svůj plán toho člověka, protože nejen, že mám domluveno, že támhle mám mít rychlovku, že mám někam jít, pak musím nakoupit, pak jsem

mamince slíbila, že pojedou na hřbitov, všechno je tak jako zhruba naplánované, protože ono se to samo děje.

Pozor, jakmile ale je zádrhel, něco odpadne nebo něco přibude, já se nečertím. Takové to: „Teď nemůžu, teď jsem měla být jinde.“ Řeknu: „Hele, mami, vadí ti, nemůžeme jet o půl hodiny později? Anebo třeba za dvě hodiny až se vrátím z polikliniky?“ Maminka: „Jasně, to nevadí.“ Anebo naopak to vyřídím na té druhé straně, která mi do toho skočila, ale žádné tlačení: „Jé a teď jsem nervózní a už to nestíhám,“ ne. Najednou něco odpadne. Já jsem ráda, že to odpadlo. Najednou něco přibude. Já jsem ráda, že to přibylo. Vidíte, ten optimismus je strašně důležitý. Jde to. Jakmile jste ale neodevzdání, máte pocit, že ten osud s vámi mává, tak to není. Je to jenom proto, že se bráníte. A věřte mi, jde to žít a je to úleva. A pak se vám budou dít neuvěřitelné věci. Pak třeba najednou víte, že teď to odpadlo, protože přijde něco jiného. A skutečně ten telefon zazvoní a přijde něco jiného. Už vidíte jakoby kousek dopředu, kdy Božství vás na to připravuje.

2. část

Já jsem vždycky věděla, když jsem vydělala nějak víc peněz, že zase něco přijde. Jo, přišla nějaká nečekaná složenka nebo nedoplatek třeba z plynu, něco tam bylo a ty peníze přesně na to přišly. Ale ty prostředky vám nepatří. Vy jenom víte, že se to tady jenom tak jako přerozděluje a že to dostáváte. Když bych se o něco škrtila, přijdu o to. Ježíš, teď jsem si vzpomněla na jednu krásnou historku. To vám musím vyprávět.

Víte, ta oddělená schránka si vždycky myslí, že ví všechno dobře a ono to tak není. Já jsem celý život neměla peníze a bylo to dobře. Bylo to velmi dobře, protože člověk zažije zázraky, kdy ta hmota k vám je přitahována, začnete ji ovlivňovat vy. Lidé, kteří tu hmotu chtějí a perou se o ni, slouží hmotě. Jestliže se jí vzdáte, ona začne sloužit vám, začne vám přicházet. Tento stav je velmi těžký. A já už jsem si v roce asi 2000 myslela, že už docela jo a jednou odpoledne jsem si říkala: „Ty hele, já už bych taky jednou nějaké ty peníze mohla mít. Furt teda jako z ruky do ruky a kde nic tu nic. Já vím, že všechno klope, ale přece jenom ještě mám leasing. Ten dluh tam je a trvá to do nekonečna.“ Za dvě hodiny jsem odlila otisky a šla jsem si lehnout. Božství reagovalo okamžitě. On je fakt kouzelný spolupracovník. Lehnu si. Usnula jsem na hodinu. Já jsem měla živý sen, seděla jsem v Komerční bance, ale moje banka je ČSOB. Už jsem byla vyděšená tím, co tady dělám, Komerční banka, já tady ani nemám účet. A teď začala taková panika. V ruce jsem měla lísteček s číslem a najednou se rozsvítilo nad těmi přepážkami, zazněly fanfáry a to číslo, které jsem držela v ruce, vyhrálo milión. Já jsem začala tak panikařit. Říkám chlapovi, co seděl vedle mě: „Prosím vás, já sem vůbec nepatřím. Já nevím, co tu dělám, a ještě mám to číslo v ruce, co vyhrálo.“ A on říká: „Běžte k přepážce.“ Tak jsem šla k přepážce a říkám té paní: „Prosím vás, to je nějaký omyl, já to nechci. Já nevím, proč tu sedím. Vůbec nevím, proč jsem přišla a kde jsem vzala to číslo.“ A ona: „Nenene, máte číslo, patří vám to.“

Teď byl stříh. Stojím doma v kuchyni. Pytlík papírový plný peněz. Tam byl milión. Já jsem sundala ubrus z kuchyňského stolu a ten milión jsem tam vyklepala. A říkám si: „Aha, potřebuji splatit dluh,“ tak jsem odhrnula sumu na ten dluh, pak si říkám: „Dostane se i na auto,“ tak jsem odhrnula sumu na to auto. A pak tam zbyla hromádka. Říkám: „To by mohlo jít na nějaké děti, na dětský domov a tohle na nějaká zvířátka.“ A když už tam byly čtyři hromádky, najednou se ve mně něco vzedmulo, až mám husí kůži z toho, fuj, a najednou si říkám: „Měla bys mít nějakou rezervu.“ Ten egoismus je tak mazaný. Já jsem začala přetahovat z té hromádky sem a z tamté tam a mně bylo tak špatně. Udělalo se mi tak zle ze sebe, z toho egoismu, co ještě tam je. Já jsem ho neviděla. Vy nevidíte, když všechno běží hladce, co tam ještě je. Až když to prožijete. A to moje Božství bylo úžasné, že mě to nechalo prožít v takové vizi, protože jinak bych se z toho zbláznila. Já jsem začala v tom snu brečet a říkám: „Seber mi to! Seber mi to! Já to nechci.“ Když jsem se vzbudila, já byla tak šťastná, že nemám v té peněženke nic. Vy si to si nedovedete představit. To byla taková úleva. Já říkám: „Máš pravdu. Máš pravdu. Já si to fakt nezasloužím.“ Nepochybujte o tom. On to ví nejlíp, co ve vás je, protože vaše skutečná podstata je On. On ví, kdy máte co dostat přesně v pravou chvíli, kdy to má přijít nebo nemá přijít. Anebo to má přijít a máte o to přijít.

Skutečně vše se děje jenom pro zkušenost, a proto je vše dobré. Je vše dobré z toho důvodu, že se učíte. Učíte se přijímat všechno, co se děje. Je jedno, jestli přicházíte o hmotu. Vy totiž získáváte duchovní zkušenosti. Odbouráváte svou oddělenost a stáváte se živým Otcem. Uvědomte si, že vaše utrpení tkví v tom, že se bráníte. A bránění je váš egoismus. Některé bloky, když jste něco extrémně odmítli, vidíte, ale některé jsou geniálně schované. I takové to přání, že bych druhému člověku mohla nějak pomoci. Pozor, prosím vás. Dokud nejste spojení s Božstvím, mohli byste někdy i ublížit tím, že byste druhému člověku pomohli, protože ještě není správná chvíle. Dobře poslouchajte, co z toho člověka padá, jaké má hodnoty, jaké má priority. Vy byste mu mohli skutečně ublížit tím, že mu poskytnete buď nějakou financii, anebo něco, co by neunesl. Ještě není ten správný čas.

Už jsem několikrát říkala, že jsem šla kolem bezdomovce a nedala jsem mu nic třeba pětkrát po sobě a najednou jednoho dne jsem mu dala. Já jsem věděla, že teď můžu. Ten člověk byl na dně a zúročil to. Ale to už musíte vyciťovat, co z něj jde. Vaše nitro vám to samo řekne. Najednou máte ohromné nutkání něco udělat a uděláte to. Věřte mi, že jestli tomu člověku má být pomoheno a vy cítíte, že „nemáte“, ještě si nejste jistí, jiný Bůh mu pomůže. Pomoc vždycky přichází. My jsme rozdrobení na drobečky, jako když rozdrobíte celou bábovku, ale celek je vlastně jednota. To znamená, jestliže mu má Bůh pomoci, on mu pomůže. Někoho mu pošle. Bylo by to zveličování vaší jedinečnosti. Ano, jste jedineční ve svém drobečku. To jsou věci, které musíte zkrátka prožít a pochopit. Jednotné spojení s nitrem je vašim důležitým úkolem, jestliže odstraníte bloky, pak se stáváte skutečně vědomým Bohem, a to vaše Božství vám řekne v pravou chvíli, co máte udělat nebo naopak přijde taková nechuť, co udělat nemáte.

Já vám budu vyprávět příběh z mého života, který je jako kdybyste ho napsali, jako vymyšlený. Někteří lidé podle té hranice, tak jak žijí nebo nežijí, jak věří nebo nevěří, si myslí, že je to vymyšlené. Dejme tomu, znáte knížku Zasvěcení od paní Elisabeth Haich? Prosím vás, to je skutečný autobiografický příběh, skutečně se stal se vším všudy. Člověk, který bude o tom pochybovat a nebude těmto věcem věřit, ten to uvidí jako vymyšlenou věc, velice zajímavě, hezky udělanou. Ano, to je skutečná pravda. Jenže když přijmete to, co se děje, nebráníte se zuby nehty, všechno je jinak. A to zjistíte skutečně pokorou. Pokora je, že rádi pro druhé uděláte cokoliv. První fáze je velmi těžká, to je egoismus. To je fáze, kterou jsem učila na základních přednáškách. A nemůžete chtít po člověku, který prožívá egoismy, aby skočil do pokory. To nejde. Postupně přestáváte dělat odmítavé emoce. A pozor, ta negace, která je ve vás, nejste vy. Jen to pozorujte. Kdo je ten, kdo se zlobí? Kdo je ten, kdo fňuká? Kdo je ten, kdo kritizuje? Kdo je ten, kdo nechce něco udělat pro druhého člověka?

Nesmíte dopustit, aby druhý trpěl. A pokora je, když z toho máte radost, přestože do toho něco vložíte ze sebe. Ale pozor, pokora je to jenom v té době, kdy tam máte radost. Kdybyste si to vyčítali nebo vám to bylo líto, že jste to pro něj udělali, tak sebe zdemolujete. To ještě není pokora. Zezačátku, když přestáváte dělat odmítavé emoce, učíte se napoprvé být v prostředku. To znamená, neublížit ani sobě ani druhým, což je velice tenká hladina. To si není nikdo jistý. Nedávno mi někdo říkal, že na různých seminářích se učilo, že ty ženy, které milovaly své muže a sloužily všem, najednou

onemocněly rakovinou, protože neznaly hranici pokory. Ano, já budu sloužit a dělat pro všechny všechno, ale když v sobě mám zlost, že to musím dělat, prožiju zášť, že já musím, oni ne, být to navenek není vidět, onemocním. Tady ten člověk to nepřijal, že to pro ně dělá. Teprve když z toho máte radost, že to děláte a smíte to pro ně dělat, tehdy je to ono. Pak jste ten, kdo je poslední, ale pro Otce jste první. Tehdy zmizí oddělenost. Sloužíte tělu. Jako když tato buňka přestane myslet sama na sebe.

Ano, já jsem zapomněla kdysi dávno na Ivu, všechno jsem konala pro radost druhých lidí, a proto i Otec mi jednou říkal: „Nemusíš meditovat. Meditace je pro ty, kteří se musí zpřítomňovat. Oni musí napravovat ty odmítnuté procesy, které vytvořili před tou meditací. Ne, tvůj život je jedná velká meditace, protože všechno, co jsi kdy udělala, jsi dělala pro radost druhých a následně sobě.“ To je život v pokoře. Takový člověk, který přichází sem, ten už přichází pro druhé. Z určitého důvodu. On si napřed musí projít samozřejmě zkouškami, ale přináší to jako učební podklad v této době, protože vás bude teď hodně. Jestliže tělo ví, že jako buňka neublížíte nikomu, museli jste předtím projít spousty zkoušek, ty jsou nutné, aby si vás tělo prozkoušelo, že neumíte vytvořit ani jednu odmítavou emoci. Potom jste jeho nástrojem. A ten nástroj je využíván k učení druhých lidí. To je normální vývoj. Vaše tělo vám začne sloužit a potom skutečně ovládáte i hmotu, která k vám přichází sama. Skutečně sama od sebe. Je to vždycky stejné.

Ale hlavně tělo ví, že neumíte nikomu ublížit ani emocí ani myšlenkou, protože myšlenkové fáze jsou skutečně obrovské zbraně. A vy nevíte, že když někomu nic neuděláte tělem, ale myslíte si to, že to činíte. Otec totiž nerozumí slovům, ale rozumí prožitkům. Nemusí o tom nikdo vědět a budete skutečně sevření a s obrovskou karmou. Ale pokud to nebudete mít a budete spojení skutečně s Božstvím a vaše tělo si vás hodně prozkouší, pak pro vás přestává čas a prostor existovat. Opravdu to spojení je všude. To je jedna energie. I kdyby mě požádal člověk, který je vzdálený stovky kilometrů, já si na něj kdekoliv, kam se otočím, můžu sáhnout. Ten člověk je tady, protože Bůh je jedna bytost. Je to všechno. Je tady. Takže vidíte, že prostor neexistuje. A naopak, když mě někdo požádá o aurické sezení a bude sedět vedle mě, já mu na to tělo klasicky sáhnou, když to nebude přes Skype na dálku, tak já sahám na něj jako na prostor, ale sahám do času. Do toho času se dá také sáhnout, když se otevře. Někdy se neotevře, protože Otec nechce, aby ten člověk to věděl, znal ten zápis.

Jsou věci, které skutečně nejsou náhodné. Všechno, co se děje, to není náhoda. Pokud se něco máte dozvědět, tak se to dozvíte. I to, prosím vás, je skutečně absolutní, uvědomte si, že člověk sám o sobě nemůže vědět všechno. To nejde, my jsme soubor všech pravd. Pravdu víte vy všichni dohromady jako součet. To je pravda celku. To znamená, jestliže něco neumím, tak si z toho nebudu dělat hlavu. Víte, já jsem to také kdysi zažila. To mi Otec ukázal, když jsem nerozuměla matematice. Člověk, který je duchovně založený celým konáním a bytím, nemusí být vzdělaný. I když pozor, matematika je nesmírně duchovní oblast. Já jsem nedávno viděla nějakého matematika. Je to dva, tři roky zpátky. Byl to starý pán. Ježíš, mně tak plesalo srdce. Byla jsem u maminky a dívaly jsme se na předávání cen republiky. Ten pán se zasloužil o nějaký ekonomický zákon. Ceny předávali různým lidem a teď tam byl najednou

stříh, to bylo kouzelné, vždycky natočili s tím člověkem povídání, to probíhalo v tom sále na plátně, a pak ho zavolali a předali mu nějakou sošku. A najednou jsme na plátně viděly, jak jde starý pán. Bylo mu více než osmdesát, takový obyčejný, v sáčku jde s pejskem. Vedle něho šel takový malý jezevčík, byl podzim a padalo listí, bylo to hezky melancholické. On seděl na lavičce a říká: „Víte, celý život žiju ve světě matematiky a je mi dobře, protože matematika má svá pravidla a ta pracují, ta fungují. Jenže mezi lidmi to nepracuje.“ Uvědomte si, že Ego si udělá s člověkem cokoli. On utíkal do světa matematiky, kde už pracovala ta čistota, stav bez egoismu. To samé máte muziku. Hudba je také čistá. Vše má skutečně své zákonitosti, které pracují, a vše je opravdu dané.

Takže celé dětství jsem se uměla naučit matematiku na jedničku, na dvojku, ale dalo mi to strašně práce. Bylo to otravné, nebavilo mě to. Já jsem to dělala aspoň pro rodiče, aby měli z té své holky radost. To bylo jediné, kam jsem si hrábla jakoby ku pomoci, nicméně Božství mě chtělo přesvědčit, že tomu tak není. A v sedmé třídě v září se otevřely dveře, přišla paní učitelka. Ta ženská byla neuvěřitelná. Ona byla krásná, taková důstojná, hrdá. Byla velice přísná, ale uměla se s námi i zasmát. My jsme se jí tak strašně báli, ale dovedla tu matiku tak podat, že během první hodiny jsem se do matiky úplně, totálně zamilovala. Ve třídě jsme měli nějakého kluka, to byl génius přes matiku. Jmenoval se Milan, už nežije, on se zabil při autonehodě, když mu bylo devatenáct. A ten kluk byl fakt neuvěřitelný. Já jsem během tří měsíců byla lepší než on, měla jsem lepší známky. On z toho byl úplně hotový. Ale to bylo tím, že najednou to Božství mi chtělo ukázat: „Ne, nejsi blbá.“ Jenom chvilku mi chtělo ukázat, že ta matika mi šla. Matika se pro mě stala zábavou. Uplynuly dva roky a přišla ta paní učitelka s vysvědčením a říká: „Já se s vámi, děti, loučím, v devítce už vás mít nebudu, protože jsem si udělala aprobaci na třetí stupeň a jdu učit na střední školu.“

V devítce v září se otevřely dveře, přišel pan učitel, který každé holce říkal „Mařenko“ a každému klukovi „Jeníčku“. Házel po nás křídami, když jsme nedávali pozor. Jenže my jsme nedávali. To se nedalo poslouchat. Pozor, já jsem najednou neuměla ani zlomky. Zase jsem se tak potopila pod tu hladinu. Ale mně to stačilo. Já jsem věděla, že to Božství to nechce. Pak se něco podobného opakovalo s mou mladší dcerou, která chodila na gymnázium a říká: „Mami, já přijdu ráno vyspaná, mám první hodinu fyziku. Druhou hodinu máme chemii. Mami, já už jsem si sedla do první řady. Já už musím fingovat, že mám opřenou hlavu. Já furt spím, slintám, padá mi hlava. Já už dělám, že píšu, a podívej se na sešit.“ A teď jsme otevřely sešit a tam bylo třeba, jak jí nad linkou podjela ruka, tak čára. A když jednou přišli ze shora, já jsem je nikdy nevolala, nechala jsem je, ať chodí, kdy chtějí. Já jsem se na to ptala a ten Anděl říká: „Ona to nikdy nebude používat. To je zbytečné.“

Kapacita člověka je nastavená na určité věci, které tady má ve svém osudu udělat, jsou dané. A věřte mi, oni vždycky říkali, že máme dvě paměti. Jedna je hloubková, jedna je plošná. Je využito této paměti. I když moje starší dcera má krásný humor, jednou mi říká: „Mami, já znám třetí. Nic. Tu mám já.“ Ale věřte mi, vy teď budete prožívat stejné stavy. Nebudete si nic pamatovat. Nebojte se toho, nemáte Alzheimer. Neděje se nic. Vám je jenom odpojována velice krátce levá hemisféra, která hodnotí, sčítá, kalkuluje,

různě věci přehodnocuje, a začnete být napojováni na pravou hemisféru. Po čase se to vyrovná, nebojte se. Začnete být zase brilantní ve svých věcech. Já jsem vždycky věděla, že pamatovat si úplně všechno nemá smysl. To jsou pitomosti. Já jsem se třeba nemohla naučit nazpaměť něco velikého. To pro mě bylo zbytečné. Když jsem něco chtěla vědět, tak jsem to musela pochopit a už mi to v té hlavě zůstalo. Ale zase, vždyť vy jste i ti druzí. Stačí, že vím, kudy se dostanu k informacím, které potřebuji, tak kontaktuji někoho, kdo to umí, ten mi to řekne. A je jedno, jestli si pozvete na to firmu, vždyť i ty peníze vám Bůh pošle, aby ta firma se z toho užívala.

Uvědomte si, co se tady děje. Každý máte své povolání, zaměstnání a živíte jeden druhého. Jeden umí péct chleba, druhý umí malovat, třetí umí zase něco jiného a věřte mi, že to je nastavené tak, že vždycky přežijete. Když si představíte vaše osudy, jak probíhaly a co jste prožívali za drsné věci, všechno jste přežili. Dneska se tomu smějete. Tenkrát to bylo obtížné, že jo? Dneska si říkáte: „Jak mi to mohlo vadit?“ Je to pryč. Jenže pozor, zkuste jednou v té obtížné situaci, a máte je tam naskládané všichni, zkuste zachovat klid rovnou, jako by už bylo vyřešeno. Věřte mi, že se budou dít neuvěřitelné zázraky. Zkuste to jenom jako pokus. Jenom jako pokus. Dobře se dívejte. Tu úsečku znáte. A až B, tu jste si vy, Bohové, zvolili, vidíte to? To je vaše úsečka Boha. Jenže vy pak jedete tohle, odmítnutí, náraz, odmítnutí, náraz. Jestliže projdete v klidu, cokoliv se bude dít, jenom rovně, jste osvícení. Je to vaše. Vy jste si to zvolili.

Já jsem vlastně nedovyprávěla to, co mi napsala minulý týden ta paní. Ona ještě napsala: „Pane Bože, Ivanko, já ty vaše přednášky poslouchám rok a až dneska to vidím, dneska mi to došlo.“ Pozor, to je rychlý rok. Cokoliv najednou přijde, někdo na nás vybafne, stačí si říct: „Hrk, vždyť je to moje, já jsem si toho člověka naplánovala. Tak jo.“ Jenom tělem mu můžu říct: „Tohle mi nedělej.“ Nebo třeba: „To vyřešíme tak.“ Ale bez toho šponování. Když si vezmete, že se naskládají všechny životy za sebou, máte jich zhruba 500, tak ze začátku má člověk Ego ohromně silné. Vy jste jenom kmitočty. Zespolu je to ohromný kmitočet, spousty životů, když to vezmeme kontinuálně. Ale na konci, třeba i v posledním životě, tady uděláte už jenom dvě věci a najednou vám to dojde. Tyto linky jsou naplánované a už to je obrovská věc, že tady můžete sedět a poslouchat to. Člověk, který by měl silný egoismus, by to neuměl vůbec vyslechnout, udělalo by se mu obrovsky zle.

Člověk, který bude ctižádnostivý a bude si myslet, že: „Já jsem vybudoval firmu...“, nepřipustí, že vlastně tady neudělal nic. Vždyť já vás učím, že tady neexistujete, že jste součástí celku. A děje se tam všechno. Ano, děje se to pro vaše zkušenosti, cokoliv odmítáte, musíte to prožívat znovu, protože se nemůžete od ničeho odvrátit. Zase připomínám Harryho Pottera. Nemůžete se otočit, nevidět věci. Běžte přímo proti tomu balvanu, který tam leží, vyřešit to s úsměvem, všechno zmizí. Já jsem se kdysi dávno, ne bála, to nemůžu říct, bála, ale nebylo mi příjemné chodit na úřady. Každý o tom mluvil, nepříjemní úředníci, ne. Já jsem věděla, že tam jsou lidi, kteří stejní jako já, a přijdu s úsměvem, ať budu mít jakýkoliv problém. Ano, všechno se vždycky hladce vyřešilo. Nic nebyl problém. Dokonce jsme se třeba i nasmáli s těmi lidmi, ačkoliv to bylo na finančním úřadě. Fakt to bylo kouzelné. To není důvod chovat se špatně. Jakmile byste před sebou měli člověka, který by se choval odměřeně a s negací, také

mu nevyjdete vstříc, protože vaše Ego to popudí a už jsou dvě Ega v akci. To už je zle. Nadjá přichází teprve tehdy, když mluvíte hezky. To je skutečná realita.

Co si naberete na každé přednášce, i když to budete slyšet doma desetkrát, pokaždé tam uslyšíte něco jiného. I teď, co jste si nabrali. I to je aurické sezení. Protože jak mluvím, tak jak vám věci dochází, likvidujete to, co jste udělali. Když nebudete pokračovat ve věcech, co jste kdysi neuměli, už to odložíte, dochází k samočištění. Je to obrovský proces, nedělejte si s tím starosti. Je pravda, že když k tomu jednotlivci mluvím, tak pochopí mnohem více. To je vždycky nasnadě, ale já bohužel mám to tělo jenom jedno. Prosím vás respektujte to. Mám vás nesmírně ráda. Vždycky něco samozřejmě překročím. Já mám třeba někde domluvené dvě Skype sezení, a když někdo zavolá telefonem, tak to zvednu a stejně s ním hodinu a půl mluvím po telefonu a modeluji, přitom mám telefon na rameni, což jsem zvyklá, s mým mužem jsme prokecali x hodin, když volal, to mi nevadí. Když mám čas a vím, že je to nutné, tak to ráda udělám, protože vím, že na světě bude líp.

Jakmile rozmotáte své uzly, už rozmotáte uzly svých bližních. Vy jste na ně navázání. Když něco nechcete pochopit, oni do vás musí bušit a je to ve vás, ne v nich. Učíme se ve skupinkách. To je to, co Ego nevidí. Ego to hází na druhé lidi. Je to všechno ve vás. A poznáte to na světě. Jestliže mám knedlík v krku, neumím komunikovat. Buď kritizuji, nebo nechci mluvit s někým. Jestliže s někým nemluvím a všechno jste vy, tehdy nemluvíte sami se sebou. Uvědomte si tu realitu. Aby vás lidi chápali a milovali, tak jim musíte říct, co potřebujete a co chcete. A vysvětlit jim svůj postoj. Říct jim tisíckrát, že je máte rádi, i když jim chcete říct jakoby něco negativního, protože vy to musíte vyřešit. Jestliže budete mlčet a schovávat se, bude to narůstat, ale hlavně budete mít zdravotní problém. Všechno můžete vyřešit. Uleví se vám nesmírně. To jsou takové drobnosti i v normálním, běžném lidském životě. Zkuste si představit, když třeba neumyjete nádobí. A jdete na procházku. Na té procházce si tolik neodpočínáte, protože víte, že jste něco někde měli udělat, a to nádobí si nesete na ramenou. „Někde mě něco čeká,“ což si lidi vůbec neuvědomují. Tím vás nenabádám k fanatičnosti. Samozřejmě, někdy prostě není čas umýt nádobí, to se stane. Plňte si úkoly, které před sebou máte, ať jsou fyzické, jako s tím nádobím, nebo duchovní, to je jedno. To je to samé. Jestliže jsem si ještě nepromluvila s maminkou, která mi děsně pije krev, a nevyřešila jsem s ní, co potřebuji, tak si ten problém s tou maminkou sebou nosíte do práce, z práce, do parku, v noci s tím spíte, jdete s tím na záchod. Vy si to nosíte sebou. Jdu a vyřeším to. Řeknu jí, co mě trápí. A řeknu jí to s láskou, s tím, že udělám spoustu kroků proto, abych to vyřešila, a je to jedno, jestli je to s maminkou nebo s dcerou nebo sama se sebou. Pozor, někdo neumí najít cestu sám k sobě. Vy jste dokonalí takoví, jací jste.

Dotaz: Jak se zbavit závislosti. Například cigarety, alkoholu?

Ivanka: To je dobře, že o tom mluvíte. Já jsem minulý týden v neděli měla u sebe paní, nesmírně hezkou paní. Bylo jí pětasedesát. V životě byste to do ní neřekli a ona sama zdravotně nesmírně trpí. Kouřila čtyřicet let. Padesát let svého života se zbavuje alkoholismu. Ona třeba měsíc vydrží a pak najednou jede a má strašně velké abstáky. A má báječného manžela, který to svým způsobem neunesl, přestože ji miluje, ale

odstěhovali se od sebe, ale on k ní jenom dochází. A taky plakala, říkala, že to nezvládla na dovolené, že zase podlehla. A teď pozor, dobře zvažte ty vaše závislosti. Víte, proč ona je měla? My jsme to objevily. Kdysi v dětství odsoudila svou maminku za to, že byla alkoholička. Víte, že vy své rodiče a lidi okolo sebe máte proto, abyste je přijali takoví, jací jsou.

Já jsem měla tatínka strašně silného kuřáka, ale já jsem ho nesmírně milovala. Pusť jsem mu dala moc ráda, i když z něj byl cítit dehet a měl žluté prsty. On byl báječný člověk. Mně to nevadilo a to stačilo. V prvním ročníku, když jsem jezdila do Ústí na školu, tak přišla první velká přestávka. My jsme šly do parku a v tom parku všechny holky kouřily. Vytáhly své cigarety, na internátě kouřit nemohly. Měly pocit, že jsou mistři světa a „Zakuř si!“ A já říkám: „Já to nechci.“ Ona říká: „Ty nekouříš, jo?“ Já říkám: „Hele, podívej se, já to vidím doma každý den, jak se s tím můj táta morduje. Tahá mu to peníze z kapsy. Věčně nemá peníze. Od prvního, od posledního, od nového roku, od narozenin, furt chce přestat kouřit. Pak sežene kilo hašlerek, když je sežere, tak má zalepené ruce a řekne: „Kúúúrva.“ A zapálí si. „To nemá smysl. Tak proč bych se to napřed měla naučit, když se toho potom budu horko těžko zbavovat.“ To je poučení, které by si měl vlastně z toho dětství člověk nabrat. Ale pokud bych ho odsoudila, budu kouřit také. A věřte mi, že kritikou vůči kuřákům se do toho bývalí nekuřáci skutečně dostali. Zkuste si probrat své vlastní pocity.

Nedávno jsem dělala aurické sezení v pěti lidech, kteří přijeli z Prahy. To bylo něco kouzelného. Tam byla nějaká paní Mirka, moc fajn. Krásná ženská. Je asi tak o tři roky mladší než já. Ona mi říká: „Víš, před třemi lety jsem ještě kouřila osmdesát. To bylo hrozné, jaký já měla absták, když jsem neměla cigáro. Žluté ruce, smrděla jsem na dálku. Ale teprve až jsem si vnitřně přijala to, že jsem kuřák, jsem to mohla odložit. Já jsem totiž zjistila, že to blaho, které jsem prožila a dokázala jsem přestat kouřit, až když jsem přijala to, že právě kvůli tomuto pocitu jsem začala kouřit.“ Vy vlastně začnete napřed něco dělat jakoby blbě, ale je to pro ten pocit, kdy to přijmete: „Ano, jsem, jaký jsem...“ bez těch odsudků, bez těch věcí, pak není důvod, abyste v tom pokračovali. To je strašně důležité. Ono totiž to, co ve vás chce tohle dělat, je také egoismus. Člověk se nemůže zbavit věcí. A zase každý máme jinou cestu.

Můj muž kdysi dávno nesmírně kouřil. Kouřil tak, když dělal číšníka, měl rozkouřeno na třech místech a ráno, když vstával z postele, už si zapaloval cigaretu a čistil si zuby tak, že jednou rukou si čistil zuby a druhou šlukoval. Pak říkal: „Já jsem fakt byl ujetý a pak jsem si řekl, že je mi třicet sedm, jsem blbý, zatím jsem ještě zdravý, ale to by za pár let už nemuselo být. Musím přestat, dokud jsem zdravý.“ V tu dobu se znal s jednou paní, to byla židovka, velice stará, už ji bylo přes osmdesát a byla silnou kuřačkou. Tenkrát k ní přišel na návštěvu a říkal: „Ester, tady to voní. Ty nekouříš?“ A ona: „Ne.“ On říká: „A to s tebou klepe, že jo? - „Ne. Já jsem si namluvila, že jsem nikdy nekouřila, tak proč bych si měla teď zapálit. Ty a se mnou to nic nedělá.“ Ale každý na sebe zná přesně, co na vás platí, jak to máte. A to je strašně důležité. A ten Jára si říká: „Dobře, tak já to taky zkusím. Ale já teď ještě chci kouřit, teď si to ještě užiju, ale tak do půl roku jednou ráno se vzbudím a budu vědět, že teď je ta správná doba.“ On říkal: „Uplynulo zhruba těch půl roku, já ráno otevřu oči a říkám si: „Jo, dneska je ten správný den.“

Tak jsem šel, roztrhal jsem všechny cigarety, které jsem našel, vyházel jsem z lednice všechny kalorické potraviny, stejně jsem tam ještě třikrát denně hrabal, jestli tam něco nezůstalo, co bych zblajznul. Tři měsíce to se mnou teda házelo, ale ani jednu jsem si nezapálil a od té doby byl klid.“

A pak ještě existuje jedna věc, ta je úžasná. To jsem také někde vyprávěla, ale nevím, jestli někde na přednáškách. Mám jednu úžasnou kolegyni. Je to také takové moje dítě. Je jí devadesát jedna, byla vždycky hodně duchovní a jezdila k Tomášům na chatičku a také Tomášovi jezdili do krásného lesa tady u Ostrova nad Ohří. Dodnes skupina lidí se tam stýká. Žijí pořád ještě tam, v té zahradě, kde pan doktor Tomáš to požehnal. A ta žena kouřila a říká: „To byla jediná má závislost. A furt jsem se k tomu celý život vracela. A jednou v padesátých letech, když rušili komunisté kláštery, tenkrát zrušili dost klášterů a sestry, které ještě nebyly důchodového věku, ty jeptišky, umísťovali do různých zařízení podobných, jako jsou zdravotní zařízení. A tenkrát byl Jára v lázních v Jáchymově, kdy tam ta Helenka pracovala, nastoupila jako sekretářka u ředitele a tam nastoupila jedna řádová sestra. Ony spolu začaly chodit na oběd, protože vrána k vráně sedá. Vy se vycitujete s těmi lidmi, co podobně vibrujete. Byly spolu na obědě a Helena se jí s tím svěřila: „Víš, já mám takový problém, nemůžu přestat kouřit. A ona říká: „Já ti poradím. Zkus si zapálit na slávu Boha.“ Ona říkala: „Já jsem přišla z oběda domů, přijdu na ten balkón, a tak jsem si tedy zapálila na slávu Boha. Mně to vůbec nechutnalo.“ Uvědomte si, že Bůh není destrukce. Kouření je likvidace vlastních buněk. To je jako kdybyste každou buňku pod krkem škrtili a dusili. Vy vůbec nevíte, co se vám děje skutečně ve vašem těle. To samé jsou, prosím vás, alkoholismy i drogy. Většinou to vzniká i z pesimismu. Zlikvidujte pesimismus. Nebude důvod si brát nějaké takové náplasti, které nepotřebujete. Nepotřebujete to, věřte mi, ale musíte chtít. Do té doby než to skutečně nebudete chtít, tak se do toho nepouštějte, protože to by bylo zbytečné. Musíte být pevně rozhodnutí. To Vědomí musí být skutečně čisté a také bez kritiky k ostatním jedincům, kteří to ještě dělají.

Dotaz: Co je černá magie a jak ji rozpoznat, například u léčitele?

Ivanka: Černá magie je prosazování vůle člověka za účelem svého vlastního prospěchu. To znamená, výdělek. Ten člověk participuje na negativních věcech, které se dějí, on vydělává na utrpení lidí. Černou magii tu mohou dělat nejenom jedinci, ale i třeba firmy. A pozor, teď budu hodně ostrá, i třeba firmy, které jsou zaměřené na farmacii, a utajuje se informace o tom, že nějaká nemoc se může vyléčit, dejme tomu, vitamínem nebo něčím jiným nebo nějakou bylinou jenom proto, aby ty peníze k nim tekly, tak to je také černá magie. A dopady na ně budou velice tvrdé. Tam se budou účastnit lidi, kteří budou s tou morálkou souhlasit. Abyste byli čistí, nemohli byste tam pracovat. Bylo by vám z toho divně, radši byste odešli.

My se vždy soustředujeme tam, kam patříme. Každý si vybere to své místo, které mu vyhovuje. To je úžasná věc a skutečně jakmile najednou zjistíte, že toto už dál nechcete, odejdete, strašně se vám uleví. Všechno pochopíte, že to byl náběr zkušeností a byl dostačující k tomu, abyste to jednou pro změnu odmítli. To je ta černá magie. Černí mágové si berou peníze, hodně křičí: „Já jsem vyléčil!“ Prosím vás, neexistuje, aby vás

druhý člověk vyléčil. To se vám jenom zdá. Jestliže vám někdo magií sebere nějakou nemoc, vám se to posune po čase někam jinam a pokračuje se ve zhoršeném osudu, protože jste něčím neprolezli. Vám se děj zkomplikuje, jenom to nevidíte. Budete tomu člověku vděční, že to udělal pro tu chvíli, ale naberete si horší osud a větší zdravotní dopady. To je v té části, jak jsem ukazovala v základních přednáškách.

Bílá magie je podobná, akorát, že bílý mág už má dobré úmysly. Ten vám chce skutečně pomoci, ale chce být pyšný. Ten to dělá také pro sebe. To jsou vlastně ti léčitelé, jak jsem tady ukazovala na tom prvním obrázku. My jsme to vlastně nedopovídali, takže je úžasné, že tento dotaz padnul. Léčitelé jsou jenom iluzorní pro dualitní svět, tj. svět třetí dimenze.

3.část

Protože vy si ještě nejste jistí. Ještě žijete v zapomnění. Máte své bloky, máte své nemoci, ze kterých se máte učit. A ten léčitel přijde, nějakým způsobem vám pomůže a je to v době, kdy už člověk má poznat, že existuje něco mezi nebem a zemí. Že to funguje. Že to pracuje, že skutečně něco existuje. Je to vždycky jenom v té sféře vibrační. Jenže ve skutečnosti to posune někam dál komplikaci osudu v něčem jiném a vy si nabíráte dál zkušenosti. Nicméně duchovní učitel, což je můj post, je ten, kdy vám vysvětlují, jak se zbavit dosavadních nemocí. A už na tom programu můžete vidět, co jste nepřijali, kde jste něco neudělali, protože přesně každá čakra oživuje určitou partii vašeho těla. Ale nejenom to. Jestliže se pak vyléčíte, nebudete dál dělat ty věci. Vy se jednou úplně ze všech zdravotních problémů napořád vyléčíte a nikdy už neonemocníte. A víte, každá nemoc přichází v určitou dobu třeba naposledy.

Já si pamatuji, jak můj tatínek zemřel v dubnu 1992 a rok předtím, v lednu 1991 jsem dostala svou poslední chřipku. Ta chřipka byla ale fakt strašná. Já jsem měla čtrnáct dnů čtyřicítky, už jsem pak nemohla vůbec na nohy a Jirka mě nosil na záchod na zádech nebo v náručí. Opravdu to bylo náročné. A vždycky odpoledne začaly ty čtyřicítky, ráno se mi trochu ulevilo. Už jsem byla slabá jako moucha, ale já jsem tenkrát věděla, že to je moje poslední chřipka. Když už to trvalo druhých čtrnáct dnů, tak jsem si říkala, že to bude fakt ta poslední, protože to nepřežiju. Nicméně na poslední večer nikdy nezapomenu. Moje děti mě vždycky nesmírně milovaly a teď si chtěly povídat, koukaly na mě tak z dálky, jedné bylo osm a druhé bylo jedenáct. A já říkám: „Holky, ještě něco chytíte.“ Já zpocená, ulepená, vlasy zplihlé, bylo mi mizerně a teď tak na ně koukám a problesklo mi hlavou, že umřu. To byla taková úleva, že se mi konečně uleví. A pak mě napadlo, co bude s dětmi. A říkám si: „Ty se mi o ně postaráš. Kolik dětí tady vždycky bylo bez rodičů, přežily, holky to zvládnou, když si to zvolily.“ V tu ránu mi do hodiny klesla horečka. Druhý den nic.

Víte, některé věci jsou nabrané jenom proto, abyste na tom dně udělali to poslední rozhodující vyjádření se v jednotě. Prosím vás, nikdy není konečná. Věřte mi. Naše malá Péťa to formulovala jinak, to jí bylo dvanáct let, my jsme se jednou o tom bavily, samy děti začaly, když jsme si povídaly na procházce. Dodnes se tomu směju, ta Petruška říká: „Ty jo, mami, my si snad nikdy neodpočineme.“ Jiné děti by se bály smrti a ona: „Doprčic, jsme nesmrtelné, tak to si nikdy neodpočineme.“ Jsem si říkala: „No, ta má nabráno hezké věci.“

Takže černého mága poznáte, že zasahuje, že se vychloubá, je tam pýcha, je tam chtění peněz, ubližuje.

Teď tady byla o přestávce jedna paní. Prosím vás, když za takovým člověkem přijdete, on vás dokáže tak vystrašit, že máte karmicky zazděný barák, že tam je prokletí, a vy už od toho mága jdete, to byla v tomto případě žena, zablokovaní domů strachem, co v tom baráku vlastně je. Pozor, ti lidé vás vyučují, oni neškodí. Škodí jakoby ve smyslu 3D, jenže když tam přijdete a jste odolní a víte tyto věci, tak vám nemůžou ublížit. Ale pokud jste tak jako natažení, nechodte, nelezte ke kartáři. Já vím, že je to divné, ale i zvědavost je egoismus. Jestliže nejste připraveni přijmout třeba obavu o něco, tam se

to můžete dozvědět, radši tam nelezte. Už ten strach, který byste prožili, ta nejistota: „Ježíš, jestli se to stane.“ Ne. Jestli se to má stát, tak se to stane. A já si počkám, až se to stane, pak se k tomu postavím konstruktivně. Ale jestli o tom budete dopředu tři roky vědět, vás to může tak zdemolovat. A děláte si to sami svou zvědavostí. Nedělejte to. Záleží to jenom na vás.

Dotaz: *Měla jsem kontakt s mimozemšťany, a to v noci. Požádala jsem Boha, že je nechci, a poté odešli. Jaký k tomu mám mít přístup a jak to mám chápat? Jaký je váš názor na mimozemšťany?*

Ivanka: Ano, já jsem je taky viděla několikrát. Jednou jsem viděla talíř, stál nade mnou a já chtěla dovnitř. Tenkrát jsem byla v Radějovicích, to je na Plzeňsku, žila tam sestřenice mého tehdejšího partnera Jiříka a v tu dobu měla šestnáctiletého syna. A on asi dělal nějaké blbosti. My jsme v jednu hodinu v noci seděly a ona říká: „Ty, ten náš Pavel dělá nějaké blbosti, já mám pocit, že krade v samošce s klukama. A spí dneska na zahradě.“ Měli ohromný statek, na zahradě spal v takovém teletníčku, to je taková malinká chatička, co za totality byly na dětských táborech. „Pojď tam. Já musím slyšet, co si povídají.“ Říkám: „Že se nestydíš, odposlouchávat své dítě. Jestli dělá blbosti, to se nedělá, tak si s ním promluv a ukaž mu, co má dělat.“ - „Nenene, já se bojím sama, ty půjdeš jako můj doprovod.“ Já říkám: „No jo, tak já budu stát dál od tebe, protože se za tebe stydím.“ A chtěla jsem se.

My tam přijdeme, byla nádherná noc. A to víte, ve velkých městech nejsou vidět tolik ty jemné hvězdy, protože město svítí, ale na vesnici, když je jenom malinko světla, tam je úžasná obloha. A svítil měsíc, úplněk byl napravo, stála tam velikánská lípa, křížek, to bylo takové ponuré, a pod tím stála ta chatička. A ona měla vystrčený zadek, ucho přilepené na tu chatu a já stála asi tak dvacet metrů od ní a koukala jsem na nebe. A najednou vidím, že směrem od Plzně byl na obloze oranžový bod, taková kulička. Nádherná, oranžová barva. Já říkám: „Jiřino, co to je?“ A ukážu nahoru. A ona: „To je měsíc.“ Já říkám: „Ne, ten je támhle.“ V tu ránu byla v pozoru. Než jsem to dořekla, ta koule přiletěla nad nás. To bylo něco neuvěřitelného. Já jsem nikdy neměla tak krásný pocit. Já se nebojím. Jestliže jste sjednocení, tak víte, že jste všechno. A mimochodem, tato civilizace je úžasná. Oni nám skutečně přijdou pomoci, protože už na to mají. A samozřejmě každá planeta, když se povýší z té třetí dimenze, získá pomoc těch vyšších dimenzních polí, proto není, čeho se bát.

Já jsem stála a říkám: „Jé.“ A zvedla jsem hlavu, ale ona se strašně bála. Bafla mě za ruku a vlekla mě za sebou. A teď pozor, oni tam mají husy, kachny. Já jsem ztratila botu, klouzala jsem po těch hovnech, až jsem se jí vyškubla z ruky, jenže když jsem doběhla zpátky, už byli pryč. To mě mrzelo. A ona: „Ty jsi blbá, já jsem se počurala strachy.“ Takže já jsem je zažila a pak jsem zažila kontakt v Bille. Chodte do Billy. Bacha, nejsem Billa agent, jo. Já jsem šla domů pěšky, v tu dobu jsem neměla auto a na druhou stranu Teplic jsem každý pátek chodila za jednou postiženou paní, abych jí dostala ze špatné psychiky. Byla to velmi mravenčí práce. A chodila jsem pěšky, každý pátek čtrnáct kilometrů tam a zpátky. To je taky Karmajóga, když se odhodláte k takovým věcem. A nevadilo mi to. Jednou se vrátím zpátky a volal mi můj muž: „Kdy

budeš doma? Potřebuji s tebou mluvit.“ Já říkám: „Budu doma za dvacet minut, teď jsem u Billy. Koupím si jenom housku k večeři.“ Pospíchala jsem. Věděla jsem, že musím být za dvacet minut doma, tak proběhnu turniketem, bafla jsem pytlík na tu housku a strnula jsem. Tam stál úžasný člověk. Pozor, člověk-nečlověk. Já jsem věděla, že ho vidím jenom já, protože oni se dovedou snížit mezi vibraci vaší a mou. Vaše oči ho neuvidí. Moje jo. My jsme se střetli na pár vteřin očima, mezi námi proběhlo neuvěřitelné telepatické spojení. Já jsem věděla tuny informací a na ty oči pak nemohla zapomenout. Furt vidíte ten obraz. Pak jsem přišla domů a říkám: „Ty Járo, jestli my takhle budeme vypadat, tak to stojí za to. To je úžasné.“ Druhý den jsem si chtěla vzpomenout, marně. Jak když vám to někdo takhle seškrábne. Nic jsem si nevzpomněla, kdepak, už jsem ty oči neviděla.

Víte, jsou věci, které lidem běžně nemůžete říkat, ale vám už jo. Prosím vás, to nic není. Když byste se jich bála a požádala byste je, oni vás nebudou trápit a skutečně odejdou. Ale je zbytečné se toho bát, protože oni tady už dávno jsou. Oni tady i pracují a někdy dokonce i v lidských funkcích, což běžně lidé neví. Nesmí projevovat to, co umí. Je to pouze připravované na tu pomoc, která bude přicházet, protože teď je na planetě hodně drsně, to víte, co se děje, a ten strach je sítím.

A jsem u toho, co tady padlo ještě před přestávkou o tom prosinci 2012. Nedávno mi psal pán, je to asi čtrnáct dnů: „Víte, ne ještě se vším s vámi souhlasím, ale většinou jo.“ Dobrý, super, ale poslal mi odkaz na nějaký druhý příchod Krista. Tam bylo, co všechno se bude na planetě dít a jak to bude hrozné. „A prosím vás, já vím, že mám žít přítomností, ale můžete se na to podívat a napsat mi něco?“ Tam ještě nebyla spokojenost. A já jsem mu napsala velice krátce, ať se na mě nezlobí, že se na to nebudu dívat, že nemám na to čas, ale odpovím mu obecně. Jediná přítomnost je spokojenost. A jestliže se bojí a není si jistý, co bude v tom prosinci i zítra, pozítří, zkrátka někde tady v této části času, takzvaného pozemského, tak ještě nežije v přítomnosti. A tehdy ještě nemůže pochopit, a to je zkouška pouze na průchod do páté dimenze, jestli jste schopni. A proto i ty alarmující, katastrofické zprávy jsou vlastně dobré, protože vás prozkouší z toho, jestli to vaše Ego ještě přijde a bojí se.

Prosím vás, jestli mám natáhnout bačkory 21.prosince 2012, tak je natáhnou, protože můj bod B tam bude. Stejně je nenatáhnete, protože pak pokračujete jinde, tak je to úplně jedno. Proč se zabývat takovými blbostmi? Teď tady máte pracovat a dělat to, co máte, tak si to dělejte. Když to dokážete, všechno pro vás bude hladké. A i kdyby přišlo cokoli na planetě, vaše Nadjá si vás schová v páté dimenzi, budete na místě, kde se vám nic nestane. Vůbec o nic nejde, věřte mi. Každý bude přesně tam, kde je. I Duše, které prožily třeba výbuch v Hirošimě, okamžitě se vypařili, pokračují dál. Věřte mi, ani to člověk nevnímá, nebolí to. Bolesti vnímají lidé, kteří třeba přežijí autonehody. Ti pak trpí, odžívají si to v bolestech, protože to v karmě mají napsáno. Ale lidem, kteří zemřou u té autonehody, je nádherně. Bůh mi ukázal i stav přechodu, abych měla tu jistotu, a bylo to úžasné.

Já nevím, jestli jsem to někde vyprávěla. Možná ne. Moji rodiče se o mě nesmírně báli, jsem jedináček. Oni mě nepouštěli vůbec nikam, ale nikam. Za prvé jsem byla hodně vyspělá, já jsem strašně rychle vyrostla. V jedenácti letech jsem byla takový obr. Dneska

si myslím, že jsem normální, průměrná. Ale fakt jsem byla takový Mobydick /velryba/ a v deseti vypadala na patnáct. V patnácti na osmnáct. Až potom přes tu dvacítku to začalo naopak jít obráceně. Rodiče měli velký strach, proto mě nepouštěli, aby se mi nic nestalo, vůbec nikam. Ani na nepovinný tělocvik a já tak chtěla s dětmi chodit. Nakonec jsem je v páté třídě ukecala a půlku školního roku jsem chodila. Ale dostala jsem trojku a bylo to na vysvědčení na druhé straně. Já byla jedničkářka, a to mě zase donutilo k tomu, že mě naši sebrali z toho tělocviku. To bylo podělané. Nicméně, my jsme tam jednou měli opičí dráhu a dělali jsme různé kotouly na žíněnce a byly tam různé kladiny a já nevím, co všechno. Stál tam veliký skokanský můstek, přes něj jsme vyskočili na velký švédský stůl. Nad tím švédským stolem visely kruhy, my jsme se měli třikrát ve vzduchu zhoupnout a potřetí jsme měli vyskočit, dopadnout na žíněnku, udělat kotoul a běžet dál. Já jsem to proběhla asi pětkrát. A když jsem šla pošesté, najednou bylo všechno jinak. Já jsem vyskočila nahoru, začala jsem se houpat a najednou se začaly dít neuvěřitelné věci.

Jestli jste byli v kině, občas jsem to někdy viděla i ve filmech, a to museli ti tvůrci zažít skutečně, jinak by to nemohli do toho filmu umístit. Protože se to tak skutečně děje. Najednou přišlo zpomalení. Film života se zpomalil. Všechno najednou bylo pomalé. A pozor, bylo hluché, jako když vám někdo vypne zvuk, všechno bylo černobílé. Já jsem šla pomalu dozadu a cítím, že už se neudržím, jak už jsem měla vlastně skočit. Šla jsem dozadu a jednou rukou jsem se pustila a tou druhou rukou už jsem se neudržela. A vidím, jak padám dozadu, všechno zpomalené, beze zvuku. Náhle slyším velký náraz a vidím, jak ležím, koukám do stropu a bylo ticho. A najednou se nade mnou objevily tváře dětí a paní učitelky a všichni otevírali pomalu pusy, ale nic jsem neslyšela. Koukala jsem na ně netečně, žádná bolest. Na těle nebyl absolutně žádný pocit bolesti. Najednou jsem slyšela cvaknutí. Jako když otočíte klíčkem, všechno bylo rychlé. Všechno bylo barevné a bolela mě hlava. Já pak měla tři neděle bouli na hlavě, úplně přes celou hlavu. Ani jsem se nemohla česat. Ale hlavně, tatínek mi tenkrát dělal prstýnek, a jak jsem rozplácla ty ruce, ten prstýnek byl z dvacetníku a jak byl měkký, on se mi splácnul na prstě a cítila jsem, jak mě bolí prst, protože mi do toho prstu natekla krev. Prstýnek museli přestípnout. A všechno bylo v pohodě, v rychlosti. A to se děje umírajícím lidem. Jakmile přicházíte do bodu B, kdy máte třeba při autonehodě zemřít, všechno se zpomalí a vy jenom projdete přes tu událost, aniž byste cokoliv cítili. Tam není nic. To je takový dar, to si neumíte představit.

Já jsem to pak zažila ještě jednou, když jsem jela do Plzně. Mezi Žatcem a jednou vesnicí, asi Žížalicemi, já si ty obce nepamatuji, jsou dvě údolí a rovná silnice. Po pravé straně jsou pole, po levé straně jsou pole a já jsem jela asi stovkou, na mé straně nebyl nikdo. Po druhé straně jelo jedno auto za druhým. Říkala jsem si: „Všichni jedou do Žatce. Kam lezou?“ A najednou to jeden řidič nevydržel a těsně přede mnou, když já jela tou stovkou, udělal myšku. Zařadil se a najednou zase cvak, cvaklo to a já jsem viděla bez emocí, jak se mi jenom otočily ruce a já jsem mu trošku udělala místo, vůbec jsem se nebála, zase jsem se zařadila a jela jsem. Ujela jsem sto, dvě stě metrů tou rychlostí, ani jsem nezpomalila, zase to cvaklo a všechno bylo v rychlosti, bylo to barevné.

Moje dcera to také jednou zažila. Starší dcera je logická. Dost je jí ukazováno, že všechno je skutečně naplánované. A stejně to ještě někdy nevnímá. Kdysi chodila s nějakým Tomášem. Krátký čas, asi tři měsíce a on byl skin. Vždycky jsem si říkala: „Jak to, že spolu chodí, když ona miluje i Cikány a všechny?“ Tam to zkrátka muselo být. Ale on byl milý, usměvavý. Přede mnou nebylo nutné, aby takové věci dělal, že jo. Měl krásné oči. A přišel sedmý březen, kdy má Tomáš svátek. Dcera přišla ze školy domů a říká mi: „Mami, my máme domluveno s Tomášem, že se sejdeme v parku, má dneska svátek, já jsem mu koupila dáreček. Přijdu brzo domů, protože se mám ještě učit biologii.“ Já říkám: „Dobře, tak běž.“ Ale byla za hodinu doma. Říkám: „Co tu děláš?“ – „Pojď si sednout, tomu neuvěříš. Já jsem přišla za Tomášem, dám mu ten dáreček, on mě chytil kolem ramen a začal vyprávět historku, kdy jeho skupina skinheadů honila nějakého Roma a říká: „My jsme ho nemohli chytit. On si něco cvaknul, asi nějakou drogu a běhal jako srna. Nemohli jsme ho dohonit.“ Slyšela jsem, jak se směju a najednou mi v té hlavě cvaklo. Já na něj koukám a říkám si: „Co tu dělám?“ A říkám mu: „Tomáši, nezlob se, já jsem se s tebou přišla rozejít.“ A říkala: „Mami, to nebyla pravda! Já jsem najednou stála, on třeštil oči, já taky, ale moje tělo odcházelo, tak jsem doma. A jsem bez kluka.“

Víte, někdy vás to Nadjá nechá prožít, že všechno je jenom program. Budete zděšení, co vaše tělo vyvádí a co děláte. Zjistíte, že to zkrátka jenom udělat musíte. Ale pak vám bude dobře, stačí náběr těch zkušeností, které tam jsou. Prosím vás, neděste se, nelezte na psychiatrii, nebojte se toho. Jste normální, jenom se prolínáte do páté dimenze.

Tak, prosím vás, nebát se mimozemšťanů. Vidíte to, jeden dotaz a já kecám půl hodiny.

Dotaz: Jak poznám, kdy ke mně mluví mé Božské já a kdy naopak mé Ego?

Ivanka: Ego vždycky chce něco pro sebe nebo pro ty, které máte rádi víc. Jenže pozor, ti, které máte rádi víc, vlastně neexistují. To jsou jenom ti, na které jste zvyklí. Já jsem někde na přednáškách uváděla, že vy jste pouze na svou rodinu nebo přátele zvyklí. Celý svět si nemůžete nastěhovat do baráku. To nejde. Vaše děti, ta rodina, se k vám narodily a vy je milujete, protože je znáte. Každé ráno znáte jejich hezké stránky i jejich ošklivé a umíte je omlouvat, protože víte, jak umí být roztomilí, ale i jak jsou protivní. A jak za to nemůžou. Pozor, tak byste se správně měli chovat i k těm druhým na ulici, protože i oni jsou roztomilí. I oni mají své neduhy, něco neumí a něco umí. A věřte mi, že jsme všichni jedna velká rodina. Vezměte si, já mám v Jižní Americe spoustu příbuzných, protože můj francouzský zeť je adoptované dítě a je původem z Kolumbie. Kolik příbuzných mají mí vnuci někde daleko a vůbec je nikdy nepoznáme.

Můj dědeček z maminy strany byl Ukrajinec. Bolševici tenkrát zastřelili jeho otce a on se svým bratrem utekl, aby ho také nezastřelili, protože to bylo za Velké říjnové revoluce. Dostal se sem do Čech, bratra Jaroslava potom zastřelili a on si tady namluvil mou babičku. A jeho dědeček byl Ital a zase Petruška se do té Itálie dostala. Kdybyste šli jenom do pěti, do tří generací zpátky, tak zjistíte, kam sahají vlastně vaši příbuzní, a to se tak strašně větví, že třeba dneska na ulici potkáváte cizí lidi, ale nevíte, že jsou vaši vzdálení příbuzní. Ty větve jsou ohromné, příbuzenství je skutečně nekonečné a neuvěřitelně propletené a je to tak, jak to je. Je zapotřebí skutečně milovat všechny.

Tady existuje ještě jiné příbuzenství, které vy vůbec nevnímáte. Třeba dneska, kdybyste pomlouvali někoho z minulosti, třeba i nějakého politika, dejme tomu z devatenáctého století, jak to dělal blbě, třeba nějaký vojevůdce, možná pomlouváte sami sebe. Co vy víte.

Já jsem jednou stála na židovském hřbitově. Já miluji hřbitovy. Koukám na ten náhrobek a najednou jsem skutečně zažila postoj, kdy koukám na své vlastní minulé jméno. Proto nemáte nikoho soudit. Tenkrát jste možná dělali to, jste dělali, protože jste to lépe neuměli. Dneska to umíte líp. Nemá smysl ohrnovat nos nad lidmi, co to ještě neumějí, protože na vás také čekají ještě vaše vlastní úkoly. Vzpomeňte si, co říkal Ježíš: „Člověk vidí třísku v oku druhého člověka, ale kládu ve svém oku nevidí.“ Starejte se o sebe, jo? To je dobrá rada, že jo? Není to egoistické, nebojte se. Vy jste totiž jediné za své vlastní tělo zodpovědní. A tady můžete předávat dobro do světa. A věřte mi, že od vás začíná úplně všechno. Já musím změnit sebe, aby se změnil svět, kdyby to dělali všichni. Stačí jedna jediná věta z Bible, jedna jediná: „Nedělej druhému, co nechceš, aby druhí nedělali tobě.“ Už by nebyly banky. Už by nebyla armáda, nebyla by policie. Kdybyste nikomu nic neukradli, nikdo by neukradl nic vám. Kdyby to dělal každý člověk na světě, nemuseli byste mít klíče, odpadli by zámečníci. Nemuseli byste si zamykat baráky, auta. Kdybyste šli do obchodu, ani by nebyly peníze. My k tomu dospějeme. Člověk, který by měl hlad, by si jenom vzal, co potřebuje. Zkuste si představit, kdyby se teď řeklo: „Běžte si nabrat do obchodu, co chcete.“ Co by si nabrali ti egoističtí. To by byly valníky, pak by jim to shnilo doma. Nejdřív se musí zkrátka odložit egoismus.

Nedávno v Lysicích, to je čtrnáct dnů, tři týdny, se mě někdo ptal, no a teď nevím, na co. Vy se to nemáte dozvědět. Já si možná vzpomenu.

Už jsem zase odbočila, jsem hrozná. Klidně na mě houkněte. Ego chce vždycky něco lepšího. Ono se maskuje. Pozor, taky se maskuje tím: „Já chci ty peníze, protože chci někomu pomoci.“ Stačí, že vám protečou přes prsty, když je nemáte mít, prosím vás, to už je velký zádrhel. Nadjá je takový ten hlas, který vám řekne: „Nedělej to, to by se ti taky nelíbilo, kdyby ti to druhý člověk udělal.“ Prosím vás pěkně, jestli nechci, aby mi někdo jednou ukradl manžela, tak nesmím já nikomu zasahovat do partnerství. Pozor, láska přijde. Může se vám stát, že se zamilujete do partnera, který není svobodný. Za prvé i on vás musí chtít. A za druhé oba dva byste neměli trápit třetího člověka. Ideální je, nepouštět se do toho. Pokud se ale do toho pustíte, zkuste toho člověka nechtít pro sebe a nechtít rozbít někomu rodinu. To je obrovská zkouška. Jedna z největších. Nefňukat, když jsem sama, pokud jsem tedy žena, teď to říkám z pozice ženy, protože já jsem ta, kdo zasahuje někomu do vztahu. Mám být šťastná, že můj partner je tam, kde je, protože on tam patří lidsky a má tam závazky. Kdyby se totiž to partnerství vědomě rozbilo, byť nyní pociťujete harmonii, už byste nemohli být spolu šťastní, protože by byli nešťastní ti druhí. Děti, bývalí partneři, to všechno navazuje na sebe, prosím vás. Vy nikdy o tu lásku nepřijdete, když toho člověka budete milovat. To je důležité.

Musíte prohlédnout vaše Ego, dovede se zamaskovat. A víte, v těch vyšších fázích, když pak žijete už ve vyšších duchovních hladinách, se Ego dovede převlíknout za někoho,

koho milujete. Pokud Duše, která se sem narodí, má už vyřešenou minulost, je to pro ni lehké. Pro někoho z vás třeba zatím ne, tam je ještě třeba neodpuštění, ale pro mě to bylo lehké. Abych se naučila žít v přítomnosti, ukázali mi budoucnost. Já jsem věděla o všem, co jednou bude. A teď pozor, udržet se v té přítomnosti a netěšit se: „Už aby to bylo, už, už, už bych to chtěla,“ to je mnohem těžší než se zbavit minulosti, věřte mi. A jsou většinou zkoušky, takové životní zkoušky, které vás do toho hezky zapasují, abyste se to přesně naučili. Ne, dneska je mi jedno, kde jsem. Jsem přesně tam, kde jsem a nechci být tam, kde nejsem a naopak. Teď a tady je to ono s vámi. Nezáleží na vůli člověka. Záleží na Boží vůli, to znamená na souhlasu toho jedinice. A to je ono.

Náběry vašich zkušeností potom pokračují. Až to prokážete, budete umět sahat mimo prostor a čas, ale už se budete léčit. Zatím člověk, který dělá egoismy, hází to na druhé lidi, aniž byste si to uvědomovali, ale házíte to i na své lidi, které milujete. Zkuste si představit, teď už víte, že egoismus je lítost. Když budu litovat někoho v rodině, za prvé já se zablokují, to znamená za nějaký čas si odžiju něco na hrudníku, na rukou. Za nějaký čas lidi, kteří mě milují a mají problémy, se z toho eventuálně dostanou nebo také ne, ale pak zase budou litovat mě a bude jim vadit, že já jsem nemocná. V tom čase to roztahujete do těch budoucností, ale hlavně na ty nejbližší, kteří vás milují. Každé odmítnutí je blok někde na někoho. Dneska mi třeba bude vadit, že moje dcera na mě něco řekla. Mně to vadí, proto budu mít nějaký zánět, dejme tomu ledviny. Pozor, proběhlo to v utajení. Navenek třeba nemusím dát ani najevo, že mi to vadilo, co mi řekla. Až budu mít ten zánět, ta moje dcera bude rozhozená, že já ho mám, a teď si to pinkáme vzájemně jako míč. Ona bude nešťastná, bude nervózní a třeba křikne na své děti tam ve Francii nebo v Itálii.

Je to v čase neviditelné. To jsou skutečně věci, které nejste schopni vnímat, a děje se jich strašně moc během jednoho dne. Vůbec je ani neregistrujete. Jedině člověk, který nevysává své okolí, je člověk, který skutečně respektuje, co se děje. Ten člověk posiluje svět a o to jde. A všechno, co ve vás odmítá přítomnost, je Ego, to poznáte lehce. Každé niterné odmítnutí je egoismus. Totiž každá situace se dá přijmout taková, jaká je. Což už je respekt a je to Božství. Není to těžké. Ano, když mi manžel oznámí, že se zamiloval někde jinde, byť jsem třeba těhotná, tak mu řeknu: „Dobře, protože tě miluji, já to budu respektovat. Chci, abys byl šťastný.“ Tehdy se to nestane. On neodejde, vy jste prošla zkouškou. On si uvědomí, že vlastně nemůže takového člověka opustit. A když odmítne odejít, já si řeknu, že tedy dobře, mám ještě šanci to manželství zachránit. Proto budu ta nejlepší, nebudu žárlit, nebudu dělat scény, nebudu mu nic vyčítat, nebudu ho považovat za špatného, že se zamiloval, to se mu jenom stalo. Sympatie je vždycky vstup do učení. Když to dokážete, okamžitě všechno zmizí. Ale chce to přijmout ten okamžik, kdy přijde ta informace, protože někdo si myslí třeba, že už to umí, a pak když přijde realita, přece jenom zjistí, že to ještě nebylo úplně čisté. To je hodně, hodně těžké dokázat v té přítomnosti.

Dotaz: Zajímalo by mě, jestli skutečně jsme stará nebo mladá Duše a jakými rozdíly se projevujeme. Děkuji. Eva.

Ivanka: Ve skutečnosti Duše žádné stáří nemá. Duše je věčná, což je trvalá přítomnost. Až odejdete z vašeho těla, ve kterém jste, ten stav zažijete. Nahoře je jiný pojem času, vlastně tam je bezčasovost, trvalá přítomnost. Tady trvalou přítomnost zažívá člověk, když se stane osvíceným. Ale prosím vás, nemylte se. Já nejsem ještě osvícená. Já jsem slíbila Otcí, že budu poslední za vámi zavírat dveře. Mnozí budete osvícení dřív než já. A je to moje Karmajóga, kterou vám vlastně jenom vysvětluji. A žiju tady pro vás. To znamená, že vám ukazuji cestu na druhou stranu a budu ta poslední. A věřte mi, že i ten počet lidí, co projdou, je daný. Všechno začíná už na buněčné úrovni a je jedno, jestli se někteří nedostanou a už tady budou jakoby na vyšší úrovni, protože oni pak budou zase tou nejvyšší vrstvou v následujících Rybách, které se tady budou opakovat. A tam už budou skutečně dočišťovacím prostředkem, to znamená, tou poslední vrstvou, která za dva tisíce let znovu přijde do období Vodnáře, vůbec o nic nejde. Tam ještě poslední náběry musí přijít.

Uvědomte si, že do páté dimenze, do jednoty nemůže přijít člověk, který něco odmítá. To nejde. Vy máte přijmout všechno, protože když to přijmete, tak se stáváte chodícím Bohem na Zemi. To je pátá dimenze. Jestliže ještě pociťuji strach nebo ještě neumím nelitovat třeba nebo neposuzovat někoho, já nemůžu projít do jednoty. Já jsem vysvětlovala, co to je. Nedávno mi jedna paní říká v Lysicích: „Mluvíte o třetí a o páté dimenzi a kde je čtvrtá, ta se vypařila nebo co?“ Říkám: „Ale já jsem to vysvětlovala na základních přednáškách, prosím vás. Čtvrtá dimenze je přítomnost a tu vás učím žít. Já vás učím stavu čtvrté dimenze. To je brána, to jsou dveře. Jestliže se naučíte žít v přítomnosti neboli ve spokojenosti, ať se děje, co se děje, jenom to přijmete, vy se nemusíte radovat, stačí přijmout všechny věci, které se vám dějí v životě, tehdy projdete tou čtvrtou dimenzí do páté.“ Jakmile byste přišli do páté dimenze a tam byste zažili čas, tak by vás to vyfluslo zátky. To by byl takový náraz, to nejde. Božství musí mít jistotu, že to umíte. Proto teď lidé mají hodně těžké osudy. Fakt řešíte neskutečné věci, neskutečné. Já to vidím dennodenně. Pozor, čím horší to je, tím lepší to je pro vás. Tím víc jste si nastavili laťku, to vám přece musí být už teď jasné, po tom, co jsem vám vysvětlovala. Seberte všechnu sílu a začněte děkovat. Vyplatí se, věřte mi. Jakmile poděkujete, všechno zmizí.

Jako u mého posledního partnerství, já jsem skutečně odmítla někomu ublížit. Okamžitě přišlo ohromné uvolnění. Tam bylo využito tvrdohlavosti mého druhého partnera, který nemohl něco odvolat. Já říkám: „Jirko, prosím tě, musíš.“ Já jsem mu ještě třikrát dala šanci. Mohla bych říct sama před sebou: „Nikdo to neví, hurá, může odejít.“ Ne, já jsem třikrát mu řekla: „Prosím tě, přehodnoť to.“ Ne. Představte si, že uplynulo dvanáct let a on tu věc, kterou měl přehodnotit, přehodnotil. Tu já vám nemůžu vyprávět, to nejde. On vyběhl ven za Haničkou, za dcerou, jeho holky mě považují dodnes za maminku, protože Hanička tenkrát jela do Milána za Petruškou. On říkal: „Hani, řekni Petrušce, že ji mám hrozně rád, aby si to nevyložila špatně, že jí přeji to nejlepší a že mě mrzí, co jsem tenkrát řekl.“ A Petrušce se mezitím, protože ona je velmi čistá, třikrát zdálo, že ten Jirka přišel a odprošoval ji a Péťa mi vždycky volala,

plakala říká: „Mami, vždyť já jsem mu říkala, že mi to nevádí. Nikdy mi to nevádílo, že vím, že to říkalo jeho Ego.“ A teď ta Hanička přijela do Milána, tam se všichni navečeřeli a po večeři ty moje dvě holky šly myt nádobí a Hanička říká: „Petruško, já vím, že je to blbé při mytí nádobí, měla by být asi jiná atmosféra, ale táta ti vzkazuje, že tě má rád a že tě prosí za odpuštění.“ Péťa začala plakat a říká: „Vždyť já už jsem mu třikrát ve snu říkala, že mi to nevádí.“ A holky se držely, pobřečely si a byly šťastné. Trvalo dvanáct let, než se ta tvrdohlavost odloupla. Vidíte to, jak to bylo úžasně nastavené? Všechno, všechno je přesně pro vás připravené. I to, co umíte i neumíte.

Dotaz: Ten, kdo se dostane do páté dimenze, může tam pocítit strach?

Ne.

Když ano, spadne zpět do třetí dimenze?

Ano, ale ono k tomu nedojde, prosím vás, protože vaše Nadjá ví, že ještě hladinu strachu nemáte úplně vyčištěnou, proto vás to tam nepustí.

Jak potom budou v páté dimenzi lidé komunikovat s lidmi ve třetí dimenzi?

Ivanka: Víte, ono se to po čase samo jakoby vytříbí. Za prvé tady ve hmotě ti lidé pětidimenzní budou na ty třídimenzní hodní. Oni na ně taky, protože tam je odezva. Tam bude spíš takové nepochopení a izolace v tom, že oni mají své strachy a své bloky, které si ještě samozřejmě ponechají, tak budou postupně oddělování od čistých lidí. Skutečně vrána k vráně sedá. Ano, vy se pak přitahujete k podobným vibracím a má to určitou hladinu. Dejme tomu by byli partneři, manžel a manželka a měli rozdílnou duchovnost, je to jako když, teď se mi to blbě vysvětluje, oni unesou to partnerství jenom do určité vzdálenosti, jako vořítko vezmu třeba metr. Jakmile už by to bylo metr a centimetr nebo metr a milimetr, už by se museli rozejít. Už by si nerozuměli. Už by spolu nemohli být. Tady vlastně v té třetí dimenzi lidé mezi sebou bojují, vztekají se, nadávají se, oni se vyvíjejí, ale když by tam byl někdo mezi nimi z té páté dimenze, tak jemu to nevádí, že oni to dělají, už to ani neuvidí. On to nebude vnímat, bude vědět, že oni se učí. Ti ze třetí dimenze budou na ty páté koukat jako na ignoranty, flegmatiky: „Hele, toho nic nerozhodí. Já mu řeknu, že je vůl a s ním to ani nehne.“ Pozor, on si ani nevšimne, že mu nechce ublížit, což oni neví vlastně. Tam je tato hranice, tam se dějí ještě i jiné věci.

Vy dostanete pak všechno, co potřebujete v pravou chvíli, ti druzí to odmakají. Drsně to odmakají tělem, ještě to třeba ukradnou, tak o to musí přijít. Pak si o vás budou myslet: „Ten má štěstí celý život.“ Druhý člověk nepochopí, že to je tvorba. Nepochopí to, nemá šanci pochopit, protože kdyby to pochopil, tak už by tam nebyl. To nejde. Oni si tady budou odžívat docela tvrdé dopady. Čím více strachu v tom člověku bude, tím více agresivity, tím více tragédií. Třeba se stane autonehoda, podívejte se, kolik teď toho je, těch různých tsunami a zemětřesení a vlakových neštěstí a autobusových a deset aut na dálnici se srazí. To všechno se jakoby nabaluje, tady ti lidé hodně umírají, hodně odcházejí. Pozor, může ale i odejít starý člověk, který už patří do páté dimenze, a už se narodí tam. To rozdělení tady je. Ta doba je velmi těžko prohlédnutelná, protože

teď se tady objevuje úplně všechno. Třeba aby lidi viděli, co jde skutečně dokázat myšlenkou. Jeden muž v Číně léčí myšlenkou, během minuty se ztratí nádor jenom vysíláním myšlenky, ale pozor, ta vyléčená žena si to odžije samozřejmě jakoby karmicky jinde. Přišla se naučit, že ten nádor měla, protože nenáviděla svého manžela, měla ho na děloze.

Tady se ještě prolíná všechno. Ještě to není oddělená třetí dimenze od páté. To nejde ještě. Ten náběr je, že to jde, že zázraky existují, ale samozřejmě ta čistota je někde jinde. To zase nabírá a rozvíří to část magie, protože ti magičtí si myslí: „Aha já mám pravdu.“ a znovu přidávají. Tím víc je snaha o to, smést je z toho světa, protože se potřebují přemístit. Je toho tak strašně moc. To bych mluvila jenom o těchto věcech donekonečna. To nejde. Já jsem vám pouze nastínila, kolik věcí se tady děje najednou, že to ani nestíháme vnímat. Vnímejte svůj život, to stačí. Všechno se stejně uděje úplně bez vás a buďte rádi, že to bude bez vás.

Dotaz: Po porodu v roce 1993 mi začala fungovat špatně štítná žláza. Začaly migrény. Zasekávalo se mi dýchání, které přešlo v nehybnost hlasivek a končí to šedým zákalem. Kde je chyba?

Ivanka: Štítná žláza. Pětka, čtyřka. Víte, já bych si na vás musela samozřejmě sáhnout a to nechci, protože tady je hodně lidí. Ale určitě tam je špatná komunikace, lítosti a něco jste špatně duchovně viděla, pochopila. Zkuste si probrat, co se odehrávalo ještě před tím porodem. To mohlo být ještě i před otěhotněním, protože ty záznamy se vybíjejí později. Prosím vás, i to, že nebudu mluvit s partnerem je chyba. I to, že mu vynadám je chyba. Všechno je Bůh samozřejmě. Pozor, i kritika. I sebekritika. To všechno jsou chyby. Ale pozor to stačí k zápisu, vy jste prožitek. Vy jste Bůh, to znamená, jestliže budu sedět doma v obýváku, zavřená okna, dveře, nikdo mě neuslyší a já o sousedce pronesu: „Ta kráva Sánská!“ a prožiju to tak jako vevnitř, ta kráva Sánská to nikdy neuslyší. Já osobně si myslím, že jsem jí neublížila, protože ona to neslyšela. Já jsem ublížila sobě, já jsem prožila komunikační uzávěr. Já budu mít problémy za nějaký čas na štítné žláze.

A pozor, zkuste si představit, co jenom probíhá před televizními obrazovkami, když vidíte politiky. To si nedovedete představit, jak sami sobě valíte na sebe bloky, zdravotní problémy. Všechno, co jste, vidíte kolem sebe. Jste to skutečně vy. Jenom ten, kdo bude platit všechny věci, je vaše fyzické tělo. Je to iluze. Je to zapomnění. Bacha na to. To dýchání, tam jsou nějaké obrovské lítosti. Tam muselo dojít k něčemu, když to bylo okolo doby porodu, mohlo se to týkat i partnerství, ale určitě, když to postihlo i oči, mohla jste být duchovně docela daleko, a to už byl skok, kdy vám to Božství ukazuje, že to vidíte špatně. Já bych musela vidět ten záznam celý, abych vám k tomu řekla více, třeba i časový, ale to bohužel teď nemůžu. Tak si vzpomeňte a třeba to přehodnotíte. Kdybyste se například nepohodla s partnerem a prožila lítost, něco vám vyvedl, může se totiž stát, že za dvacet, pětadvacet let budete řešit třeba s dítětem, co se vám narodilo, to samé. Vy si ty úkoly roztaháváte, rozmazáváte si je po celém životě, když je nezpracujete. Už jsem to vyprávěla, že vlastně ta paní, která odsoudila svou maminku za alkoholismus, musela být více jak čtyřicet let alkoholičkou. My jsme

to objevily, tak já doufám, až se s ní příště uvidím, že bude v pořádku. To z vás může spadnou ze dne na den.

Já si pamatuji, můj tatínek byl silný kuřák, to jsem vám říkala, ale on by nikdy neonemocněl rakovinou, nikdy, to by se zkrátka nestalo, protože on byl tak milující člověk, ta rakovina by u něj nikdy nepropukla, i když kouřil. Jenže já jsem věděla dva roky dopředu, to bylo v roce 1991, jsem to viděla v noci, že mi táta zemře. Nevěděla jsem proč. Jenom jsem věděla, že se to stane. A teď už víte program a víte, že se to stát musí. A věci se vyvíjely. V osmdesátém devátém skoro na konci roku se tady změnil režim a můj tatínek, to bylo zajímavé, on nebyl ve straně, ale začal dělat vedoucího. A to bylo zvláštní, Božství vždycky udělá věc, která je nepochopitelná. V roce 81 se mi narodilo první dítě a měli jsme vedoucího v laborce, nějakého pana Košťála, a on v lednu 82 smetal sněh, bydlel za rohem za zubárnou pár kroků, chodil pěšky, smetal sněh a dostal infarkt a zemřel na tom chodníku. A můj táta tenkrát dělal zástupce vedoucího a byl velice zodpovědný. On vedl tenkrát oddělení zlata, měl na starosti klíče od trezoru se zlatem a od veškerých kontrolních akcí, které se týkaly zlatých a drahých kovů, v zubařství jich je víc. A tak mu to nechali. OÚNZ tenkrát byla nemocnice s poliklinikou. Byl vedoucím s tím, že dojde ke konkurzu, aby spravoval laborku do té doby, než se najde někdo, kdo to bude chtít vést. Do konkurzu se během roku nikdo nepřihlásil, tak mu to nechali. Říkali: „Hele, ono to běží, klape to, tak ať pokračuje.“ Tím to začal dělat. Uplynulo spoustu let. Přišel rok 1989 a najednou bum. Založilo se hnutí Občanské fórum a v té laborce byla jedna holčina, pozor, vy víte, že já všechny lidi stejně miluji, ano, i jí miluji stejně jako svého tatínka. To je jenom děj, prosím vás. Aspoň vám na tomto příběhu ukážu, jak nemusíte mít zášti a obviňovat někoho. Ta holčina, budeme ji říkat třeba Jaruška, byla zvláštní. Já těmto lidem říkám katalyzátoři. Třeba všichni si rozuměli v místnosti, kde bylo několik lidí, jakmile tam posadíte katalyzátora, do týdne se všichni hádají, teď se rozdělí na pět, šest skupinek a různě se popichují a pomlouvají. Ona byla takový typ. Ale byla velmi ctižádostivá a pyšná na to, jak pracuje. Ona dělala hezky, dělala dobře a samozřejmě takový člověk začne provokovat.

To byla obrovská laborka v Teplicích, tam bylo 64 lidí, většina ženských, což je horší, pardon, chlapi si to vyříkají, ti jsou jinak zaměření, ale ženské intrikují a v tichosti pomlouvají. No, holky přiznejme si to. A ona podkuřovala všechny: „Stará doba, starý vedoucí, nová doba, nový vedoucí.“ A můj tatínek měl dva roky do důchodu nebo rok, tak nějak krátce. Já jsem na tom tátovi viděla, jak ho to tíží, jak si myslel, že mu někdo říká, že to nedělal celý život dobře. A on byl fakt super vedoucí. A fakt jsem nestranná, věřte mi, já bych neuměla stranit někomu. On dělal i věci, které dělat nemusel. Třeba opravoval vrtačky, protože jsme věčně měli rozbité náhony. A on to uměl, tak si to bral domů a vlastně bez náhrady, bez toho, aniž by mu to někdo zaplatil. Nebo dělal výtaháře, když se zasekl výtah, vylezl na střechem a tahal klikou. Než by přijeli nějakí záchranáři nebo opravář, tak by se tam ten uvězněný počůral nebo já nevím, co by se mu stalo. A třeba už mu volali domů, tak zase jel trolejbusem zpátky přes celé město, když neměl auto. Fakt byl úžasný člověk.

Nicméně, ta žena to dotáhla tak daleko, že vzbouřila laborku k hlasování, jestli Čermák ano nebo Čermák ne. Já jsem se jmenovala za svobodna Čermáková. Načež on získal většinu, a tak se zklidnil, že mu ti lidi věří a bylo mu dobře, že to dělá dobře. No jo, jenže ono to neskončilo. Za tři měsíce znovu ta laborka byla rozbouřená a bylo druhé hlasování. A když už bylo třetí hlasování po dalších měsících, najednou jsem viděla na tom tátovi, že on nespí. A bylo zle. Jediné, co jsem mohla, šla jsem za ním a říkám mu: „Tati, máš dvě možnosti. Buď to zkousneš, lidi to vědí, ty víš, že to jinak neumí. Nebo odejde.“ On zažil stav, kdy na dostal třeba od ředitelství 2000,- korun na přidání, na odměny, tak on pěti lidem dal čtyři stovky. No, co dělaly ty ostatní. „Proč ona? Proč ne já?“ A on říká: „Poslyš, chcete všichni pětikorunu?“ - „To si strč někam.“ - „Tak vidíš, tak si počkej.“ Skutečně v tom součtu to je stejné. Kdyby tu pětikorunu každý měl nebo dostal za nějaký rok pětistovku, je to stejné. Oni si to neumí spočítat. Ale zkrátka Ego to tak vidí. A teď jsem viděla, jak on se třese při tom vysvětlování. Jak nerad před někým vypadal špatně.

Nemůžete se zavděčit všem. Já jsem viděla, že je zle, došlo ke čtvrté schůzi. Víte, já jsem byla u toho, kdy si táta zapsal tu rakovinu, která tam byla, nebyla z kouření. Na té čtvrté schůzi zase zvítězil a já jsem mu ještě tenkrát říkala před tou čtvrtou schůzí: „Tati, máš dvě možnosti. Buď se s tím smíříš a vezmeš to takové, jaké to je, anebo až bude po schůzi, vezmi ty klíče, s tím vědomím, že ti to ta laborka dala najevo, jako že tě přehlasovali, tak že jo, super, ale ty klíče vrať a běž na těch půl roku k ponku. Uděláš si svou práci, pak běž na pivo, běž na ryby, běž na zahradu. Běž si třeba do tramtárie.“ Ale to on nedokázal. Došlo ke čtvrté schůzi, a to bylo zvláštní. My jsme měli takovou obrovskou místnost, sádrovnu. Většinou deset, patnáct, dvacet lidí pracovalo u takových ohromných stolů a v té místnosti byl výtah, výtahová šachta, kudy se odcházelo domů. A v té místnosti byla jediná bruska. A já, protože jsem dělala jinde, jsem přišla na tu brusku brousit a najednou táta odcházel a byli jsme tam jediní dva, nikdo jiný. Jak to bylo dokonale vymyšlené. Pozor, on přišel k tomu výtahu, stál u výtahu a teď vidím, jak mačká to tlačítko a třásl se. A já říkám: „Tati, je ti něco?“ Vypnula jsem brusku a on se na mě ani nepodíval. Koukal na to světlíko od výtahu a říká: „Já ji nenávidím!“ Mně bylo, jako když mi někdo drtí srdce. To bylo něco tak strašného. Já jsem věděla, že je zle a nemohla jsem dělat vůbec nic.

Do půl roku měl nádor v plicích. To byl primární nádor, jak to vyzářil ten čistý člověk ze srdce. Nikdy předtím nikoho ani nepomluvil, neměl nikoho nerad, zkrátka byl úžasný. A ta emoce způsobila, že ten nádor byl, jako když máte od ořechu slupku kolem srdce, prorůstal do plic a nedalo se to operovat. Lékaři se báli, že do toho říznou a naříznou někde aortu, která tam je, a srdeční tepny. On přišel na chemoterapii a metastázy měl v ledvinách, jak jí to nemohl odpustit. Pozor, Jaruška za to nemohla, za to mohla duchovní úroveň mého tatínka, toho člověka, rozumíte? Vždyť my jeden druhého zkoušíme a domluvili jsme si to. Kdyby to táta dokázal přijmout, dokázal tu radu, kterou jsem mu dala, zprovoznit, udělat ji, nikdy by k rakovině nedošlo. Jenomže i ten bod B byl jeho. Nadjá vědělo, že to jediné nedokáže. On to dokáže příště. Můj táta byl pro mě velkým vzorem.

Ještě se vrátím k tomu egoismu. Když je Ego jakoby hodně vysoko, to Ego se někdy převlíkne za člověka, kterého milujete nebo jste milovali, když už je na druhé hladině. V tu dobu já jsem nikdy nebyla zvědavá, nikdy v celém životě, ale můj muž ještě jo. Ten můj skutečný muž. Jednou spím po obědě v pokojíku a najednou se otevřely dveře a přišel tam můj tatínek. To už byl asi patnáct let mrtvý. A to je fakt živé. To vidíte, jak je to živé. A já říkám: „Tati!“ A on: „Holčičko moje zlatá, jak se máš?“ On říká: „Pojď, já ti ukázu to, co bude.“ Já říkám: „Nene tati, já si počkám, až to bude, tak to bude.“ - „A ty to nechceš vidět?“ Já říkám: „Nene, nechci.“ A furt se ještě usmíval a najednou říká: „Ale Jára ještě je zvědavý?“ Jak to Ego nenápadně šťourá. Jak natahuje, svádí. Já říkám: „Jo, to je možné, ale to je jeho zvědavost. Moje ne.“ V tu ránu se z usměvavého tatínka změnil. To vidíte, jak se oči najednou změní, ten škleb. A zmizel, jak když sfouknete svíčku.

Egoismus je velice tenká hranice. Projděte si ze všech stran, jestli tam nemáte náhodou svůj zájem na něčem. Svůj konkrétní, osobní zájem, aby se něco dělo podle vás. Tehdy to je váš egoismus. Víte, ono je to dobře, zbavíte se egoismu jednou provždy velice lehkou cestou, ale z druhé strany zase není pro vás tak lehká. Já už jsem vám řekla, že jsem vždycky milovala všechny lidi stejně. Jestliže milujete všechny lidi stejně, byť je vidíte poprvé, jako svou rodinu, jste v hranici Božské lásky a tehdy vám nebude dělat problém spravedlnost. Tím se zbavíte těch nedokonalostí egoismu. Já i kdybych věděla, že moje děti, které jsem vychovala, jsou tady a tam bude někdo úplně cizí, kterého nebudu vidět, a budu vědět, že jiný člověk si víc zaslouží nějakou věc, nebudu se rozhodovat ani tisícinu vteřiny. Ani ony to nebudou chtít, protože jsou tak vychované. Samozřejmě, ale jestliže máte někoho postaveného výš a myslíte si, že ho milujete víc, pak je to pro vás obtížné. Všechno odpadne tou nestranností a spravedlností. To je důležité si postavit spravedlivě.

Otázka: *Hormony. Je vhodné používat léky na deprese, které zvyšují hladinu hormonu? Tím by mohly usnadnit práci. Co je vůbec hormonální rovnováha?*

Ivanka: Víte co, vlastně celá moje původní šestidílná přednáška je vysvětlování. Totiž vy si své hormony vytváříte chováním. Jestliže mám někde zdravotní zádrhel a chybí mi někde hormon, tak v té úrovni hormony neumím vyrábět. Dejme tomu, budu špatná v komunikaci, to znamená, že moje štítná žláza nebude vytvářet hormony, které tam mám mít. Když opravím včas komunikaci, tak se vše zastaví. Bohužel někteří lidé, když už si zdemolují orgán a už třeba ani štítnou žlázu nemají, už musí brát skutečně hormony, aby dolaďovali to, co už si vlastně ani nemohou sami dotvořit. A víte, my dostáváme hormonální systém, už když se rozděluje naše pohlaví. To jsem vysvětlovala u sexuality na základních přednáškách. Naše hormonální systémy se liší rotací základních čaker. A ty rotace se střídají pravá, levá, pravá levá a jdou od první až do sedmé čakry. To vám rozděluje pohlaví. A pak už jenom dolaďujete chováním a povahou, ale to zase je dané tím, že máte nabraný celý svůj osud. Váš osud je vlastně genom a je složený z genomů vašich rodičů. To znamená, že tam máte nabídku povahových vlastností.

Doted' si mysleli doktoři, že genetika skutečně pracuje, a když rodiče měli nějaké nemoci, jejich dítě je musí také mít. Tak to není, prosím vás. Dítě má nabídku programů, když bude opakovat povahové rysy svých rodičů, většinou je tam vůči nim kritika, proto to také musí dělat, tehdy budou mít nemoci. Pokud přesto odolají, narodí se takzvaně poznatelný jedinec. To znamená, respektující poznatelnost světa, ale ten človíček nebude opakovat stejné chyby. Bude se chovat jinak a nebude mít ty samé nemoci. Já jsem toho skutečně zdárným příkladem. Já nemám ani jednu nemoc. Můj tatínek byl celý život zdravý, pak zemřel a víte proč. Moje maminka měla nesmírně nemocí a nesmírně operací. Maminka je čestný, pracovitý, úžasný člověk, ale tam byla ještě duchovní pýcha: „Já dělám nejlíp všechno,“ tam byly odsudky. Když něco děláte nejlépe, tak ti ostatní to dělají blbě. Ale mně to nikdy nevadilo. Já jsem byla moc ráda, že mi předváděla úžasné věci, protože jsem věděla, že si jí vážím z mnoha důvodů. A vážím si jí i proto, že mi prokázala to štěstí vidět i dopad na takto se chovajícího člověka, proto já jsem to nikdy nedělala. Já jsem úplně obyčejným člověkem. A velice si toho vážím, protože to je její zásluha, že jsem dneska taková, jaká jsem.

Nicméně váš osud je skutečně nabrán a co se máte poučit, se poučíte. Dělejte všechno jenom lehce. Jde to. Život byste měli skutečně jenom protančit. U těch hormonů je to opravdu záležitost chování se na jednotlivých čakrách, protože každá čakra souvisí s jednou žlázou s vnitřní sekrecí. A pokud někde nějaký hormon chybí, stačí doladit chování toho člověka, když je schopný změnit své chování. A když ne, ani medicína to neumí. Je pravda, že teď to umí částečně homeopatika, ale zase homeopatika dodají frekvenci, kterou ten člověk v té oblasti nemá, ale je to stejné, jako kdybyste zapojili léčitele, který by tam máchal, ale ten člověk by nepracoval. Vy mu zároveň musíte vysvětlit, když se zlobí, že to má na trojce, ale musí se přestat zlobit, musí na tom zapracovat. Že mu to k ničemu není. Už jenom zdravý selský rozum vám radí, když mi něco někdo udělá a já se zlobím, že to tím nevyřeším. To je zbytečné, naopak. Vy se do toho pořád nabalujete a člověk ve třetí dimenzi neví, jak to zastavit. Zlobením ne. Vytvoříte si totiž karmu a tu si nosíte všude. Do práce, po ulici, do restaurace, jo? Ta karma tam je.

Přišli jste někdy na místo, kde bylo hodně lidí a jeden z nich vás něčím iritoval a vy jste nevěděli čím? Zkrátka vás něčím provokoval. A vy jste si museli do něj rýpnout nebo něco mu říct. To je ono. To je karma v tom člověku. Ta karma vás provokuje. Ten člověk vám nic nedělá, přesto vám něčím vadí. A záleží na vás, jestli tu pusu otevřete a rýpnete si nebo jestli to stlačíte, jestli to ukočíte. To už je zase vaše hranice. Člověk, který se zlobil, má karmu. To znamená, jemu nebude dobře, ale k jeho karmě je přitažený někdo, kdo ho znovu přijde naštvat. Když to jednou bude umět žít a nebude se umět zlobit, bude se to z jeho života vytrácet, až se to úplně ztratí. Vidíte, že to děláte sami sobě. Ta oddělenost je tak skrytá, že nevidíte, že druhý člověk je ten samý Duch jako vy. Že to děláte sami sobě. Proto, prosím vás, striktně dodržujte, že to, co nechcete dělat druhým, nebude děláno ani vám. Je to vlastně jakoby v obráceném pořadí. To znamená, nechci být kritizovaný, nebudu kritizovat. Nechci, aby se na mě druzí zlobili, nebudu se na nikoho zlobit. Nechci, abych někomu vadil, nebude mi nikdo vadit. To je důležité.

Dotaz: Prosím, je možné procházet životy a toho pravého partnera nepotkat? Člověk vyrovnává karmu a pak je mu to umožněno? Slyšela jsem, že nastává doba, kdy se potkávají párové Duše, jaký máte na to názor?

Ivanka: Ano, to je pravda. To je pravda, protože pátá dimenze už je skutečně o harmonii, lidi skutečně potkávají své osudové Duše. Ale zase nevyhlízejte, to by bylo chtění. Hezky si počkejte. Vy ho poznáte. To chtění mít za každou cenu partnera vám tak sníží vibraci, že potkáte někoho, s kým si pěkně naběhnete. Protože ještě je to chtění. Já mám dvě kamarádky, čarodějnice. Když mi bylo třináct let, tak jsem na jednom pionýrském táboře potkala holku, která byla také narozená v Teplicích 30. dubna 1959, ale o hodinu dříve než já. Tak jsme spolu začaly kamarádit. Eva je super ženská. A když nám bylo oběma 42, tak se přidala třetí, také narozená v Teplicích, také 30. dubna 1959, ale o hodinu později. Byly jsme tři. A představte si, ta starší je vyrovnanější. Ta mladší byla jakoby takový vítr, jmenuje se Lenka a po rozvodu dlouho nemohla přijít k nějakému partnerovi. Já říkám: „Hele, ještě jsi si nevyčistila muže, neblbni. Zkomplikuješ si život.“ Ona furt: „Ne, ne a já bych chtěla.“ A dělala psí kusy. A já říkám: „Neblbni, potká tě něco hrozného. Vydrž, až začneš být spokojená, teprve ta vibrace se ustálí, to znamená, že přijde k tobě někdo, kdo k tobě bude patřit.“ Ne.

My se nevidíme moc často. Buď slavíme společně narozeniny, anebo se vidíme před Vánoci. A my jsme se ten rok neviděly o narozeninách, až před těmi Vánoci. A ona byla úplně na dně. Za prvé i zdravotně úplně na dně. A to bylo právě z toho, co se dělo, protože ona se modlila a prosila a dělala psí kusy, že jí do života přišel černý čaroděj, ale teda ten jí dal tak na prdel. Pak jí posílal třicet sms denně. Ona už ho ani nechtěla vidět a bránila se tomu. Půl roku, než se ho zbavila, byla tak vyšťavená, říkala: „Já už nechci žádného chlapa ani vidět.“ Já říkám: „Bacha, to je také tvoje vůle.“ Ona potom fakt onemocněla a velmi vážně a byla na tom rok velice špatně, a to bylo z důvodu tohoto prožitku. Skutečně si dva a půl roku zkomplikovala život, že to bylo pro ni náročné, až teď se dostává zase do formy. To si mohla ušetřit. Ale pozor, nemohla. Nebyla schopná to pochopit. Takže nebylo špatné, co se jí dělo. Ono to bylo dobré. To je ono. Bylo to dobré.

Duše se teď skutečně potkávají. Musíte se ale napřed vytřepat ze všech těch nejhorších odmítání, ze všeho toho nejtěžšího egoismu. Pak teprve k sobě smíte přijít. Buďte spokojení za každou věc, která se vám stane, každá vás posune. Neodmítejte to. Rychle to zmizí z vašeho života. Stačí vděk. A přijde to. Ty Duše jsou naplánované, protože v páté dimenzi už je skutečně život v ráji. To je opravdu Nebe na Zemi. Už to probíhá několik let zpětně, a ještě teď bude. Bude to urychlované, protože třetí dimenze bude od té páté hodně rychle odtlačovaná. Proto prosím vás, žádné chtění, hrnutí se do něčeho, čekání. Ne, žijte si svůj život. Tehdy ta vibrace se vám tak zvýší, že budete přístupní k přijetí jiné podobné vibrace. My nemusíme žít v každém životě s tím člověkem. My také s Járrou jsme žili hodně životů společně, ale ne vždycky jsme žili spolu. Zajímavé bylo, že až v tomto životě máme slíbený skutečný život spolu, společný. Už se to téměř děje. Já jsem ho mnoho životů jenom milovala a nemohla jsem ho mít, buď jsem byla chudá a on byl bohatý, nebo obráceně, anebo už byl ženatý, já jsem byla

svobodná, když jsme se potkali, nebo jsme byli sourozenci. To taky bylo hrozné. A my jsme vždycky k sobě tíhli a prožili jsme si úplně všechno. Vy si musíte prožít úplně všechno. V jednom životě byl farář, to bylo taky katastrofální. Takže já jsem spousty životů chodila dobrovolně do kláštera. Já si dodnes pamatuji, když položím studené nohy na studenou dlažbu, Ježíš, to bylo hrozné. Proto jsem měla tak blízko k Otci. Já jsem se to naučila vlastně v klášteře, v té cele, v tom osamocení. Já to mám fakt vyklečené, věřte mi a vidíte to, pak jsme se několik životů vůbec nepotkali. Někdy si potřebujete jenom něco pročistit, jenom přijetí něčeho rychlého. Jenom urychlit něco, to je jedno co. Ale to Nadjá ví vždycky dokonale, co teď zrovna potřebujete. Tak přijímejte to, co je. Je to vždycky to nejlepší.

Dotaz: Nedávno jsem pochopila, že přílišné opečovávání druhých a snaha pomoci mohou pocítovat jako manipulaci nebo až ztrátu sebevědomí. Je takový i váš názor?

Ano, prosím vás, zlatá střední cesta. To platí ve všem. Jestliže já budu hodně opečovávat druhého člověka, to může být partner i děti, jemu to může i vadit. Navíc své děti nenaučíte pak samostatnosti. Vy je tak rozmazlíte, že jednou budou nešťastné. Víte, my jsme neměli nikdy moc peněz. Když jsem měla tu laborku, tak jsem sice byla doma, ale dělala jsem, já jsem spala tři hodiny denně. Sedm měsíců to trvalo, pak už to bylo trochu lepší, pak jsem spala pět hodin denně a my jsme peníze furt neměli, protože všechny peníze, které jsem vydělala, šly vlastně na leasing, a já jsem byla spokojená. Já jsem nefňukala, pro naše děti to byl tak úžasný dar. To mi pak vyprávěla Lucinka. Už byla dávno vdaná a říká: „Mami, ty si nedovedeš představit, co jsem prožívala.“ To je úžasné, když ten člověk to prožije a neřekne to těm druhým, protože ten vývoj je nastavený.

Ona věděla, že nemáme peníze, taky věděla, když by řekla, že má přání a chtěla horské kolo, že mě by to trápilo a že bych fakt dělala psí kusy, abych na něj našetřila, až by mi to bylo do té doby možná líto. Pozor, nebylo to tak, ale ona si to tak nastavila. Každé ráno se vzbudila a říká si: „Dneska té mámě řeknu, že to horské kolo chci.“ Přišla domů ze školy a teď se furt k tomu nemohla odhodlat. Udělala si úkoly, šla ven. Měla kamaráda, nějakého Pavla Jochu, ten Pavel Jocha toho horáka měl a on jí ho půjčil, takže jezdila. A teď přišla nadopovaná, že mi to teda řekne. Jenže to nedokázala. A večer v posteli jí zase došlo: „Jo, já jí to zítra řeknu,“ a to šlo tři měsíce, až jednoho dne v té posteli jí najednou došlo: „Vždyť já to kolo nepotřebuji.“ Já jsem se to tenkrát nikdy vlastně nedozvěděla. Až byla dospělá a měla dávno dvě děti, tak mi to vyprávěla. To je úžasný boj, kdy vy to Ego zvládnete. Ano. To samé se dá dělat v praxi na cokoli se podíváte. Třeba takové šaty. Půjďte okolo krámu: „Ty jsou krásné, ty šaty.“ Dejte si čas do druhého dne nebo do třetího. Běžte se tam podívat dvakrát, třikrát a zjistíte: „Vždyť se mi vlastně nelíbí.“ Nebo: „Už je nepotřebuji.“ Ten první nápor Ega je tak silný a teď víte, že máte doma jednu složenku, druhou složenku, kolik času zbývá do výplaty. A ty počty vám nevycházejí, furt vám někde něco chybí. Lákají vás ty šaty, ale jakmile si řeknete: „Vždyť já je nepotřebuji“, najednou máte přebytek těch peněz. Máte na všechny složenky, dobře se najíte, a ještě vám na něco zbude. A věřte mi, když to dokážete, tak to dostanete.

Ted' jsem si na něco vzpomněla. Já vám to musím vyprávět. V roce 2002 tady měly o Vánocích být všechny moje děti. Tenkrát jsem měla čtyři vnoučata, ale přijeli ještě i Paolovi rodiče. Takže Lucka s Aureliem, Péťa s Paolem, čtyři děti a Bruno s Mary. Byli tady už na Silvestra 2002 a odjížděli asi pátého, šestého ledna a v tu dobu, protože já jsem všem kupovala dárky a nemohla jsem moc, tak jsem si rozdělila peníze na jednu osobu, abych koupila každému něco za pětistovku. Tenkrát jsem chodila kolem luxusního obchodu a měli tam nádherný svetr za výlohou, ten byl tak krásný. Byl šedo-černo-červený. Fakt nádherný. Já si říkám: „To by bylo, kdybych ho mohla koupit holkám.“ Jenže přijdu dovnitř, ten svetr stál asi třináct stovek. Ozvalo se takové to „eeeeeeeeee.“ A to já fakt slyším, pak se to tak zavřelo, říkám: „Tak nic.“ A odešla jsem pryč. Jenže asi za týden jsem šla okolo a říkám si: „Kdyby mi po Vánocích zbyly nějaké peníze, třeba bych si ho mohla koupit já.“ A říkám si: „Eeee, to ne. To až někdy.“ A teď poslouchejte. V listopadu mi moje maminka říká: „Já už vím, co ti koupím k Vánocům. Já ti koupím kozačky.“ Říkám: „Mami.“ - „Jó, ty potřebuješ kozačky, že se nestydíš.“ Ona byla taková pečlivá. A já jsem takový typ od narození. Ona měla všechny barvy bot a všechny barvy kabelek. Já ne. Já mám jedny boty, ty mi spadnou z nohy, pak je teprve vyměním. Já jsem v tom hrozná a ona byla taková vždycky, měla ty boty i nakrémované. Já ne, já nemám čas, jenom vběhnu do bot. A to fakt už musí být. V tom jsem byla tak trošku čuně a ona: „Nene, já ti koupím kozačky.“ Koupila mi drahé kozačky za dva tisíce korun. A byly nádherné. Já říkám: „Mami, já ti slibuji, že ty kozačky si fakt dám pod stromeček, že si je do té doby nebudu nosit.“ A ty dva měsíce, to bylo asi v listopadu, jsem dala krabici do skříně a nadělila jsem si je až pod stromeček. Po Vánocích jsem si je oblékla, nosila jsem je týden, ty kozačky.

A teď pozor, co se dělo. Ti mladí odjeli, všichni dostali dárky, načež jdu kolem toho obchodu a ten svetr tam pořád ještě byl. Jenom jsem si ho prohlídla, jdu dál, jako že jsem ho ignorovala a najednou se ozvalo: „Dostaneš ho.“ - „A, to je blbost, já už ho nechci.“ Druhý den mi volala kamarádka, že pojedeme na gynekologii. My máme stejnou gynekoložku v Ústí, a když jsme dorazily zpátky, tak mi říká: „Hele, co to máš s tou kozačkou?“ Já kouknu a vzadu v tom švu byla rozpáraná. Říkám: „Ty jo. No, tak mám lístek, nosím je druhý týden.“ Tak jsem šla k Baťovi a u Bati dávám ten lísteček prodavačce a ona říká: „Mladá paní, my jsme je mezitím zlevnili o sedm set. Tak víte co, vyberte si ty samé a já vám těch sedm set vyplatím.“ Tak mi vrátila ty peníze. Já jsem vlastně dala jenom třináct set a sedm set jsem najednou měla v peněženice. A teď se ozvalo ve mně: „Běž si pro ten svetr.“ A já říkám: „To nejde, on stojí třináct stovek. A já mám jenom dvě stovky v peněženice.“ Tak jsem se jako chtěla tomu Božství a on říká: „Ne, běž si pro ten svetr.“ Popadla jsem krabici s kozačkami, jdu do toho obchodu a za výlohou už svetr nebyl, tak já mu nahoru říkám: „Hahaha, oni už ho nemají. Jsi namydlený,“ bylo takové ticho, takové pobavené ticho. To už poznáte se shora, co přichází. Přijdu dovnitř a říkám: „Prosím vás, vy jste tady měli takový tříbarevný svetr.“ Paní říká: „Jo, já jsem ho před hodinou dala dovnitř, protože jsme ho přeceňovali.“ Já říkám: „Kolik stojí?“ - „Osm set.“ Takže já jsem dala stovku k těm sedmi a měla jsem i kozačky i svetr.

To se stane, když vám nic nevádí a nic nepotřebujete. A všechno je dobré, nad vším se povzneste. To je tvorba. Takže buďte ležérní, o nic nejde fakt.

Dotaz: Pomáhám člověku a ten mou pomoc nepřijímá, tak ho nechám jít, ale mám v sobě velkou lítost nad sebou, že jsem se vůbec do toho pustila. Jak se toho zbavit? Víím, že má svou cestu, ale co s tou lítostí?

Ivanka: Vííte, za prvé nemůžete pomáhat druhému člověku, když on to nepřijímá, to je násilí. Zkuste si představit, že by vám chtěl někdo násilím pomoci a vy byste to nechťeli. Každé Nadjá ví, co potřebuje a co ne, a tady chybí respekt. Za druhé se do toho vsunujete jako osoba. Já nevím, jak se jmenujete, třeba Jana nebo Dana, to už je jedno, nebo Lucie. Dobře, já můžu někomu nabídnout pomoc. To je první fáze. Když on ji odmítne, dobré. Když přijme, také dobré. Je mou vůlí, že mu chci pomoci, ale jestliže si toho neváží, je to jeho věc. To je právě to ušpinění, o kterém jsem mluvila předtím. Vy jste zodpovědná před zbytkem světa sama za sebe. Jestliže něco nepřijmete, tak je to vaše věc. To znamená, jestliže on to nepřijal, neměl to přijmout, mně to nevadí. Tak to mělo být. Vy už potom vlastně litujete sama sebe, protože jste investovala čas nebo úsilí. To je zbytečné, tady ještě vnímáte tu Janu. Kdybyste zapomněla na sebe v tom smyslu, že druhému to udělám jenom pro radost. Když z toho radost nemá, tak to nebudu dělat. Pak si to dělám ještě možná pro radost sobě, ale já jsem to udělala a je jedno, jestli on to přijal nebo nepřijal. To je jedno. Ono to pracuje. To je to samé, jako když vás někdo přestane milovat a zamiluje se do jiného člověka. Vždyť vy ho nemusíte přestat milovat. Můžete milovat dál. To je dávání. Lidská láska je taková, že když vás někdo přestane milovat, tak ho začne ten druhý nenávidět nebo tam je urážka. To jsou všechno pitomosti. Jestliže ho miluji, tak ho budu milovat dál: „Tak jo, běž za jinou. Běž si za jinou, protože já chci, abys byl šťastný.“ To je Božská láska. Tehdy se vám to nestane, není důvod k učení. A i kdyby se to přihodilo, už byste to nevnímali. Už by vám to bylo jedno. Už byste to respektovali. To je velmi těžké pochopit. Rozhodně žádná lítost.

Nedávno mi psala krásný dopis jedna paní. Říká: „No jo a co mám dělat s tím, že mě opustil partner? Já ho stále miluji. Jak se mám odmilovat?“ Já jsem se smála a říkám: „Proč byste se měla odmilovávat. Jen ho klidně milujte dál. Budete mít ty krásné pocity furt dál. To není důvod.“ A ona mi napsala: „Ježíši, vy jste fakt Božská bytost. Mě napadlo tisíce různých variant, ale tahle teda ne.“ Ne, nezbavujte se svých krásných pocitů. Zbavujte se těch negativních. Proč fňukat? Já jsem někomu z dobré vůle chtěla pomoci. Já jsem pomohla. Ten čin tam byl. Vy jste to trošku ušpinila tou lítostí. Ne, vy jste pomohla. Je jedno, jestli ten druhý to přijal nebo nepřijal. Příště se raději toho člověka zeptejte, jestli to chce nebo nechce, pak by to byl nátlak. Kdybyste tlačila na druhé lidi, měla byste zdemolovanou třetí čakru.

Dotaz: Krásný den. Po vaší přednášce mám pocit, že na cokoli se zeptám, je úplná hloupost.

Bravo, tady už je pochopení. Já vám to vysvětlím.

Odpověď nacházím sama.

Ano, dobře. Velmi dobře.

Často mi to nedá se nezeptat.

Tady se píše, jestli teda to je Ego a zvědavost.

Takže máte pro mě nějaký vzkaz? Velmi děkuji.

Ivanka: Já vám to vysvětlím. To je hladina, kdy, a to je velice chytré, už ale k tomu člověk doleze sám vývojem. Když totiž byste něco nevěděli, tak si stačí představit, co bych vám na to řekla a vy to budete vědět. Vy obejdete vlastní Ego, zeptáte se vlastně jakoby vašeho Nadjá, protože ve mně je Božství, mluví ze mě nestrannost. To je vaše vlastní realita, že vlastně koukáte sami za sebe, aniž byste to věděli, jenže tam nejsou ty vaše egoistické zarážky, které ještě neumíte odbourat. Jestli vám něco vadí na druhých lidech nebo máte trošku zlosti, trošku pýchy, tak se k tomu nedopracujete. To znamená, že už víte, co bych vám odpověděla. Tehdy, když řeknete otázku, už víte odpověď. A je správná.

Minulý týden v Brně tam přišli manželé Hvězdovi, ti jsou kouzelní. Já jsem léčila, vysvětlovala jsem paní Hvězdové před mnoha měsíci, jim se hrozně ulevilo a jejich syn namaloval takový obraz v Hostýně, to je tak krásný ten obraz. Já jsem s nimi potřebovala mluvit, ale nemám jejich e-mailovou adresu a chtěla jsem se jich na něco zeptat a chtěla jsem požádat o obraz svatého Jakuba. Mimochodem, ten chlapec, který to maloval, se jmenuje také Jakub a studuje malířství v Bratislavě. Tak jsem si říkala: „Ježíš, ti Hvězdovi nejsou vůbec připojeni na Skype. Já nemám vůbec na ně kontakt, tak to nemá být.“ A najednou minulý týden v Brně se otevrou dveře do té auly a ten pan Hvězda tam stál. Já říkám: „Hvězdovi.“ A on říkal: „Jo, my jsme se tak strašně těšili, moc jsme vás chtěli vidět.“ Já říkám: „Já vás potřebuji vidět.“ Tak jsem řekla, co jsem potřebovala a on říkal: „Vy jste furt se mnou. A cokoliv se vás zeptám, tak hned to vím.“ Já říkám: „Ano, to je ono.“ Prosím vás, to je jedno, koho si představíte. Kdybyste si představili někoho, jehož názoru si vážíte, také obejdete svůj egoismus prostřednictvím nějakého nestranného člověka. On vám to všechno řekne. A děje se to automaticky. Vždyť vaše nitro je moje. A já si pamatuji, že před léty, když ke mně ještě lidi chodili v sobotu nebo na dlouhé návštěvy, byť mě viděli poprvé, tak se chovali jako doma. Řekli všechno. Oni věděli, že to nitro naše bylo spojené, že já je nepodrazím, že já je nepomluví, že to dělám všechno z nezištnosti, tam nebyly ani žádné peněžní dary, tam se všechno odehrálo.

Já mám to samé, abych vám to vysvětlila. Cokoliv se zeptám, to, co vy ještě nevíte, okamžitě nahoře je odpověď. Nahoře je všechno, nahoře je hranice poznatelnosti a věřte mi, já jsem prošla dlouhým vývojem a dělo se se mnou soustu podivuhodných věcí. I s tou fyzickou schránkou, než mě propustili. Já jsem tady zavázaná za palec u levé nohy, což vy nevidíte, jsem jako balónek, abych tu hlavu měla trošku jakoby výš. To vy nevidíte a ta hlava je absolutně inertní. Tam není vůbec nic. Já bych to řekla sprostě, ale to nechci. Jakákoliv otázka se tam položí, tak je tam hned odpověď. Takže tak to funguje.

Dotaz: V životě mám neustálý pocit, že mě někdo pozoruje, sleduje a hodnotí. Já sama se cítím nedostatečná, špatná a v očích lidí čtu, že jim nejsem sympatická. Prosím, co s tím můžu dělat?

Ivanka: Můžete s tím dělat, když máte tento pocit sama o sobě, že jste špatná, nedostatečná, nedokonalá, to není pravda. To jste se musela naučit v dětství. To vám někdo předkládal nebo se tak choval a vy jste to přijala za své, tak to není. Ale je tam pesimismus. To znamená, že první čakra se smrští, a to smrštění, které děláte vy svým hormonem, tam je naopak absolutní absence endorfinu, radosti ze života ve vašich pocitech. To od vás odstrkává druhé lidi. Člověk, který si připadá nedostatečný, se málo směje a když, tak jenom úplně malinko. A i to je výraz nedůvěry k okolí, nepřijetí. Vaše čakra to tam nepustí. Vy sami musíte změnit chování. Vždycky od nás se očekává změna. Vy nemůžete změnit svět a nutit lidi, aby se na vás usmívali, když vy sama to neděláte. Začněte dělat to, co vám chybí od druhých lidí. Radost, úsměv. To, co člověk vydává, totiž sklídí. Pozor, nejlepší je, když to děláte neustranně, když o tom nevíte, děláte to spontánně. Samozřejmě, protože když něco dělám proto, aby se mi něčeho dostalo, to už je trošku vypočítavost. Ne, dělejte to proto, že chcete druhým udělat radost. Přes srdce je to nejkratší cesta.

Víte, já jsem v dětství nikdy nebyla ani smutná. Nikdy. I kdyby se mi možná bývalo chtělo být smutná, neměla jsem důvod se radovat. Jenže já jsem věděla, že bych zarmoutila rodiče. Že by přišli a šťourali a říkali: „Proč jsi smutná? Co ti je? Co se stalo?“ Ne, já jsem zažila spoustu věcí a zůstala jsem optimistická. Ne. A když už jsem neměla důvod pro sebe, já byla na posledním místě, tak jsem to dělala pro druhé. A už jsem vysvětlovala, a věřte mi, oni mě to nechali prožít, že tady vlastně jsem nebyla k ničemu. Já jsem nebyla extrémně nadaná na nějaké věci. Já jsem se učila velmi dobře na základní škole, ale v ničem jsem extra nevynikala. Já jsem mohla dělat všechno jakoby dobře, ale nic nadprůměrně, nic extrémně dobře. Jediné, co jsem špičkově uměla, radovat se ze života. To teda jo. Vidíte, a to mě dovedlo vlastně k vám a k tomu, co jsem tady měla udělat. Tak prosím vás, važte si sebe takové, jaká jste. Je to důležité. Pak teprve přijde ten odraz z vnějšího světa, ale vy pro to musíte něco udělat. Nikdo jiný to neudělá. Jakmile budete fňukat, že se vám to nedostává, z toho se nikdy nedostanete.

Dotaz: *Od dětství mě trápí velice nepříjemné pocity po těle. Jako například sevření na hrudi, bušení srdce. Při návštěvě lidí, pobytu v nemocnici, v domově důchodců, všude, kde lidé trpí a také na hřbitově a jiných smutných místech. Je možné se těchto pocitů zbavit?*

Ivanka: Jo, vy jste náchylná zřejmě k lítostem. Je to vždycky na místech, kde je nějaký smutný dopad. To máte v nemocnicích, tam trpí lidi, v domově důchodců, to se vám zdá taky smutné. Na hřbitově, tam dotrpěli, tam ten pocit taky je.

Víte, já jsem vždycky milovala hřbitovy. Mně hřbitov přijde dodnes jako skládka starých oděvů. Těla jsou pro mě oděvy, jako když člověk na divadle svlékne svůj kostým. Přesně tak to je. A je úžasné, protože je opotřebovaný, že ho odložíme. My si jednou navlékneme zase nový. V nemocnicích jsem se zase radovala z toho, že tam bude lidem pomoheno. Tam se jdou vyléčit. Ve starých domovech jsem se radovala z toho, že ti lidé mají kam jít, když už by doma zůstali sami a nebyl by, kdo by se o ně postaral. Vidíte to? To je optimismus. Jestliže ale nesouhlasíte a vidíte tu negativní stránku, vám chybí optimismus a pak se to tlačí směrem do lítosti. To jsou zbytečnosti, prosím vás. Jakmile

člověk sevře srdeční čakru, je zle. Ale hlavně, vy tím ubližujete i svým bližním. Vy to nevíte.

Já jsem někde možná vyprávěla příběh mé spolužačky z dětství. Jaruška se jmenuje. Je hrozně fajn. Ona je hodná. Jaruška se mě loni na podzim v Teplicích na přednášce ptala: „Hele, tak mi řekni, když sedím před televizí, tak někdy moc brečím, když vidím v televizi, jak trpí někde děti v Africe, a já si tady v Teplicích nic neřeším.“ Vidíte to? Řeší lítosti a neví to. Já vám teď ukážu skutečnou tvář tohoto dění, co se děje. Ona sedí v těch Teplicích a je jako buňka, která by byla v plicích. Teplice, plíce, to je podobné. A má svůj úkol v těch plicích. To znamená, ona se narodila v plicích, aby se něco v těch plicích naučila. Přesně kolem sebe má Duše, které má potkávat. Je na místě, kde je a tam patří. A ona kouká z těch plic na televizní obrazovku, kde třeba v játrech se odehrává něco, s čím nesouhlasí. Ale pozor. Ty děti v těch játrech se narodily a trpí tam, protože jejich Nadjá vědělo, že tento život s tímto utrpením je pro ně to nejlepší. Jestli jim má být pomoheno, tak jim skutečně pomůže jiný Bůh s jinou tváří a s jiným jménem, ale jenom pokud si to zaslouží vývojově. Jejich vůlí byl tento osud. A když nesouhlasím s tím, že nechci být v plicích a chci být tam, kde nejsem, a obráceně, to už je nepřijetí Boží vůle.

A teď se dívejte. Ona je od třiceti šesti let v invalidním důchodu s astmatem, protože tady si zablokovala čakru. Je nám třiapadesát. Ta buňka v plicích tou lítostí začala pracovat minimálně na padesát procent. Možná i na méně. To znamená, že ona v těch plicích, kde má pracovat, nefunguje, jak by měla. To není všechno. Ona poškozuje ještě ty druhé lítosti. Manžel, jednou mu může dojít trpělivost: „Ta Káča už zase řve.“ A bude mít na trojce blok a může mít nějaký žlučnickový záchvat. Děti budou litovat maminku: „Maminka je nešťastná, podívej, ona brečí.“ Taký budou rvát, budou mít taky astma a doktoři si řeknou: „Hele, to je dědičné.“ Není, děti jenom dělají to, co je učí maminka. Přátelé nebo známí ji můžou odsoudit. Buď to budou mít na jedničce, nebo na pětce. To je různé, kde to prožijí. Tak vidíte, jak si roznášíme ty egoismy po tělech a jak těmi odsudky a nepřijetími to všechno zmnožujeme a házíme na lidi právě kolem nás, které nejvíce milujeme. Žádné lítosti. Radujte se i na hřbitově i v nemocnici i v domově důchodců. Radujte se zkrátka všude.

Dotaz: Prosím o radu. Snažím se v životě chovat tak, abych nikomu neublížovala. Manžel mi však vytýká, že ho trápím a kvůli mně trpí, protože se nechovám, jak by chtěl. Nemluví, jak by chtěl a pomáhám svému synovi, kterého nemá rád. Jak se mám chovat, abych mu neublížovala, když ho miluji?

Ivanka: Vy byste si samozřejmě měli sednout spolu a s láskou, bez hádky, si předložit vzájemné představy. Pak můžete přirovnat tu svou představu a trošku to usměrnit. Protože kdybyste se hádali, tak byste svému synovi ubližovali. Ale já neznám přesně, jak je veliký a ty detaily, tak vám nemůžu odpovědět konkrétně.

Tady jde o to, že někdy je zlatá střední cesta dobrá i směrem k dítěti i směrem k partnerovi, protože někdy máma příliš chrání své dítě před partnerem. Ta máma je taková kvočna, ale dítě potřebuje také mužskou energii a musí vidět i jeho chování.

Někdy taková přílišná ochrana vlastně tu rodinu rozdrobí. I to dítě by si mělo najít samozřejmě vztah k svému otci. Protože ten otec, když je od dítěte odstrčený takovými těmi ochrannými křídly, někdy ztratí i zájem o své dítě, protože ví, že na něj nemůže už vůbec jakoby působit. Tam jsou různé podmínky. Já přesně nevím, to bych s vámi musela mluvit. Bohužel víc vám k tomu zatím neřeknu.

Dotaz: *Chci se zeptat na emoci dojetí, jestli je to v pořádku, například vidím, že se někdo usmíří, tak mě to dojde.*

Ivanka: Ano, to je v pořádku. Prosím vás, tady se jedná o odporové neboli negativní emoce. Negativní emoce je negativní, protože je nesouhlasná. Dojetí je souhlasné. To si brečte, jak chcete. Víte co, já jsem si prošla docela velkým vývojem v té srdeční krajině. To ještě moje děti už byly docela veliké, já nevím tak pět, osm let, při pohádkách nekoukaly na televizi, ale na mě, jak maminka brečí. Já jsem tím byla vyhlášená. Jednou dávali nějaký sladřák v televizi a druhý den v práci mi kolegyně říká: „Včera Zbynd’a na tebe vzpomínal.“ Říkal: „Á já, to u Adamců plave tepich.“ Já řvala, ale nikdy ne jako odporem. Vždycky tak hezky dojetím, když to dobře dopadlo, to je ono. Taková úleva. To je dobré. To si klidně brečte. Když souhlasíte, tak jo.

Dotaz: *Jak opravit situaci, když emoce naskočí tak rychle, že si to ani neuvědomím a už jsem rozzlobená anebo dostanu strach?*

Ivanka: Víte, je lepší se trochu zastavit a pozorovat. Být posledním pozorovatelem, protože ten čas si musíte dát, když to ještě neumíte. Ale jde, jde si to hned uvědomit. Pan doktor Tomáš vždycky říkal, že do tří minut, když přehodnotíme tu situaci, tak je to mistrovský čin. Ano, to je pravda. Samozřejmě nejlepší je to vůbec neudělat, ale to jde těžko. Já jsem letos v létě taky ještě prošla zkouškou. Moje Nadjá bylo kouzelné. Já jsem viděla, jak mi přikládají. První zásah byl, kdy moje dcera na mě něco štekla. Já jsem se omluvila, protože sem jí přezehlila tričko někde, kde jsem neměla. A já jsem to ani nevěděla. Kdybych to věděla, neudělám to. Ale šlo to potom vyprat. Takže první záběr, ale to mi nevadilo. Já jsem věděla, že reaguje její Ego a moje ruka to měla udělat. Tam je fakt skutečně záběr. To bylo dobré. Jenže moje maminka mi přidala. U toho stolu ještě seděla moje maminka, můj muž, ten je Anděl, teď ta Lucinka. A viděla jsem to Ego společné, protože my máme společné Nadjá i společné Ego. A oči toho Ega ztmavnou, teď to tak šlehne, já jsem tak zalapala a viděla jsem Giovánka, jak se mu nelíbí, že maminka to dělá. Ten se za maminku styděl, že jí to vadilo, ale zase bojoval mezi tričkem, tričko se mu taky nelíbilo. To se tam odehrávalo.

Já si říkám: „Dobrý, to nic není.“ Jenže teď kouknu na maminku a vidím, jak Ego přichází přes maminku. A moje maminka miluje mého muže. Ale nikdy se nesmířila s tím, že on je o dvacet jedna let starší než já. A najednou koukám, co z ní padalo. A ještě to hodila na další babičku. Na tu druhou babičku Adamcovou a říká mému Járovi, tak s úsměvem: „Ty jsi tak hubený, že bábinka taky říkala, že musíš být nemocný, ty máš určitě rakovinu.“ Já na ní třeštila oči. Já jsem úplně lapala po dechu a ten můj muž je pohodář. On se tak usmíval a říkal: „Já jsem hubený, jo?“ Ona: „Jo!“ A znovu to zopakovala, to Ego se chtělo trefit. A teď pozor, první náklad byl od Lucky, druhý náklad byl od maminky, a to jsem ještě unesla, protože můj muž mě podporoval. Vidíte,

jak to tady probíhalo? Jemu to nevadilo. Jemu to bylo jedno, takže ten mě posiloval. Jenže já jsem viděla, co se snáší na tu moji maminku. Tak já jsem na začala tak třeštit oči, aby si to uvědomila, a to ještě furt bylo dobré. Já si říkám: „Dobře, abychom to zmákli.“ Říkám: „Járo, pojď, ty ses dlouho nevážil.“ A on: „No, hodně dlouho.“ Tak jsme šli a babička říkala: „Ten nemá ani sedmdesát kilo.“ Měl osmdesát čtyři. On byl v pohodě, to je normální váha, štíhlý chlap, krásný chlap. To jsme tak jako odtlačili a teď pozor.

Zazvonil zvonek, přijel můj bývalý muž, že odveze už Lucinku s klukama na letiště. A mě dorazilo dojetí. Ale to dojetí bohužel bylo předtím zatížené těmi dvěma událostmi. A můj třetí vnouček, takový ten postižený, Rafael, se přišel rozloučit se všemi a přišel k Járovi a říká mu: „Jary, dáš mi pusu?“ A Jára: „No, jasně.“ A on: „Máš mě rád?“ A Jára: „To víš, že tě mám rád, Rafíčku. Ty jsi tak správný kluk.“ A já pláč, já jsem to nemohla zastavit. A pak jsem to fakt odžila, protože mě za tři týdny štípla včela do ruky a já jsem s tím ještě dělala. Tahali jsme na Mnichově kameny a cihly a druhý den jsem měla ruku jako boxerku. A navíc ta včela byla infikovaná, tam jsem si odžila nějaký dopad. Ale dobré. Vidíte to, když je tam někde rezerva, tak vám to někde ujede. To je v pořádku. A naše Petruška říkala: „Mami, já jsem šťastná, ty jsi ještě člověk!“ - „Bodejď bych nebyla, víš, jak bych se tady nudila. Ty bláho.“ To nic není, jen si to hezky odžijte i tu boxerku.

A to ještě pozor, jela jsem do Loun k nějaké doktorce na polikliniku, protože jsem nevěděla, kam mám jet a říkám: „Prosím vás, podívejte se mi na to.“ A ona: „Ježíš.“ - „A to já jsem s tím ještě tahala cihly,“ a doktorka mi zaťukala na mou hlavu: „Jste normální?“ Říkám: „No, nejsem.“ Jó, super, ta to udělala bezvadně. Nebojte se, už když jste rozzlobená nebo dostanete strach, zastavte to. Omluvte se. Uvědomte si to. Čím dřív to zastavíte, zlikvidujete a znehodnotíte ty pocity a obrátíte to i v legraci, tím líp. My tady máme danou legraci, vtipy a všechno pro tu mizérii. Tady je to peklo.

Nedávno mi psal jeden pán. Já jsem mu ještě bohužel nestihla odpovědět. Napsal mi, že se strašně bojí, že půjde do pekla a má deprese. Já mu odepíšu, samozřejmě, protože to je tedy fakt peklo. On si vůbec neuvědomuje, v jaké iluzi žije. To peklo je totiž tady. Tady je ten očištec. Nahoře je krásně. A on si z toho pekla ještě to peklo udělá horší. To je pak k nepřežití, ten život. A ještě pak bude mít bolesti, protože když se uzavře jednička, to vás bolí celé tělo, hlavně nohy.

Dotaz: Prosím o objasnění, jestli bude pátá dimenze existovat vedle třetí tady nebo jestli to bude někde jinde a jestli kdo neprojde teď, tak bude mít šanci později.

Ivanka: Ano, to už jsem ale vysvětlila. Teď je to tady paralelně, za nějakých dvacet, třicet, čtyřicet let se to jakoby rozjede, že už tady zůstane jenom pátá dimenze. Ale pozor, všechny dimenze jsou na sebe naskládané. Realita je jiná, ale to vám ukáže vaše Božství samo. Do toho já se nemotám. Já vás převádím jenom přes třetí oko. Přes tu šestou čakru a On si vás pak převezme.

Já mám ráda otázky typu, jak být lepší, co dělat. Co bude, to jsou všechno imaginace. To se dozvíte, až tam budete. Vy máte žít tady a teď a být nejlepší tady a teď, protože to

je pro vás nejdůležitější. Jestliže ještě neumíte trpělivost, tak se ještě hrabete do nějakých budoucností, to je zbytečné. Vy máte vyřešit věci tady, a hlavně mít trpělivost, tak řešte.

Dotaz: Co matička Země. Jak to s planetou vypadá? Co tání ledovců, vymírání korálů, co nás čeká? Děkuji Gábina.

Ivanka: Gábinko, matka Země se takhle krásně otřese, protože teď povýšila, takže vibrační fáze se ohromně zvedla. Proto jsou ty katastrofy a všechno. A pozor, vibrace, která je podobná a má tady být to člověčenství, tady zůstává netknutá a ti, co mají odejít, odejdou. Je to vlastně jenom žití tady v krocích, všechno, co vaše oči vidí, je matka Země. I vaše těla jsou matka Země. Je to: „Prach jsi a v prach se obrátíš.“ Protože tělo, když dáte do Země, se rozpadne na prvky, které se přemění v rostliny, pak je králík nebo zajíc sní a pak zase vy sníte králíka nebo jiné zvíře. To se přeměňuje tady, a to tu skutečně zůstává. A už pan doktor Tomáš říkal, že když v Africe krokodýl žere chlapa, tak Bůh žere Boha. Ano, je to pravda. A pamatujte si, když toho chlapa sežere, tak ten chlap má svůj bod B. Když třeba jdete na lov a ulovíte své zvíře, to zvíře má svůj bod B, jinak byste ho nikdy nedohonili. Tak domýšliví nemůžete být. To skutečně není pravda.

Všechno má své souvislosti a návaznosti a všechno se pouze přelévá. A týká se to Akáši. Vy si vybíráte skutečně svůj díl puzzle v obrovském osudu planety, a i vy jste tou planetou, vy jste Bůh, který si přišel navléknout tělo planety. Planeta skutečně je živá bytost. Ano. A je geniální, a dokonce už teď hodně s lidmi komunikuje. Já ji také cítím. Nedávno mi dala pěkně na frak, ale s úsměvem, protože se mi nechtělo běžet. Já třídím odpad a nechtělo se mi s ním jednou běžet, protože jsem hodně pospíchala, tak jsem pytlík s igelitem hodila do normálního odpadu. Já jsem se narovnala a teď jsem cítila, jako když se na vás něco sedne. Říkám: „Tak ne, promiň.“ Sáhla jsem do toho košíku a běžela jsem s odpadem. Ona vám to řekne. Dřív to nebylo, dřív jste neměli žádné pocity, když jste nechali o minutu téct vodu, nevadilo vám to. Dneska už to cítíte, že už vás to zatěžuje, protože jste k ní blíž. Ty vibrace, které máte, jsou vyšší a ona vyšší, už spolu komunikují. A věřte mi, že to tak je.

Já jsem možná někde vyprávěla, jak se mnou mluví moje auta. To je neuvěřitelné, fakt. To jsou takové neuvěřitelné věci, kdy já vím, co tomu autu je, co se stane, že najednou přestane fungovat, i když všechno běží. Moje auto mi to zkrátka sdělí. Ale taky mi sdělí, že to třeba dobře dopadne. Já mám desítky historek s auty. To bylo neuvěřitelné, co se dělo a všechno bylo zajímavé a krásné. A já jsem si vždycky myslela, že jsem cítila elektřinu, a to nebyla elektřina. Moje první auto, které ke mně mluvilo, když jsem k němu přišla, že bylo mrtvé. To byl starý bavorák a skutečně byla vybitá baterka. Já jsem přišla k autu a říkám si: „To je divné, to auto je mrtvé.“ A když jsem si sedla, já jsem ho nenastartovala. Já jsem zjistila, že jsem měla rozsvícené takové to světylko malinké. Ono se to vybil. Za pár let jsem tohle auto neměla. Uplynula nějaká doba. Měla jsem další od Francouzů, pak mi přišlo další, to mám teď od Italů Clio, to je super autíčko. A stalo se mi to samé. Ráno běžím do práce a pospíchala jsem, šla jsem pozdě, tak jsem se rozhodla, že pojedou autem. Přijdu k autu a zase pocít mrtvolu. Já říkám: „Ty jo, já to nestihnu, za deset minut mám být na poliklinice.“ Teď jsem zmáčkla to

otvírání, protože u toho auta už nemám mechanické, ale už mám elektronické. A otevřelo se a říkám: „To je blbost, vidíš to, jsem blbá něco si namlouvám. Cítím mrtvolu a ono existuje. No jo, jenže to jsem si právě myslela, že to byla ta elektrika. Ne, já jsem to auto zkrátka nevyvezla z garáže. Zasekla se mi ruční brda, auto se vždycky nadzvedlo, couvám z garáže a zase si sedlo. Nic.

Fakt mi dalo najevo, že nejede. To nebylo elektrikou, elektrika tam fungovala. To bylo jenom tím, že mi řeklo, že je nepojízdné. To bylo neuvěřitelné, a to se vám bude dít, až budete skutečně v linii matky Země neboli spokojeností se tam dostanete. Já jsem vám ukazovala, že matka Země vás přijme jediné tehdy, když budete optimističtí. Jestli přijmete všechno, co se děje. Protože ona je i vaše tělo. A jestliže vaše tělo je matka Země a vy se umíte radovat i v mizérii vašich osudů a jde to, věřte mi, já jsem zářným příkladem, tehdy se spojí vaše Božství, zlikviduje se egoismus. Protože nejde z toho středního Já, z toho egoismu jít nahoru k Otci. Ne, vy musíte klesnout do hmoty a tady najít egoismus v každé chvíli vašeho života, byť je to dobré. To znamená, vidět dobré i nemocnice. Vidět dobré i hřbitovy. Vidět dobré úplně všechno a teprve pak vás to vyhoupne nahoru k Otci. Pak si vzpomenete. To je důležitý postup. Jiný neexistuje.

Dotaz: Několikrát ve svém životě jsem dospěla do fáze, kdy jsem přemýšlela o tom, jaké stopy nechám pro své příští životy. Poprvé to bylo ještě na základní škole. Co to znamená? Zároveň jsem několikrát zažila déjà vu. Už dávno jsem pochopila, že nic není náhoda. Teď jsem přišla o práci a sype se vše jako domek z karet. Bude zlepšení?

Ivanka: Vydržte Jitko, sama jste si zvolila tuto situaci i to sypání domečku z karet, abyste ustála jakoukoliv situaci. Jestliže ji budete vidět jako špatnou, neprojdete. I tuto situaci máme navolenou, abychom přijali cokoli. A věřte, někdy bylo období i v mém životě a bylo jich hodně, kdy se podělalo úplně všechno, co se mohlo podělat, ale já jsem se nikdy nevzdala. Já jsem nikdy nepřišla o náladu, ba naopak. Tady se dá nabrat z lásky ke druhým. Když víte, že se v té situaci pohybuje více lidí a vy je milujete, stačí jenom to, že je budete podporovat, aby neklesli na mysl, abyste jim udržovala jakoby tu situaci zlepšenou a ukazovala ty lepší fáze, tady už pracujete i pro jejich prohlídnutí. To už je ohromná práce. Veliká.

Ty vzpomínky, to déjà vu, prosím vás, je náběr toho, co máte vidět. To má teď poslední dobou hodně lidí, protože vaše Nadjá se občas objeví, abyste si uvědomili, že jste si všechen program nabrali. Dítě, když se narodí, zná celý program, přesně takový, jak pak vidíte ten film, kdy odcházíte na druhou stranu. Když umíráte, odkládáte tělo. To znamená, že vy, když si vzpomenete na tu část programu, tak víte, že se to má stát. To není, že jste to viděla v budoucnosti nebo někde v minulosti. Je to minulost budoucnosti. Při narození víte, že to tam je. To je déjà vu. Nedávno jsem byla u mého bratrance a on říká: „Ty, já jsem to zažil a představ si, v pojišťovně, když jsme uzavírali smlouvu, najednou jsme vstali, podávali jsme si ruce a já jsem si uvědomil, že i tohle jsem viděl.“ Jsou okamžiky, kdy náhle víte: „Vždyť já už jsem to viděl.“ Ano, jsou.

Mě kontaktovali manželé, kterým se zabil syn na motorce loni v červenci. Ti dva jsou super, a právě přišli ještě dřív, než jsme se setkali na přednáškách. Mysleli si o sobě, že

v životě nežili duchovně. Oni byli duchovní, akorát o tom nevěděli. Neexistuje totiž neduchovní život. Uvědomte si, že vaše Nadjá je všechno program. To znamená, že i člověk, který ještě nežije jakoby duchovností, on žije. A odkládá. On jede po své cestě zvolené. Všechno tady je duchovní, i když ten člověk o tom ještě neví. To je jenom nevědomost, hluboké potopení se do hmoty, kdy ten člověk ještě nezná skutečnou realitu. Ale to nevadí. On tam jednou dospěje. A tito lidé přišli s tím, že vlastně prožili tři věci, se kterými si nevěděli rady. Za prvé ten chlapec čtrnáct dnů předtím, než se zabil na té motorce, griloval se svým kamarádem Pepou. Mimochodem na Pepovo motorce se zabil. Ale hlavně kluci milovali muziku, tak grilovali a stahovali si muziku a on říká tomu Pepovi: „Hele, až budu mít pohřeb, tak tohle mi tam zahraj.“ A když se to stalo na té motorce, Pepa volal rodičům a říkal jim: „Já mám tady pro vás muziku, kterou chce Robert na svém pohřbu,“ to bylo první. Za druhé, když se naposledy viděli, loučili se v předsíni u těch rodičů, tak najednou se stalo něco podivného. Náhle tam prošly takové zvláštní dva stíny. Viděli to všichni zúčastnění. Oni věděli, že je něco naposledy. A třetí bylo, když byli v márnici u mrtvého Roberta a odklápěli víko rakve, ten otec si uvědomil, že vlastně třikrát během minulého roku tohle už viděl. Že vlastně věděl, že jejich kluk zemře. Ano. Tady je vidět už hluboká duchovnost těch lidí, kteří jsou připravováni na to, že to mají v plánu. Oni to měli s tím chlapcem domluvené, protože to jim otevřelo, ta brána něčeho nečekaného otevře všechno, o čem ani nevěděli a spalo to dlouhou dobu, to tak zkrátka je. Ale pozor, vy to musíte přijmout. Vy máte domluveno s tím synem, že vás opustí v tom a tom roce života, a s tou dcerou, že to a to se stane. Tak jako já jsem měla domluveno s tatínkem, že když mi bude třiatřicet, odejde. To bylo přesně načasováno na to, abych se probudila. Vůbec o nic nejde. Je zapotřebí děkovat tomu člověku, že vás to nechal prožít, což je někdy hodně těžké si uvědomit. Někdy se litujete. Někteří lidé neumí odpustit tomu člověku, že odešel. To je nesmyslné. Vy ho nemůžete mít na vodítku celý život. To nejde. Je to jeho svobodné rozhodnutí. Protože jeho skutečná realita je Božství, které si to naplánovalo. Takže dějá vu je jenom to, co jste viděla na začátku svého života ve filmu tohoto života.

Dotaz: Kvantová fyzika zasahuje do běžného života. Děkuji.

Ivanka: Ano. Já vám také děkuji. Ano, jestli jste četli úžasnou knížku, ale autor je strašný sprosták, ale je úžasný, Černé tajemství Karla IV. napsal Petr Pospíšil a on si dává přezdívku Lev Tygr. Ta knížka je strašně krásná a rozdělila duchovní scénu České republiky na dva tábory. Na ty, kteří nad ní ještě ohrnovali nos, jak může být duchovní člověk sprostý? Ne, může. Vzpomeňte si, je tady geniální pohádka. Všechny pohádky jsou geniální, vzpomeňte si na Hrátky s čertem. Jak ten Scholastikus vůbec nebyl duchovní. Nenenene, to přesně je tam dokonale ztvárněné. Ten odsudek: „Já, který jsem se celý život postil, ona patří do pekla“, bez odpuštění. Vidíte to, jak úžasné jsou ty informace. Nebo Anděl Páně, všechno tam je pravda. Všechno. Já se vždycky náramně bavím. Strašně se na ty pohádky těším.

Já jsem ještě chtěla doříct s tou kvantovou fyzikou, že on tam píše právě krásné poznatky. Nějaký jeho známý právě studuje kvantovou fyziku a on tam všechno popisuje právě tak běžně, krásně lidsky, ale my jsme se tak smáli, až mi tekly slzy. Na zahradě jsme to četli nahlas. Já to četla nahlas skupině lidí, až jedna paní, za naším

barákem je panelák, až zavřela okno, že jsme ji rozčilovali. Já říkám: „Ježíš, promiňte, to jsme nechtěli“, ale ta knížka byla kouzelná. Jestli máte šanci ji někde koupit, nevím, jestli ještě někde bude. To už je hrozně dávno. My jsme měli s mým mužem dvě. Jednu si odvezl do Ameriky. Jednu jsem měla tady, ale já nevím, komu jsem ji půjčila. Lev Tygr to napsal. Jmenuje se svým běžným jménem Petr Pospíšil a starší ročníky budou vědět, když padla totalita, tak se tady objevila taková zvláštní kapela, měla strašně drsné texty. Měli tam nějakou nasmlouvanou zpěvačku, zpívala text jako: „Dělej mi to jako stroj.“ To bylo hodně, hodně kontroverzní, když to vyšlo ven. A on byl v té kapele právě. On byl takový extrémní, ale pozor, byl student pana doktora Tomáše. On tam všechno popisuje, jak se dostal dvakrát na psychiatrickou léčebnu, jak se zbláznil. A popisuje tam skutečné události, to už víte, když jste v určité fázi duchovnosti, že jsou pravda. On si šel vsadit. Měl čísla. Na poštu si šel vsadit a najednou ho tam to Božství nepustilo. On zkrátka neměl. Tak chtěl obejít to Božství a ukecal nějakou starou babičku, aby vsadila ta jeho čísla. Vsadila je, ale nevšiml si, že to jedno číslo napsala někam jinač. A druhý den zjistil, že vyhrál strašné peníze, protože si myslel, že ta čísla vyhrála, jenže pak zjistil, že to jedno číslo je jinde, takže výhra byla dvacet korun a on se z toho zkrátka zbláznil. Tak vidíte, když to nemá být, tak to neobejdete. Toho Boha neočuráte. A on to tam vysvětluje nádherným způsobem, ta knížka je neuvěřitelná. Fakt budete čurat smíchy.

Dotaz: Terapeutka mi nabídla stáhnout Ego s odůvodněním, že žádné nemám, že ho mám úplně rozpuštěné. Neuváženě jsem souhlasila a nyní mám pochybnost. Zdůvodnila mi to tak, že bez něj je nežitelno. Můžete poradit, skutečně hmatatelně cítím, že od té doby mám stažené něco uvnitř.

Ivanka: Prosím vás, tady nemůže žít nikdo bez Ega. To nejde. I lidé, kteří jsou osvícení, tak si musí něco nechat ze svého egoismu. To znamená, prosazování nějaké své vůle. Já si tady nechám krásný jemný rozměr v tom, jaký jsem sprosták. Třeba Míla Tomášová se vztekala, to je o ní známé. Nebo třeba pan Drtikol kouřil. To je jedno, někdo bude na sladké. Můj táta chodil po špičkách na sladké a nám vrzala podlaha. To byla sranda. A tady fakt dochází k něčemu, co si to Nadjá ponechá, a i skutečně osvícený člověk to má, protože kdyby to odložil, tak by okamžitě umřel. Už by tady nic neřešil. Vy jste se sem přišli učit. To bude až v pozdějších dobách. Ale to zase budete mít už jemnohmotnější těla. Tady budou jiné podmínky.

Prosím vás, když vám někdo řekne, že nemáte Ego, tak to není pravda. Tady ještě něco musíte odmítat. Nevím, co tam bylo, ale určitě tam byl nějaký zásah, který jste si nechala udělat. Důvěřujte svému NadJá, když vám někdo bude tvrdit: „Teď máte to a to.“ Když budete čistí a sami nebudete druhým škodit a něco jim vytvářet, to Nadjá vás ochrání. Najednou ucítíte takový pocit: „Ne, nenechávej si to dělat.“ Jakýkoliv umělý zásah je tíha. Pozor, tady se trošku od toho oprostíte, když vám to nebude vadit, protože jste si šli pro dobrou zkušenost, že už to příště nikdy nedopustíte. To je strašně důležité, prosím vás. Takže zase si to otočit v optimismus. Dobře, přijala jsem to, nechala jsem si to udělat. Jestli jste za to zaplatila nějaké peníze, nevím, tam mohly být různé jiné

egoismy té terapeutky, ale to už musíte vědět vy. Rozhodně nevěřte tomu, že tu někdo nemá egoismus.

Mně tenkrát Andělé vysvětlovali, když jsme se na to ptali, že těsně před smrtí se to rozpustí. Velice krátce pak člověk prohlídne. To přijde těsně před odložením těla.

Dotaz: *Prosím, jak je možné se zbavit stresu, shonu, pocitu, že vůbec nic nestíhám a připadám si jako štvanec, a přitom toužím po vnitřním klidu a vyrovnanosti?*

Ivanka: Existují takové mýty, třeba budou Vánoce, já musím vyčistit koberec, já musím umýt okna, já musím vyprat záclony, já musím napéct. A teď ta žena nervuje celou rodinu, lítá jak zběsilá a všichni ji štvou, protože jí užírají cukroví, které po nocích ušušnila. Já si pamatuji, nikdy jsem nebyla takový extrém. Já mám ráda pořádek, ale nejsem fanatik. Díky mojí mamince, protože moje maminka je schopná během čtrnácti dnů umýt okna znovu a vyprat záclony. Já jsem to neodsuzovala, já jsem věděla, že ona je tak naučená. Ona neumí sedět a od té doby, co umřel tatínek, tím zaháněla vlastně stesk. Ten smutek po tom tatínkovi. Brala jsem to jako takovou její hybnou sílu. Nicméně, když jsem se potom vdala, musela jsem dělat. Když jsem byla malinká, tak můj táta byl se mnou pořád sám v tom smyslu, že maminka všechno měla doma pěkně udělané, ale starala se o dvě domácnosti. Babička byla na vozíku, máma prala, žehlila, vařila. My jsme chodili jako se škatulky, ale já jsem neměla maminku. Táta se mnou chodil na hory a na procházky a do hospody. Všichni strejdové v hospodě byli moji strejdové. Já jsem měla plné kapsy bonbónů a žvýkaček. A když jsme přišli, tak mi natočili malého prcka piva. To bylo moje.

Mimochodem, když si na to vzpomínám, já jsem musela strašně smrdět, tam se kouřilo. Ale zkrátka to tak bylo. Táta šel na procházku, stavil se na jedno. Já jsem byla vzadu, tam jsem si hrála s kočkami v těch kuchyních v hospodách, ale byli jsme furt bez maminky. Ale já jsem si řekla, že jednou to nebudu dělat jako maminka, jenže jsem musela něco popustit. Moje okno do obýváku je vidět, jak se jde do baráku kolem schodů, a ta moje maminka, když jsem se vdala, tak najednou vidím, jak to Ego kouká a říká: „Máš špinavé okno.“ A já říkám: „Hele, mami, mně se líbí. A stejně ho za mě nikdo neumyje a já teď půjdu ven s dětmi.“ Takže nenechat se strhnout. To je dogma.

V práci jsem měla úžasnou kolegyni. Já už jsem ji několikrát připomínala. Jednou přišla do práce a řekla úžasnou historku: „Doma mě nasrali. Furt říkali, co ještě nemáme a co máme.“ A tak jsem si řekla: „Počkejte, já vás dostanu.“ A když byli všichni pryč, tak jsem si rozlila za kobercem na zem trošku Diavy /leštěnka/, aby to vonělo, lehla jsem si na otoman, četla jsem si knížku, a když přišli domů, tak řekli: „Tady to voní a jak se to blýská.“ Ti blbci ani nepoznali, že jsem na to nešáhla.“ Klidně to ošulte, vždyť celý rok uklízíte, ale zase abyste někde neříkali: „Hele, Adamcová říkála: „Neuklízejte,“ tak to není, nenene. Když nestihnete umýt okna, tak je neumyjete. Umyjete je po Vánocích.

Já si pamatuji, jak ta moje maminka vždycky na Štědrý den usnula. Nezažila ani deset hodin večer. To je zbytečné. A teď je takové napětí. Ne, udělejte to, co můžete. Vy nemůžete být dokonalá matka, uklízečka, pracovnice. To se týká i mužských rolí. To

neznamená, že mluvím jen o ženách, také máte samozřejmě své věci. Ne. Dělejte to, na co je čas a dělejte to rádi. To je strašně důležité. Takže nemít výčitky. Teď se budu věnovat dítěti, neumyju okno. Až to dítě půjde někam jinam, třeba s otcem nebo pojedete na kolo, až si bude hrát, tak ho umyju. Když nebudu mít něco důležitějšího na práci, tak ho umyju. Určete si priority. Pokud máte vnitřní dogma, jste totiž pod bičem vašeho Ega, které vás honí jako na malém dvorku, a vy ho posloucháte, protože je zvykem, že to musí být. Tak to není. To nemusí být. Klidně si tam nalijte Diavu někdy.

Dotaz: *Ráda bych se zeptala, jaký máte názor na homeopatii. Může pomoci při léčbě strachů?*

Ano.

Komplexů méněcennosti, nízkého sebevědomí a neúměrného strachu?

Ivanka: Ano, také může pomoci. Homeopatie je skutečně úžasná. Všechno tady na zemi, všechny byliny, které tu jsou, to mi ukazovali Andělé, jsou pomocí na všechny nemoci, které tady máte. Na úplně všechny. A homeopatie se samozřejmě z toho dělají, ale musíte najít dobrého homeopata. Takového, který to dělá jako koníčka. Ale pozor, byla by to jenom berlička, kdybyste nezměnili chování. Vy pro to musíte něco udělat. Vy jste se sem narodila proto, abyste ten strach sama odbourala. Strach je iluze. To je virtualita. Strach neexistuje. Strach je blok egoismu. Už víte, že jediná přítomnost je spokojenost, kdy vaše hormony endorfiny v těle pracují a otevírají čakerní systém. Všechno ostatní je egoismus. Takže strach je nespokojenost. To už není spokojenost. To je egoismus, a ještě je v budoucnosti. Strach není v přítomnosti, jak si myslíte: „Teď se bojím.“ Ano, já se bojím, ale co bude. Teď se ještě nic neděje. Pokud podlehnете tomu náporu Ega a budete ho poslouchat, ten strach přijde. Zeptejte se do sebe: „Kdo je ten, kdo se bojí?“ Ta Átmavičára (sebezkoumání, sebedotazování) je dokonalá záležitost. Pozorujte ten strach a zjistíte, že není, čeho se bát. Ono to odpadne. To je zbytečné.

Dotaz: *Jak člověk přijde na to, že je správný okamžik na to, odejít z manželství?*

Ivanka: Musíte pro to manželství a pro toho člověka, aby se změnil, když vyvádí nějaké věci, udělat všechno. To znamená, pracovat proto, aby se to změnilo, vyjít vstříc v určitých fázích, a pokud to pořád nefunguje, pomáhat tomu člověku. Já sama jsem kvůli vám prošla obrovskými zkouškami a nemyslela jsem si, že můj partner je špatný. Nevadilo mi to, protože se učil a já také. Nezlobila jsem se. Nefňukala jsem, že mám takový osud. Nenenáviděla jsem, nekritizovala jsem. Jenom jsem se snažila vždycky zachovat se trochu jinak, co když to zabere. To byly zkoušky pro mě, takové špeky. „Tak zkusím teď tohle. Aha, nezabralo. Tak zkusím tohle. Nezabralo.“ Já jsem vyzkoušela celou škálu věcí, protože jsem věděla, a teď dobře poslouchajte, že nemůžu opustit bojiště, aniž bych měla čisté svědomí. Já jsem pro tu nápravu udělala úplně všechno. Jedině tak, prosím vás, můžete být dále šťastní. Já jsem toho raději udělala na sto dvacet procent, abych měla fakt jistotu, a protože jsem to přepískla, moje Nadjá to vědělo, a už jsem byla tak zatížená psychicky, protože jsem fakt byla šťastná. Bylo po

scéně. Já byla šťastná, že je po scéně. To už je pak extrémní optimismus. Tím ale chráníte všechny ostatní. Hlavně děti, ty vidí šťastnou maminku. Kdyby ji viděly zdrcenou, tak už budou na někoho házet nějaké viny. Chránila jsem rodiče jedny, druhé, to všechno fungovalo, já jsem se ani nezlobila, skutečně. Já jsem věděla, že ten druhý vedle mě dělá, co umí, a že to neumí. Že to dělá jeho Ego, slyšíte? Tehdy je to čisté. Tehdy je to úplně čisté.

Já jsem už byla tak zatížená, že v noci jsem se strašně potila. A tehdy jsem se musela rozhodnout, protože jednou v noci, když to trvalo asi rok, jsem se vzbudila, plavala jsem v posteli. Fakt jsem se musela osprchovat, převlíknout postel, znovu si lehnout. Do rána dobré, ale ráno jsem byla vyčerpanější, než když jsem si šla lehnout. A jednou v noci mi přišel ten stav pocení a já říkám: „Ježíši, zase, to je hrozné.“ Tak se deru z té postele a jak jsem se ohnula, tak se mi otevřela srdeční čakra, a to Božství mi řeklo: „Dítě moje, budeš se muset rozvést nebo zemřeš.“ Já jsem třesla oči do té tmy, ne proto, že jsem slyšela ten hlas, ten jsem slýchávala často, ale že mě to nenapadlo. Jenom ten program se přihlásil. Už když jsme se narodili, tak bylo jasné, že touto zkouškou projdu, že se vezmeme, že se rozvedeme. To všechno tam bylo naplánované.

Vidíte, když neuděláte odmítavé emoce a máte fakt na sto procent čisté svědomí, ale fakt čisté, nepodléhejte takovému skrytému egoismu: „Teď jsem už udělala pro něj všechno a on nezabral.“ Nenene. Raději více než méně. Ještě jsem nepožádala o rozvod a já jsem si chodila zvykat na soud, na tu budovu. Já jsem se jí bála tak trošičku. Já jsem si říkala: „Vždyť já tam budu stát jak odsouzenec, jako že jsem něco vyvedla, ale já jsem nic nevyvedla. Oni nás budou soudit a musím tam říct, co dělal a já to nechci, protože on je otcem mých dětí a já ho miluji. Já jsem ráda, že jsem se s ním setkala, protože díky němu mám dvě děti, ale já tam musím jít, jinak by mě nerozvedli.“ Jednou, když mi bylo hůř, tak jsem si sedla na plot, tam jsem se vybrečela, pak ta úleva přišla. Za tři měsíce jsem si sedla na schod. Za další tři měsíce jsem se opřela o bránu toho soudu v Teplicích, až jednoho dne jsem otevřela dveře a prošla jsem tam skutečně. Nicméně stejně jsem to ještě jednou zastavila, aby mu došlo, že to udělám. Že už jsem v takovém stavu, že to udělám, ale stejně to nemělo smysl. A vidíte to, pak mě to Nadjá znovu zachránilo toho 17. listopadu, abych znovu nepodlehla, vidíte to, jak to bylo úžasné.

Vás to pak chrání, abyste nevběhli zpátky do něčeho, co by zase bylo komplikující. Můj jediný důvod, který jsem uvedla: „Já tě miluji, ale chci, aby tě i naše děti milovali, a kdybys zůstal s námi, tak by to nedokázaly. Z toho důvodu, jediného, optimistického, láskyplného, teď budu muset udělat to, že se rozejdeme.“ Nikdy jsem nemluvila špatně o otci. Nikdy jsem neudělala nic, protože bych se potrestala a zablokovala. Prosím vás, když neuděláte všechno, totiž když odejdete ze vztahu a máte někde rezervu, věřte mi, že v následujícím vztahu budete opravovat tu první fázi toho manželství. Většinou se dokonce děje i to, že opravujete otce, což v mém případě nebylo. Já jsem měla někoho jiného negativního v té době v dětství, a taky mi to nevadilo, mému tatínkovi taky ne. To byl vztah mé maminky s jejím tatínkem. To bylo v přízemí v tom bytě, kde dneska žiju, to bylo zvláštní. Ale taky můj tatínek nezasahoval, tomu to bylo jedno, protože maminka se se svým tatínkem v kuse dohadovali o něčem, taky proto maminka si

vlastně odžívala ty své nemoci a operace. Táta by zasáhl jedině tehdy, kdyby nám někdo fyzicky ubližoval, ale k tomu nedošlo. Narodila jsem se k takovému otci proto, abych viděla ten náběr, co už jsem si přinesla. Všechno je jenom pokračování. Jenom jste se naučili to, co máte, abyste to odkládali.

Dotaz: Byl jsem více než dvacet let svědkem Jehovovým, tak jsou pro mě všechny tyto věci nové. Objevil jsem, že mám schopnost práce s kyvadlem. Od vás slyším, že to je jen berlička. Podle čeho poznám, že jdu dobře? Vnímám, že se kolem mě věci dějí, ale nechci objevovat slepé uličky.

Ivanka: Nebojte se ničeho, prosím vás. Náběr zkušeností je dobrý i to, že jste byl dvacet let svědkem Jehovovým, bylo pro vás jistě dobré, protože každá taková organizace, kde vám někdo diriguje: „Tohle musíte, to nemusíte, to je dobré, to není dobré,“ je už vlastně diktátem. A veškeré organizace jsou diktátem, proto teď budou končit všechny tyto skupiny. A vy jste akorát měl nabrat tu pozici, kdy nemáte mít vlastní rozhodovací schopnost, kdy vás někdo nutí dělat věci, se kterými byste nesouhlasil.

Já sama si pamatuji, u nás jedna paní, která celá léta stála vždycky u polikliniky a já každý den pětkrát chodím na polikliniku a zpátky, tak říkala: „Kam vy vlastně tady chodíte? Já vás tady pořád vidím.“ A já jí říkám, byla to svědkyně Jehovova: „Já sem běhám pro otisky.“ A ona: „Jé, já mám neteř, taky má laboratoř.“ Tak jsme si povídaly a za pár let zase mi říká: „Já vás tady vidím tolik let a nikdy mě nenapadlo vás zastavit. Chcete si to přečíst? Chcete si to poslechnout?“ Já říkám: „Nezlobte se, já má svou víru.“ Ona: „To by mě teda zajímalo.“ A já říkám: „Ona je jednoduchá, víte, já poslouchám své svědomí, a to, co nechci, aby mi dělali druzí, to nedělám jim.“ A ona tak koukala a říkala: „Aha, tak jo.“ Nenutila mě do ničeho. Úplně to pustila.

Není zapotřebí tyto skupiny ani nikoho v těchto skupinách odsuzovat. Oni si potřebují nabrat to pochopení, že tam skončí a sami své rozhodnutí mají. Prosím vás, dál se budete vyvíjet a přijde to samo. Třeba i to kyvadélko, které máte, vám bude dávat odpovědi, je sice berličkou, ale ta berlička je přes vaše Nadjá. Za čas, až budete mít nabráno, to odložíte sám a budete se věnovat něčemu jinému. Ono to přijde samo. Nemusíte se bát, tady nemůžete skočit z jedné fáze a přeskočit tři schody, to nejde, musíte se učit postupně, to je důležité. Můžete třeba v rychlosti nabrat zkušenosti jiné.

Nemyslete si, že když jste měli zasvěcení Reiki, že to bylo špatně. Ne, to je pro vás dobrá zkušenost. Znáám lidi v Ústí, kteří byli na zasvěcení do Reiki, a žena, která to zasvěcovala, ještě dělala černou magii. Pozor, strašně ty lidi zostudila na společném velkém sezení, oni z toho byli dva roky zablokovaní oba dva, a teprve když začali chodit na přednášky loňského roku v červnu do Ústí, tak jim došlo, že to vlastně bylo dobře, že se jim to stalo, protože jinak by v nevědomosti dělali bílou magii. Tak to bylo dobře. Ale když byli u mě na sezení na auře, tak jsme ještě odhalili vztahovou situaci. To znamená, že i tu situaci považovali za špatnou. Ale i ta situace, kdy jim vynadala, proběhlo to, byla dobrá. Všechno je pro vás dobré. Vy to jenom v tu chvíli nevidíte.

Tak si klidně mávejte tím kyvadélkem, když víte, že to je ono a že vám to dává své odpovědi. Možná byste mohl mávat kyvadélkem zatím jenom pro sebe. Nadjá je

geniální věc. Já jsem přišla v tomto stavu sem a kdysi dávno v minulých životech jsem musela dělat samozřejmě všechny tyto věci s náběrem zkušeností a vůbec jsem nevěděla, že vlastně umím dělat Tarot. A jednoho dne se mi to objevilo. To bylo náhodné a neuvěřitelné, co se dělo. Já jsem řekla: „Ne, já už nikdy nebudu dělat Tarot.“ Ale samo Nadjá mě dovedlo k Tarotu, když mi chtělo říct o mně, že jsem splnila podmínky Karmajógy. Já jsem byla vyčerpaná a apatická, aniž bych to věděla, jenom jsem pracovala. A to Nadjá mi to chtělo sdělit, že teď je konec zkoušky. A pak mi přišla informace, že jednou za rok si smím udělat Tarot na svůj vývoj, do jakého postupu jsem dolezla, protože na to mám právo. A naposledy bylo všechno v pořádku. Bylo to úžasné. Letos jsem si ho nedělala. Dělal jsem si ho loni a museli jsme s mým mužem smát, protože tam bylo všechno úžasně vidět, jak jsem připravená, že vidím přechod na druhou stranu, že si to nepřivlastňuji, že skutečně tam jsou absolutně všechny podmínky splněné.

Jediné obavy jsem měla z úspěchu, a to bylo pár vteřin. Všechno to tam bylo. Pozor z úspěchu. Taková ta obava: „Ježíši, když mě pustíte na veřejnost, co se bude dít.“ Ale i to jsem ohraničila krásně. Já jsem si dala podmínky. Já jsem si říkala: „Nenene, z úspěchu nemusím mít obavy, protože to není moje a ty mě ochráníš.“ Skutečně se to děje. Je to úžasné. Mě nikdo na ulici nestaví, neusurpuje mě, neobtěžuje mě, nevyhrožuje mi nikdo, dějí se opravdu neuvěřitelně krásné věci. Jediný nápor je, když večer otevřu počítač. Ale s tím si umím poradit. Fakt ta ochrana je úžasná, děje se sama. Taky jsem si řekla, že kdyby přišel někdo z novin, což dodržuji, a ještě se to nestalo, tak to nemá přijít, že se omluvím a řeknu: „Nezlobte se, já do novin nebudu dávat žádné informace, protože je velká šance, že by to třeba někdo překroutil, což by si mohli zase lidé přetvořit jinak.“

Já se s vámi budu stýkat jenom na přednáškách, abyste všichni slyšeli, co povídám. Také se to nahrává a věřte mi, už hodně lidí, kteří se mnou byli na Skype sezení, si to i nahrávali. Oni z toho více pochopí, více si budou pamatovat. Jeden pán mi třeba říkal, že hodně pochopil při sezení, ale o osmdesát procent víc až potom, když to slyšel třikrát. Pak mu došly věci, co jsem mu vůbec chtěla sdělit. On to přeslechl. Když se zaměříte na jednu větu, přeslechnete ještě další dvě, než naskočíte. Skutečně někdy těch informací je strašně moc. Já nemám důvod skrývat nic, skutečně ode mě je vše nestranné, čisté. Není tam žádná vypočítavost, žádný pocit slávy, to je absolutně blbost. Ta sláva je tam, kde je egoismus. To je nesmysl.

Dotaz: Co když jsem hodně pochopila a nedovedu to uvést do praxe. Jak na to? Co když to vím, ale necítím? Děkuji Eliška. Co když mám všechny ráda, ale rozumem, srdcem jen někdy?

Víte, mě rozesmál nesmírně jeden chlapec v Olomouci. Bylo mu patnáct. Byl kouzelný. Tomáš se jmenuje. Přišel na přednášku do Olomouce a říká mi: „Já mám báječnou maminku, ale ona řekla: „Tomášku, běž si na přednášku, ale já ještě nepůjdu. Já ještě nejsem schopná milovat celý autobus.“ To je také hezké, že si přiznáte tu rovinu. Víte, to jde postupně. Musíte k tomu dozrát a nedělejte si s tím starosti. Na tom nezáleží. To neznamená, že jste špatní nebo že něco nechápete. Ta praxe je jednoduchá, že krok za

krokem to, co k vám chodí, přijímáte. Přijímáte, že vás někdo obviní z toho, že jste něco udělali, ale vy víte, že to tak není. Tak jo. Nezlobíte se. Za dva dny zjistíte, že se vám dotyčný člověk přijde omluvit, protože najednou zjistil, že jste to neudělali. Jenže kdybyste se bránili, tak by se to nestalo. Já vím, že to je těžké jakoby projít. Anebo by to bylo s komplikací, ale rozhodně vy byste se mezitím zablokovali. A přinejmenším, i když ten člověk na to přijde, vy se zablokujete buď zlostí, anebo pocitem, že vám to vadí, vztahovkou, že vám to udělal. To jsou zbytečnosti. Ten člověk to tak vidí, má na to právo.

Já jsem prošla v tomto obrovskou zkouškou kdysi dávno na zubárně, kdy jsem neudělala věc, o které si všichni ostatní mohli myslet, že jsem ji udělala. Ono by to tak skutečně vypadalo. To by bylo na dlouhé povídání, na to už nemáme čas, ale tím, že mi to bylo jedno, jsem to zvládla. A teď pozor, šedesát čtyři lidí si o vás myslí, že jste protekční parchant. To je těžké. A přitom já jsem skutečně neměla nic ani jsem nevěděla, co to je, co se děje. Nicméně, já jsem dostala prémii čtyři stovky a měla jsem dostat stovku, ale můj tatínek mi skutečně napsal stovku. Všichni za nim letěli, jak to, že já mám čtyři stovky, ale tři měsíce předtím přišla práce od našeho primáře, kdo ji udělá a nikdo ji udělat nechtěl a já jsem ji vzala už z lásky k těm holkám, které seděly a strkaly hlavu do šuplíku a dělaly, že to neslyší. Tak jsem říkala: „Dobře, tak to sem dejte.“ Tak já ji udělala. Jenže to byly zuby pro milenku tehdejšího ředitele OÚNZu, což jsem nevěděla. A v okamžiku, kdy se šedesát lidí nahrnulo do kanceláře mého tatínka a obviňovali ho z toho a mě, že mám čtyři stovky neprávem, my jsme koukali, jak blázní, my jsme to nevěděli, najednou se otevřely dveře, pan primář přišel a říká: „Co se to tady děje?“ Vidíte, on nemusel přijít v tu dobu, to fakt bylo pět minut, co tam vlezly. A teď ony: „Jak to, že Adamcová dostala přidáno tři stovky navíc, to je určitě nějaký podvod?“ Říkal: „Tři stovky přišly anonymně tomu, kdo udělal tuhle a tuhle práci. Podívejte se do knihy prací, dělala ji paní Adamcová. Kdybyste si ji vzali vy, dostali byste odměnu vy.“ To bylo, jako když střílí do vrabců.

A přitom já jsem se na ně fakt nezlobila. Já jsem věděla, že kdyby to bylo zvnějšku, kdybych byla v jejich pozici, tak bych si to mohla taky myslet, ono to tak vypadalo. Ten můj táta, chudák, byl tak roztřesený a každému ukazoval ten papír, kde mi podepisoval stovku. To se stane. Není to náhoda, že to má být, vzpomeňte si na Elizabeth Haich, to je jedna z obrovských zkoušek, kdy vy jednou musíte vypadat jako darebáci a musí vám to být jedno, když víte, že Bůh ve vás ví, že tomu tak není. Protože on je skutečnou realitou. Když zachováte klid, všechno se změní a na všechno se přijde. Jenom žijte. Žijte v klidu a přijímejte vše tak, jak běží, ono to přijde. Navíc vaše srdce se nám teprve otevrou a rozzáří v páté dimenzi. To teprve přijde.

Dotaz: Co způsobuje bolení a tlaky v hlavě? Co dělám špatně?

Ivanka: To může být hodně důvodů, Gábino. Může to být i vývoj. Čas od času, když stahovali závoje z hlavy, tak to hodně bolelo. Nebo to může být nějaká negativní myšlenka, která přece jenom tam převládá. Někaká obava, strach, co bude, nějaká nejistota. Tlak v hlavě může způsobovat taky, když si na svá bedra nabalujete obrovské povinnosti, na tu vaši osudovou roli, ale vy jste Bůh, vy nejste ta role. Když dělám vše

jenom proto, že musím. Další závady, které se týkají jak krční páteře, tak hlavy, je přemíra logiky, myšlenky, které se snažíte stále rozebírat. „Proč mi to řekl? Co mám udělat? Co jsem udělal? Jak to mám udělat?“ Logikou se nikdy k Bohu nedostanete. Vy se máte naučit myslet srdcem. To je jediné, co se po vás chce. Logika je levá hemisféra, a ta posuzuje, hodnotí, kritizuje. Ne, vy teď přepínáte z levé hemisféry do pravé hemisféry. To je realita. Ta logičnost, přemíra myšlenek, to vytváří Ego. Jednou budete bytostí s prázdnou hlavou, tak jako já. Tady je skutečně minimum myšlenek, co tam spadne, to je zkrátka potřeba Otce, a to je realita, kterou máte udělat pro druhé lidi. Tady odpadá skutečně myšlení a věřte mi, že to je úlevné.

Já si pamatuji, jako dítěti mi táta vždycky dal takový lepák a říká: „Mysli, vole.“ Já jsem byla vychovávána jako kluk, proto to „vole“. A taky jsem si to ze začátku neuměla vysvětlit, ale protože jsem byla čistá, tak jsem ani nevěděla, že mám málo myšlenek. V roce 2000 zemřela tchýně mého muže. Ona byla velmi napojená. Tam byl sice velký egoismus, to bylo zvláštní, ale fakt byla velmi napojená. A když mluvil někdo přes ní, tak to byly úplně úžasné, čisté myšlenky. Jakmile se dostala do svého těla, to z ní padaly takové věci, že jsme valili oči. A ti lidé, kteří to nevěděli, si mysleli, že se přetvařuje. My jsme věděli, co se děje. Ona ani nevěděla, co říká, když někdo přišel. My jsme jí samozřejmě věřili, protože oni jí říkali ty samé věci jako nám, tak jsme věděli, že to je pravda, což byl náš ohromný jakoby pokrok.

Ta Irena zemřela a my jsme byli připraveni, jenže jsme to nevěděli. Já potom krátce nato jsem začala dělat to, co jsem dělala, výklady lidem. Jenže jsem v tu chvíli najednou nevěděla, co mám dělat. Já jsem říkala: „No, to je divné.“ A Jára říká: „Hele, já jsem našel někde na Plzeňsku nějakou paní, která by nám třeba mohla poradit. Prý je dobrá.“ Tak jsme tam zajeli. Paní to dělala přes karty a do ruky se koukala. Koukla mi do ruky a říká: „Vy budete zachraňovat svět.“ My jsme se na sebe podívali, protože jsme věděli. Já říkám: „No jo, ale jak?“ A ona: „Vy jste připravená, tak dělejte něco.“ Já říkám: „Ale co mám dělat? Já vím, že jsem připravená, ale na co?“ A ona říká: „Tak zkuste třeba automatické psaní.“ A to byla prča. My jsme tam byli v zimě, to bylo v prosinci. Měla šílenou zimu v bytě, asi šetřila, měla málo peněz. A já jsem ještě seděla vedle ledového radiátoru, jako byste byli v mrazničce. Já říkám: „A co mám dělat u toho automatického psaní?“ A ona mi říká: „Pište, co vám přijde do hlavy.“ Tak jsem seděla, koukám na tu tužku a v té hlavě najednou nic nebylo. A ona: „No pište, ne?“ Já říkám: „No, já čekám.“ - „Vy nemáte myšlenky?“ Já říkám: „No, to já taky koukám.“ Já jsem tam zjistila, že mám prázdnou hlavu. Ego mluví. Ego vám nakecá takových věcí. A já nic, takovou dobu. A ona: „Dobře, tak víte co, pište pocity.“ Tak jsem napsala: „Je mi strašná zima.“ Ona vyskočila a šla pustit radiátor. To byla sranda.

Tam jsem vlastně jela pro úžasnou informaci, že nemám myšlenky. A pak to skutečně začalo, protože přišli a řekli mi, že mám začít uhlazovat auru, abych si to vyzkoušela. Já říkám: „Vždyť já nemůžu na ulici tahat lidi za ruku. To je pitomost.“ - „Neboj se, my ti dáme příležitost.“ Já za dva dny přijdu do zubní ordinace k doktorce Ludíkové a vidím, jak ta sestřička se kroutí nad dřezem, měla míchat nějakou otiskovací hmotu. A já říkám: „Co ti je?“ Ona: „Mě strašně bolí žaludek.“ Doktorka byla skloněná nad pacientem, tak jsem si říkala, že to není možné. Říkám: „Pojď dozadu.“ Měly tam

takovou místnost, kde svačily. Já říkám: „Já něco zkusím, můžu?“ Ona: „Jo.“ Já jsem si pustila vodu, svíčku neměli. Jenom jsem třikrát tak jako zatahala a pak jsem cítila nepříjemné věci. Když to přestalo, tak jsem skončila a říkám: „Tak a já teď musím jít.“ Bafla jsem otisky a odešla jsem. Ona mi pak říkala, už když jsem zavřela dveře, že jí bylo dobře, že nic necítila. To mi řekla až za dva dny, když jsem přišla pro otisky. A tím to začínalo. Jenže já jsem začala cítit, že musím lidem vysvětlovat, co dělají špatně. Došla jsem k těm sezením, kdy jsem jim vysvětlovala, co jak se dělá, co kde je. A za těch dvanáct let toho sobotního povídání jsem dostala takový ohromný trénink, že dneska můžu mluvit dvacet hodin i třicet hodin. Víte, já nemám nic napsaného. To jenom plyne, nechám Otce přicházet, aby vám vysvětloval věci, které potřebujete vědět.

Dotaz: *Chtěla bych vědět, jak je to se strachem? Některé duchovní knížky píší, že trochu strachu mít je dobré, protože bychom mohli například skočit pod auto nebo z okna.*

Ivanka: To není pravda, prosím vás. Je pravda, že strach je egoismus, který vás úplně deprimuje. A díky tomu strachu, což je egoismus, zažíváte stavy, kdy se vám s tělem dějí různé věci. Tam jsou příslušné stresové hormony, které vám demolují tělo. Strach pak bolí a když je dlouhodobý, tak je k neunesení. A jsou i strachy, které jsou samozřejmě bezdůvodné. Ten člověk se naučí jednat v takové fázi třeba trvale. Někdo se bojí celý život a zbytečně, týráte sami sebe, a to je peklo. Není, čeho se bát. To je ohromná oddělenost. Je to první čakra, ta je nejdůležitější. Jestliže se uzavřete na jedničku, už nerozumíte vůbec ničemu. Nemůže k vám přijít žádná informace. Vy se jenom všeho bojíte. Bojíte se sebe. Bojíte se druhých lidí. Bojíte se v práci. Bojíte se doma, že vám odejde manžel, že někdo zemře z rodiny, úplně celý život se můžete jenom promáchat ve vlastním strachu. Je to zbytečné.

Pokud se má ve vašem osudu něco stát, tak se to stane. Stane se to v tu chvíli, kterou má. Pak to máte řešit. Nejde to neprožít. Máte to tam. Strach je iluze a je to samozřejmě nespokojenost. Pud sebezáchovy patří do věcí, které tady jsou. Ale uvědomte si, že vědomý člověk, duchovní, když ví, že je všechno, tak i sebevražda je egoismus. To znamená, že skočit z okna nebo pod auto, to dělá zase jenom egoista. To znamená, je to iluze. A zase je to prosazování. Pozor, tím neodsuzuji, dostáváme se na pojem sebevraždy. Všechno je vedené Bohem. Jestliže má člověk skončit sebevraždou, v okamžiku bodu B Nadja přehodí Egu rozhodování a ten člověk už tady nechce být a udělá to. Vy pomůžete tomu člověku, pokud ho máte v okolí, když ho nebudete odsuzovat a myslíte na něj s láskou, on totiž okamžitě ví, že to dělat neměl, že bude opravovat v dalším životě, což je strašně důležité.

Dotaz: *Asi třikrát se mi stalo, že mi něco říkalo: „Co kdybys zabila.“ Vždycky se to odvrátilo, od té doby jakoby nic. Po každé narkóze trpím. Posledních pět dní mám až halucinace.*

Ivanka: Ego vám říká tyto věci. Já jsem vám vyprávěla na základních přednáškách, jak jsem ve čtyřech letech poprvé zažila egoismus, a od té doby, to bylo úžasné, jsem optimista. Najednou jsem věděla a objevila jsem, že ve mně je něco, co mě nabádá k věci, ale to nejsem já. Takže já jsem si na ten hlas dala pozor. Ale pokud jste

pesimisté a slyšíte tam ten hlas, jste vyděšení. Ale to je dobře, že jste to ustála. Vy jste Bohové. Vy jste štěstí, láska, spokojenost. Jestliže se tam ozve něco negativního, co demoluje a nabádá k destrukci, je to Ego. Neposlouchejte ho, nejste to vy. Jsou lidé, kteří si myslí, když se to tam objeví, že jste špatní. To není pravda. Má to tady každý. Jak už jsem řekla, Ego má každý člověk. I mně se někdy objeví takový vláček tady, ale já ho ignoruji a on zase zhasne. To je jenom takové prozkoušení. Stačí nereagovat. Nemá smysl se tím zabývat. Naopak. Když ho využijete jako spolupracovníka, tak jste na nejlepší cestě k osvícení. Jestliže vidím, k čemu mě nabádá, tak vím, kde mám rezervu a na co se mám zaměřit. To znamená, když mě trénuje třeba: „Hele, odsekni mu“ nebo „Řekni mu něco, šfourni do něj,“ tak vím, že komunikační úroveň není tak úplně čistá. Měli byste jej brát skutečně jako spolupracovníka, tehdy to obrátíte v pozitivitu. Nesmíte bojovat se svým Egem, prohráli byste. Boj je odmítnutí, to už podléháte egoismu. A už vás má.

Dotaz: *Moje dcera má lupénku. Je toto onemocnění karmické? Co se má naučit?*

Ivanka: Ano. Většinou to je karma, ale také je tam zadán velký úkol sebelásky a neoddělenosti. Ta kůže značí oddělení, ohraničení vás od prostoru. Pokud ten člověk skutečně nemá v sobě lásku nebo má pocity viny, méněcennosti, ani to nemusí přiznat. Nebojte se, tyto všechny věci přijdou pryč, protože se objeví obrovské množství informací o nápravě nemocí. Budete zdraví. Hodně věcí odpadne. Víte, vy ani nevíte, co je všechno egoismus. Třeba takové to, nedělat ostudu. Proto já někdy ostudu i na tom podiu dělám, abych vám ukázala, že to vůbec nic není, prosím vás. Musíte vypadat dobře, představte si, když se něco nepovede, jak se cítíte, už se bráníte, už se stydíte a už se odmítáte.

Tam jsou různé věci. To je egoismus. Ne, život je sranda a tu srandu si užijte, protože nahoře žádná není. To není vyhrožování, to je realita. Nahoře neumějí žertovat. K nám chodila Duše, která se jmenovala Mikuláš, nesmírně ho miluji. On nás miloval strašně moc a jeden čas najednou přestal chodit. On byl ještě takový lidský. Jinak byli všichni vzdálení, jenom mluvili jako stroje. Oni jsou hodně vzdálení. To se vám zdá, že jsou tady blízko. To jsou obrovské energie. Kdyby byli blízko, tak se roztečete. On byl takový jediný lidský, občas se i tak usmál. Ale to stačilo a najednou přestal chodit. A jednou jsem se ptala: „Kde je Mikuláš?“ A ten Anděl říkal: „On vám pomáhal víc, než měl. Už jenom tím, že s vámi chtěl žertovat.“ On už to taky neuměl, jenom to taky hrál. Byl kouzelný. „Hele, už je tady.“ - „Že mi nevynadáš?“ Tak ho na čas odstavili a pak přišel jednou a už byl někdo jiný. Nahoře se spojily ty energie, takže byl silnější, už byl vážnější, byl to on, tam byly ty prvky vidět. Všechno se vyvíjí. Budete pokračovat

Dotaz: *Roztroušená skleróza a postižení pravé poloviny těla. Bohužel už poškozené nervy. Můžu dělat něco, aby se to zastavilo? Moc děkuji. Mám vás ráda.*

Ivanka: Já vás taky. Víte, roztroušená skleróza je geniální karmické onemocnění a ten člověk si ho skutečně nabere do svého života. Protože když dostanete takovou karmu, musíte pracovat, i kdybyste tisíckrát nechtěli. A je to usilovná práce. A je to práce

nejenom pro toho člověka samotného, ale práce i pro jeho okolí, a to vy víte. Já už jsem vysvětlovala v Hostýně i v Brně, v čem to vězí. Prosím vás, je to náběr vašeho osudu. Vy ho máte přijmout. Na všech čakrách ho máte přijmout. Protože největší dopady jsou z odmítnutí té nemoci. Mám holčinu, která asi rok po prvním porodu, v jednadvaceti to dostala, dodnes nemá žádné ataky a už jí je třiatřicet. Protože já jsem tenkrát hned jela do Radějovic udělat výklad. Pozor, ona je sestra, která sama se stará o pacienty s roztroušenou sklerózou a jezdí po těch vesnicích, tak vidíte, že to měla v náběru prožitku, aby s těmi lidmi více cítila, byla láskyplnější. To bylo úžasné. Ona dodnes nemá ataky, žije úplně netknutě, a to dokonce porodila mezitím druhé dítě. Už to věděli, tak to bylo dobrovolné, všechno hlídali. Skutečně žije v pořádku.

Víte, ať se děje v osudu, co se děje, byť to máte, největší dopady nejsou potom tou nemocí, i když lidé to přisuzují té nemoci, tak to není. Dopad je to v tom odmítnutí na vašem čakerním systému. Jestliže začnete skutečně v přijetí této nemoci a všeho okolo: „Hurá, ještě jsem, ještě chodím, ještě jsem rád, že mám kolem sebe lidi, kteří mě milují“, nepropadnete depresi, tehdy přijde obrovská pomoc. Nejenom z vnějšího světa, ale z vnitřního, protože vy o tu energii nepřijdete a mnozí projdou. Je jich málo, kteří to dokážou, ale projdou, svět to nechápe, že jsou jakoby netknutí, kdy ta nemoc začala.

Já mám jednu známou paní, která je z Jičína, chodí na přednášky. Je super. Mirka má Bechtěreva třicet let. A ono se to furt lepší a lepší. Ona vždycky věřila a věří, že se z toho dostane, skutečně je optimistická, bez zlosti a strašně zapracovala. Dříve ji bolely nohy, teď už nohy nebolí. Všechno zkrátka probíhá tak, jak má. Vidíte, jsou věci mezi nebem a zemí. Musíte je pochopit, abyste mohli dělat zázraky.

Dotaz: Je podle vás nutné se před některými nevědomými lidmi ze 3D chránit? Například vizualizací. Je nesmírně těžké, aby útoky třeba nařízeného nezasáhly emocionální úroveň. Martin.

Ivanka: Ne, Martine, nedělejte to. Máte nabraný svůj osud. Vy jste si tam toho člověka přidal, abyste ho jako takového přijal. To je jedno, co on dělá. Je jedno, co vytváří, protože když ho přijmete jednou provždy, takoví lidé vám zmizí ze života. A jestliže je váš bod A až B daný, tento člověk je tady také potřebný, kdybyste si před ním vizualizoval nějakou ochranu, už byste dělal magii. Ale uvědomte si, ta ochrana by sice nějaký čas pracovala, jenže čas běží, postupujeme v čase směrem do bodu B, a vy už to máte umět, ale vy byste neuměl takového člověka přijmout. Tehdy jednoho dne přijde takový nečekaný nápor, že vás to rozdrtí. Totiž to, co se máte v bodě B naučit, to se naučíte, i kdybyste tisíckrát odmítali, tak to budete umět. Protože Bůh ve vás, což je vaše skutečná realita, si to nabral. A bránění se, různé filtry a fialové ohně a já nevím, co všechno, vajíčka, věřte mi, je to velmi nežádoucí a jenom vám to zkomplikuje život. Vy jste se sem přišel učit. To už by byla magie. Vás zachrání láska. Láska k tomu člověku. To, co na něm dělá to zlo, je jeho egoismus. Vyzkoušejte si to. Skutečně na něj láskyplně myslet, nebránit se nitrem. Pozor, ale hlavně nitrem, protože vaše nitro musí vysílat, vědět, že Ego dělá zlo, že on je dobrý. To zlo dělá to Ego, což je iluze člověka. Nesmí vám to vadit.

Jasně, on po vás chce své povinnosti. Žádné zlosti, žádné nenávisti. lítosti, nic. Všechno se pak změní ve velice krátké době, když to vydržíte. Pokud to zvládnete, takoví lidé už vám půjdou z cesty, a proto jste si ho zvolil do svého osudu. Kdybyste utekl ze současného zaměstnání, v příštím dostanete podobného šéfa, a možná ještě horšího, protože mezi tím se čas posune. Tak žádné obrany, žádná magie. Jenom spokojenost. Já vím, že je to těžké.

Dotaz: *Chci se vás zeptat, jak to je se stranami našich těl? Říká se, píše, že pravá strana je materiální.*

Ivanka: Ne, levá strana je materiální.

Prosím vás a jak to dopadlo s tím vaším životní partnerem?

Tak, on se velice brzy oženil, v roce 1990 v květnu, a v roce 1991 v lednu se mu narodil krásný kluk. Dneska je mu jednadvacet, dvaadvacet, Honzíkovi. Holky mají báječného bráchu. Marcela je báječná ženská. Holky ji měly nesmírně rády. Vidíte, ani tam jsem nepovolila, já jsem byla šťastná, že moje děti chodí k hodné paní. Ona je opravdu měla ráda. Tam to všechno probíhalo dobře. On mě dodnes nesmírně miluje, a dokonce letos v létě mi moje Lucinka říkala, že táta si vůbec neumí představit, proč jsem se rozvedla, že vůbec nezná důvod. Vidíte, když to tomu člověku nezazlíváte, všechno jenom proběhne. On byl vyzkoušený a použitý jenom proto, aby vyzkoušel mě, my jsme si to domluvili. Za mě nic nezaplatí, protože mě se nic netklo. Já jsem prošla zkouškou čistě. A tím jsem mu za to vlastně poděkovala a vždycky děkovat budu, protože on je tím Andělem i pro vás. Kdybych nesložila tyto zkoušky, nikdy tady sedět nebudu. Tak vidíte, čím větší kapky a houšť, tím lépe. Těch kapek bylo fakt hodně, ale stály za to. Můžete zlikvidovat všechno, všechno v minulosti.

Když se nenatáčí, tak vám budu vyprávět příběh, který byl až neuvěřitelný a na kameru bych ho neřekla. Abyste věděli, že můžete pracovat, že vás Nadjá slyší. Já jsem s ním zažila neuvěřitelný příběh po velice dlouhých letech našeho manželství. Když jsme se rozvedli, on mi odvázel samozřejmě děti a já jsem s tím souhlasila, protože děti potřebovaly otce, ale chyběly mi. A já jsem si na to ze začátku docela obtížně zvykala, když si pro holky přijížděl. A on se nesmírně urazil, že jsem si dovolila se s ním rozvést. On to nikdy nepochopil, podle sebe nedělal nic špatně. On to viděl ve své rovině a měl ke mně strašnou vztahovku, já jsem to nevěděla. Vždycky přijel, sebral děti, já jsem postavila tašky, on je naložil, mluvil na holky, holky vlezly do auta, až jednoho dne v říjnu 1989 se stala zvláštní věc. Pršelo. Fakt lilo a já jsem zabalila holkám tašku na chalupu. Stačila jenom jedna veliká taška, ale už se tam nevešla klubíčka ponožek, už byla položená navrchu v tašce. Protože pršelo, tak já jsem jako vždycky nepostavila ty tašky na zem, ale dala jsem je tomu Daliborovi do ruky. Jenže on se začal chovat podivně. Jak jsem mu začala podávat tu tašku, najednou tou rukou jako cukal. Já nevěděla proč. „Co to dělá?“ Jenže když jsem pustila tu tašku, aby ji chytil, tak mi to došlo. On se mě štilil za ten rozvod, tam byla vztahovka.

Ano, za to, že jsem si dovolila, vytvořil si ke mně odpor. A pozor, on mi kdysi dávno řekl, že si umí zošklivit každého z minulosti. Mně došlo, že to umí lehce. Takže on si udělal vztahovku, což by si odžil. Já jsem věděla, že to nedovolím. Co dělat, když s vámi

druhý člověk nemluví a nechce komunikovat. A vy znáte ten obrázek, vždycky ho maluju. Máme společné Nadjá, což je tohle všechno. Když k němu večer budete mluvit, lepší je to večer, ten člověk může slyšet cokoliv a kdokoliv si přeje. Což vy nevidíte. Není to magie, prosím vás. Musíte to prožívat v srdci. Ten večer jsem začala. V říjnu v roce 1989 jsem začala mluvit a nepředstavovala jsem si ani jeho, já jsem věděla, že to musí slyšet všechny buňky Božího těla, a tak jsem mluvila a říkala jsem: „Prosím, aby mi odpustili všichni, kterým jsem kdy ublížila, chtěně nebo nechtěně. Myšlenkou, slovem nebo činem. I já odpouštím všem, kdo mi ublížili, chtěně nebo nechtěně, myšlenkou, slovem nebo činem. A i sama sobě odpouštím, protože vím, že existuje jedno veliké Já jsem. A my, všechna jeho malá Já jsem mezi sebou pouze hrajeme své role.“ A opravdu jsem to řekla vroucně, protože jsem věděla, že mu to musím říct. A pozor, začala jsem to říkat každý večer před usnutím. Ani jsem si to neuvědomovala, zkrátka nebyl den, kdy jsem to večer neřekla.

Ten člověk to skutečně slyší, protože máme společné NadJá a ono to po čase pracuje. Já jsem si asi za dva roky všimla, že najednou řekl: „Ahoj.“ Pozor, to šlo pomalu. Tam je podle síly egoismu velká krusta. Pokračovala jsem trpělivě dál. Najednou se usmál, jednou se zastavil a povídal si třeba. Pak už přišel i na čaj, když byly děti u nás doma. A bylo vidět, jak šel k oknu a pozoroval zahradu. A představte si, to Lucka třestila oči, já myslela, že omdlím, v ten okamžik mu volal někdo z práce a nebylo slyšet, kdo mu volal. Stál takový dojatý v tom bytě, kde léta nebyl. Stál, koukal ven z té zahrady a ten chlap mu říká: „Pane inženýre, dobrý den, vy asi jste doma, že jo?“ A on mu řekl: „Ano, jsem.“ On nevěděl, že my jsme to slyšely. Tam se děly procesy. A já pořád mluvila, až jsme se stali, dá se říct, přáteli, ale ještě to nebylo vroucí. A léta plynula a já pořád mluvila. Uplynulo patnáct let. A začaly se dít divné věci.

Mám velice málo času na čtení a skutečně málo čtu. A tenkrát najednou jsem měla pocit, že takovou tu malou duchovní knihovničku mám už přečtenou, tam nic pro mě nebylo. Moje maminka je vášnivý čtenář, ale duchovní literatura ji vůbec nezajímá. Já jsem jí kupovala celá léta takové ty čtyři romány v jednom. Jmenuje se to Světové čtení a ona toho má hrozně moc. Tak já jí říkám: „Mami, prosím tě, můžu si půjčit nějakou knížku?“ Ona: „Jojo.“ A teď ta ruka tam šáhne, geniálně, já jsem vytáhla knížku a četla jsem. První román, nic moc. Druhý román, taky nic moc. Třetí, čtvrtý, katastrofa, ale katastrofa. Já jsem kolikrát chtěla přestat. Poslyšte, to bylo o Afghánistánu. „Já mám číst o Afghánistánu, jo?“ A teď pozor, já jsem to musela číst, když jsem to třeba chtěla založit a ozvalo se: „Čti dál.“ Tak jsem otevřela tu knížku a četla jsem dál. Já jsem to fakt přečetla. Já bych se nikdy nedozvěděla, co se tam děje, kdybych si to nepřečetla, protože já se o politiku nezajímám. Ale dozvěděla jsem se, jaká hrůza se tam žije, že tam existuje asi třicet extrémistických skupin, které se mezi sebou střílí z různých důvodů. Náboženských, politických a jediné, co mají společné, že nenávidí Ameriku. Tam, když jdete po ulici, vás někdo zastřelí a ani vlastně nikdo neví proč, z jakého důvodu jste se mu nelíbil. Já jsem to pak zaklapla a říkám: „No, to ti pěkně děkuju.“ Tak jsem odnesla tu knížku a říkám si: „To si zas hezky dlouhou dobu nic nepřečtu.“

Byl únor. Mrzlo, jak praštělo, ale strašně, bylo asi dvacet čtyři pod nulou a já jsem v neděli dočetla a v úterý jsem měla mít rychlovku, šla jsem na polikliniku. Babička

Adamcová, moje tchýně a dědeček, my se máme rádi, pořád se navštěvujeme, bydlí asi dvě stě metrů na konci naší ulice v paneláku, v prostředním vchodě. A před tím domem byla obleva, auta tam rozjely takovou tu břečku a ono to zmrzlo. Když jsem procházela kolem toho baráku, vyšla babička a já jí říkám: „Jé, mami, dobré ráno. Pojd'te se chytit.“ A ona, že jde dědovi pro noviny. Říkám: „Tak pojd'te, ať si nezvrtnete nohu.“ A teď jdeme a já se ptám: „Jak se máte?“ - „No, děda byl včera na kontrole. Strejda ho vezl na kontrolu, on byl na operaci s nohou.“ Já říkám: „Proč strejda? To jste mohli říct mně.“ Strejdovi je taky už dost let. A ona říká: „Dalibor je v Afghánistánu.“ To už jsem věděla, že to není náhoda. Jenom jsem zalapala po dechu a říkám: „Budu čekat, než se dozvím něco dalšího.“

Uplynulo pár dnů, přišel pátek a já jsem tenkrát vypínala v pátek mobilní telefon a zapínala jsem ho až v pondělí ráno. Jdu večer na počítač a přišel e-mail od Lucinky, psala, co kluci, kde byli, výletovali a co ve škole. A najednou píše: „P.S. Mami, včera večer volal táta z Afghánistánu a byl strachy podělaný až za ušima a bylo v tom telefonu slyšet, jak se tam střílí.“ A já jsem věděla, že ho musím posílit. Tak jsem vzala telefon a napsala jsem sms: „Ahoj Dalku, Lucinka psala to a to, prosím tě, drž se, to nic není, zachovej klid. Já vím, že to je asi nepříjemné, ale určitě se nic nestane. Myslím na tebe. Iva.“ Odeslala jsem to a vypnula jsem telefon. Ježíš, představte si, v pondělí ráno v půl sedmé zazvonila pevná linka, což není normální, tak já vyletím, nevěděla jsem, co se děje. Zvednu telefon a tam se ozvalo: „Dobré ráno, vy jste první žena pana inženýra Adamce?“ Já říkám: „Ano.“ - „Vy jste mu posílala v pátek sms, že jo?“ Já říkám: „Ano.“ - „On vás sháněl, ale máte vypnutý mobilní telefon. Víte, za noc mu přišla vaše sms padesátkrát. On úplně šílí, protože svůj telefon nemůže vypnout.“ Je vysoce postavený ředitel jedné firmy, tam stavěli velký projekt, takže on potřeboval komunikovat s dalšími řediteli z Evropy a nemohl ten telefon vypnout. A celou noc mu to pípalo. Furt jsem ho tam posilovala. To měl za ty roky, jak jsem mluvila každý večer.

Poslouchejte, jak to dopadlo. To bylo neuvěřitelné. „On vás prosí, jestli byste to nemohla zastavit?“ Já říkám: „Jak se to dělá?“ - „Musíte zavolat operátorovi.“ Tak jsem zavolala operátorovi. Můj operátor tenkrát byl Vodafon a tam byl nějaký kluk a říká: „Poslyšte, to by mělo přestat. Víte, my to posíláme přes počítač, když je to do Asie nebo někam daleko po světě, a některý ten počítač potřebuje odpověď, že to došlo. A když neodpoví, posílá to dál. To přestane určitě.“ Tak jo, tak jsem to hodila za hlavu. Jenže v pondělí večer volala Marcela, manželka od Dalibora, a říká: „Ono mu to furt chodí.“ Tři dny, on už šlel, že vůbec nespí. Já říkám: „Marcelo, já jdu ještě něco zjistit.“ Tak jsem volala zase operátorovi, zvedl to někdo jiný a říká mi: „Poslyšte, já vám poradím jedno. Ty sms mají nějakou kapacitu, tak to nechte naplnit, pak se to zastaví. Zprávy pak nebudou chodit a může telefonovat.“ Volala jsem Marcele. Marcela říká: „Vykašlete se na to. Já už mu to ani volat nebudu. Jen ať si užije. On už stejně v noci bude v Kábulu a zítra večer bude tady.“ Říkám: „Dobře, tak já zavolám zítra večer.“ A večer s těžkým srdcem jsem zvedla telefon a volám mu: „Ahoj, ty poslyš, mě to hrozně mrzí. Já vím, že některé ty příchozí sms se platí. Já to ráda zaplatím. Já jsem tě chtěla posílit.“ A on mi říká: „No, to ať tě ani nenapadne.“ Já říkám: „Víš, já jsem ti chtěla jenom říct, že jsem ráda, že jsem tě potkala, protože jinak bych neměla tak krásné dvě děti a krásná dvě vnoučata.“ Tenkrát jsme měli jen dvě vnoučata.

A říkám mu: „A víš...“ a bylo ticho, tak já mluvila dál: „A ty dobré věci jsem si schovala, ty si pořád v hlavě udržuju a ty špatné jsem zapomněla, vygumovala.“ Pořád bylo ticho a já říkám: „Jsi tam?“ A on: „To myslíš vážně?“ - „Jo, myslím.“ A on mi říká: „Já ti za to děkuji.“ A od té doby jsme přátelé. To Nadjá máme společné. I kdyby s vámi léta někdo nemluvil, myslete na něj s láskou. Mluvte k němu. Budete drobit tu krustu egoismu, která tam je. A věřte mi, že jednou se s tím člověkem sejdete a stojí to za to. I léta. Nám to trvalo patnáct let. Jsou věci, které třeba fyzicky nezvládnete, ale důležitý je ten prožitek. Bůh ve vás i v něm to ví a já vám to musím předat, protože vám to může pomoci vyřešit spoustu problémů. A věřte mi, že vás všechny miluji a že vám přeji, abyste si je všechny vyřešily. A děkuji vám za to, že jste si přišli dneska poslechnout ty věci, protože když se vám podaří, byť malé procento, tak na světě bude určitě líp. A proto to stálo za to.